

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΔΡ. 100

№
358

5 24

Τά άποτελέσματα του πολέμου

Ένα από τα αναρίθμητα κακά που μ'ας έκληροδότησε ο τελευταίος πόλεμος είναι η διασάλευσις της νευρικής ισορροπίας σε ένα μεγάλο αριθμό ανθρώπων και η δημιουργία μιας νέας ασθένειας, που απλώνεται με τη μορφή πραγματικής επιδημίας στις σύγχρονες κοινωνίες.

Οι Γάλλοι γιατροί που την περιέγραψαν την όριζουν σαν «μία εντύπωση αγωνιώδους άναμονής ή φόβου».

Ο άσθενής δέν ξέρει ακριβώς τι είναι εκείνο που περιμένει ή που φοβάται και ή άδορσία αυτή κάνει μεγαλύτερη την άγωνία του, γιατί τον κρατάει σε μία διαρκή υπερδύεργει και εξαντλεί με καταπληκτική ταχύτητα τη νευρική άντοχή του.

Μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά συμπτώματα της νέας ασθένειας είναι: γενική κατάπτωση των δυνάμεων, χωρίς ώρισμένη αίτια, αίσθημα κοπώσεως κατά την άφύπνιση, αναπνευστική δυσχερεία, έντυπωση ότι σταματάει ή καρδιά σου, εξάψεις, ένας άριστος φόβος θανάτου ή καταστροφών που μ'ας άπειλούν, διαρκής άνησυχία, ξαφνίσματα στην έλαχιστή άφορμή, νευρικοί πόνοι σε διάφορα μέρη του σώματος και σε σοβαρότερες περιπτώσεις, στο άριστο μέρος του στήθους ή στη μασχάλη, παραγόμενος ύπνος, σαφής αίσθηση καψήμενης σχεδόν άπώλειας δυνάμεων, που δέν φαίνεται ότι μπορεί να τις άναπληρώσει ούτε με την βελτίωση της διαίτης μας, ούτε με κανένα άλλο μέσον κτλ.

Πρέπει να σημειωθεί ότι όλα αυτά τα συμπτώματα δέν συνοδεύονται από καμμία έντοπιμένη πάθηση ή βλάβη κανενός οργάνου, για το λόγο αυτό, όμως, παρατηρούν οι Γάλλοι γιατροί, είναι άναγκη να τα προσέξουμε περισσότερο. Γιατί άποδεικνύουν, ένα γενικό ξεκαθάρισμα του οργανισμού μας, που είναι άποτέλεσμα μιας μεγάλης νευρικής κοπώσεως και εξαντλώσεως.

Το νευροφυτικό μας σύστημα είναι εκείνο που υπέφερε περισσότερο κατά την διάρκεια του πολέμου, γιατί απ' αυτό εξήτιθη ή μεγαλύτερη συνεισφορά για να επιζήσωμε από τα διάφορα δεινά που μ'ας περιέβαλαν από παντού. Αν προσθέσωμε ο' αυτό και την έλλειψη διατροφή του μεγίστου μέρους του πληθυσμού κατά την διάρκεια της τραγικής πενταετίας, είναι εύκολο ν' αντιληφθούμε πως φθάσαμε στο σημερινό άποτέλεσμα.

Τα συμπτώματα που άνεφεράμε είναι βέβαια πολύ έλαφρά, άλλ' οι συνέπειές τους είναι τεράστιες για την όλη οικονομία του οργανισμού μας.

«Πρέπει να ζαναγειώμε μεθοδικά και χωρίς καμμία βιασύνη την ηλεκτρική μπαταρία του οργανισμού μας, λέγει ο γιατρός Γκιγιώμ. Διαφορετικά, ή κατάσταση μας θα γίνει πολύ γρήγορα τραγική, και δέν θα υπάρχει τότε κανένα μέσον θεραπείας. Η άνθρωπότης θα γεμίσει από άχρηστα πλάσματα, που ή ύπαρξή τους θα είναι ένας συνεχής άνασταναγμός και ένας άδιάκοπος πόνος».

Το κυριώτερο είναι να αντιληφθούμε, προσθέτει, ότι δέν υπάρχει κανείς τρόπος για να ζαναγειώμε στα προπολεμικά επίπεδα ζωής και ότι συνεπώς δέν πρέπει να βιάζωμε τον εαυτό μας να άποδώσει περισσότερο από ό' τι ή σημερινή του κατάσταση του επιτρέπει. Γιατί έτσι οκτώζονμε γρηγορώτερα τον οργανισμό μας, που ή άντοχή του είναι, άλλωστε, πολύ περιορισμένη.

Τό αξιοσημείωτο είναι ότι ή νέα αυτή ασθένεια παρουσιάζεται περισσότερο στους νέους από την ηλικία των 15-28 χρόνων, λιγώτερο στους ώριμους άνδρες, πολύ λίγο στις γυναίκες και καθόλου σχεδόν στο ηλικιωμένο άτομα και των δύο φύλων.

Οι γυναίκες, μολονότι τις θεωρούμε γενικά σαν πιο νευρικές, δείκνουν μεγαλύτερη άντοχή και αυτό πρέπει ν' άποδοθεί περισσότερο στην ψυχική ικανότητα προσαρμογής που τήν έχουν περισσότερο άνεπτυγμένη από τους άνδρες και σε μία έμφυτη τάση αντίδράσεως, που τις κάνει να ικανοποιούνται με μερικές μέτριες άπολαύσεις και να ξεχνούν.

Αντίθετα, στον άνδρα, ο τρομερός βραχνάς παραμένει και όταν ακόμη προσπαθί να ξεχάσει ή να ευθυμίου. Γιατί ο άνδρας συμμετέχει ενεργητικά ή παθητικά, στα γεγονότα που γίνονται γύρω του, ενώ ή γυναίκα τ' βλέπει περισσότερο σαν θεατής, όπως παρακολουθεί ένα φίλο στον κινηματογράφο, που την συγκινεί ίσως, άλλα δέν έχει μεγάλη επίδραση στη ζωή της.

Όσο για τους γέροντες και τις γριές, ή εξήγησις πρέπει να άναζητηθεί στο ότι ή πείρα της ζωής έμετριάσε κατά πολύ την ένταση των συγκινήσεων των.

Τό άντρώγνο των συμπτώσεων

Ο Πάτρικ κι' ή Έλννορ Γκράντνι, απ' τό Κρούκ-χαβεν της Ίρλανδίας, γεννήθηκαν τό 1796 στο ίδιο σπίτι την ίδια μέρα. Παντρεύτηκαν άργότερα, άρρώστησαν και πέθαναν την ίδια μέρα, σε ηλικία 96 ετών, άφροντας 96 άπογόνους—παιδιά, έγγονια και διαέγγονα.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΗΝΑΣ

Δραματικό διήγημα

Ένα ήμίφως ρόδινο έπεφτε σε μία γωνία του σκοτεινού μπουντουάρ. Σ' ένα πλατύ ντιβάνι μία γυναίκα ήτανε ξαπλωμένη.

Γονατιστός μπροστά σ' ένα φωτισμένο απ' τό τρεμουλιάρικο φως της μικρής λάμπας τραπεζάκι, ένας άνδρας, ήπρε μία μακρεια πια, με τό άριστερό χέρι, ενώ στο άλλο κρατούσε μία μεγάλη βελόνα και άνασκάλευε τό ριζορένιο κουτι που είχε τό όπιον.

Μία φλόγα άνέψτε στο βλέμμα της νεαρής γυναίκας κι' άπλώσε ζωηρά τό πέδιλ της. Άλλα ο άνδρας άφησε πάλι την πία του μπροστού στο τραπεζάκι και ψιθύρισε:

—Οχι άκόμη. Σε λίγο!... Έχω πολλά πράματα να σου πώ, Μαριόελ.

—Εστω! Άκούω. Κάμε γρήγορα όμως.

—Θα προσπαθήσω να είμαι σύντομος. Έχω να σου άναγγείλω ένα νέο και να σου διηγηθώ μία ιστορία. Να πρώτα—πρώτα τό νέο: φεύγω άπόψε τό βράδυ.

Η νεαρή γυναίκα άνασκόπθηκε στον ένα άγκώνα της και μία έκφραση τρόμου ξαγρράφθηκε στο άκρο προσώπου της.

—Θέλεις; έπες. Πού πηγαίνεις; —Μου προσέφεραν πρό ήμερών μία θέσι μηχανικού στο Κογκό. Δέχθηκα, τό συμβόλαιο υπέγραφα κι' έκαμα όλες τις προετοιμασίες για την άναχώρησι.

—Πότε θα γυρίσεις; —Ο άνδρας έκαμε μία άόριστη χειρονομία και μουρμούρισε:

—Ποιός τό ξέρει! Σώπα. Άφησέ με να τελειώσω... Νά, τώρα, κι' ή μικρή ιστορία που σου είπα... Λοιπόν, πάλι λίγα χρόνια που ένας νέος—ας τον πούμε Ζαν—άγάπησε

τρελλά μία σαντζεά υπέροχο πλάσμα, που θριάμβευε στη σκηνή ενός μεγάλου θεάτρου. Ήταν ο πρώτος έρωτάς του και ριχτηκε σ' αυτόν μ' όλη την όρμη των είκοσι χρόνων του.

Η άρτίστια—ας την βαφτίσωμε Λυσέτ—δέν άπέκρυψε τις έρωτικές έκδηλώσεις εκείνου του νέου κι' άρχισε για τον Ζαν μία θαυμαστική περιπέτεια. Πρό όλίγου καιρού είχε κληρονομήσει μία αρκετά μεγάλη περιουσία κι' αυτή του επέτρεπε να μην έχει ύλικές έγνοιες και στενοχώριες.

Η Λυσέτ ήταν μερικά χρόνια μεγαλύτερη απ' και πρό πάντων γνώριζε τό άσχημο αυτό πράγμα που λέγεται ζωή. Κι' όταν πέρασε ένας χρόνος άρχισε να κουράζεται απ' αυτό τό είδύλλιο. Ο Ζαν ήταν φανερά ζήλιάρης, δέν άφινε σχεδόν την Λυσέτ να παίζι στο θέατρο κι' εκείνη θυμόταν με νοσταλγία τις χαρούμενες νύχτες που περνούσε διασκεδάζοντας στα κέντρα με τους πολυάριθμους θαυμαστές της.

Η Κούρσι αυτή συνέπεσε με τό πέταγμα και τών τελευταίων χιλιάδων της περιουσίας που ο Ζαν τήν είχε έδοθερί άουλόλογιστα για να στείλιν και να κάνει ευτυχισμένη κοίτη που άγαπούσε πάντα με τό ίδιο νεανικό πάθος. Δέν λογάριζε τίποτα. Πετούσε σε ούρανοους ευτυχίας. Η Λυσέτ όμως δέν έκανε ποτέ τί συναισθησι της πραγματικότητας. Όταν είδε ότι ο Ζαν δέν είχε πια χρήματα να ζοδεύει, άποφάσισε όριστικά να διακόψη αυτή την περιπέτεια που είχε πάψει πια να την διασκεδάζει. Μ' όλες τις σπαρτακτικές σκηνές που τής έκαμε, ή Λυσέτ άπομάκρυνε τό Ζαν κι' ο Ζαν, που ο πόνος τών έκανε σχεδόν τρελό, τό μόνο που κατώρθωσε ήταν να τής άποσπάσει τών όρκω ότι δέν θα τήν εγκατέλειπε όλωσθόλου, άλλα θα πηγαίνε καμμία φορά να τόν βλέπει. Επειδή δέν ήτανε φτωχός πια, πήγε και κάθισε ο' ένα φθινό ξενοδοχείο, βροκε έργασία στην όρχιστρα ενός συνοικιακού κινηματογράφου και περιέμενε. Η Λυσέτ όμως δέν πήγε να τόν δει.

Ο Ζαν τής έστειλε διαρκώς γράμματα, μέσα στα όποια έκλεινε την άπελπίδα του και τόν πόνο του. Παραμόνεψε κατόπιν έπι πολλές ή μέρες και τέλους κατώρθωσε να ή-όχι έκείνη που δέν μπορούσε να ξεχάσει. Συγκινημένη, χωρίς άλλο, από τις καταστροφές που είχε φέρει ή άπελπίδα στο πρόσωπο του δυστυχισμένου νέου, ή Λυσέτ προσπάθησε να δικαιολογή και του

ώρکیθηκε ότι θα πηγαίνε να τόν ιδί, μία βραδυά μετά την παράστασι.

—Έλα, μην κλαίς πιά, κουτέ!—του είπε παρηγορητικά. Ένα βράδυ, σε λίγο, θα γυρίσει από τόν κινηματογράφο και δέν θα βρης τό κλειδί στην πόρτα σου. Θα είμαι μέσος στο δωμάτιό σου.

Η Ζαν περιέμενε πάλι και οι μέρες περνούσαν. Κάθε νύχτα, μόλις τελείωνε την έργασία του στον κινηματογράφο, γυρίσε στο ξενοδοχείο τρέχοντας, άλλα τό κλειδί βρισκόταν πάντα στην πόρτα του.

Η Ζαν άναγνώρισε, την παρακάλεσε να πάει και μέρα με την ημέρα έλυωνε. Είχε γίνει τό φάντασμα του εαυτού του, ζούσε σαν αυτόματο.

Ένα βράδυ, ή καρδιά του χτύπησε δυνατά στο στήθος του, τήν ώρα που ανέβηκε π' σκάλα του ξενοδοχείου. Τό κλειδί δέν ήτανε στην πόρτα του. Τρελλός δέν ήτανε πια, άνοιξε άλλα δέν μπήκε.

Χτύπησε, άλλα ή πόρτα έμενε κλειστή. Καμμία φωνή, καμμία άπάντησι από μέσα, κανένα φως.

Στασιμώμενος κατέβηκε να ρωτήσει τί είχε γίνει τό κλειδί του, κι' ο ξενόδοχος τού άπάντησε:

—Τό κλειδί τό πήρα έγώ και δέν θα στο ξαναδώσω γιατί μου χρωστάς τό νοίκι τριών εβδομάδων!

Ο Ζαν πήρε τό μάτι του κι' έφυγε... Έκεί κοντά ο Σπικουάνος κυλούσε τό κρύα και σιωπηλά νερά του... Έπρεσε μέρα κι' έτσι έκλεισε ή ιστορία της τόσο σύντομης και τόσο δυστυχισμένης ζωής του...

Ο άνδρας σταμάτησε για μία στιγμή, πρόσθεσε τη φρίκη που ζωνγρκαί συνέχισε ψυχρά:

—Ο Ζαν ήταν ο άδελφός μου... Η γυναίκα που τόν κατέστρεψε ήσαστε εείς!... Ο δυστυχισμένος άδελφός μου κρατούσε ένα είδος ήμερολογίου της πνευμένης άνάτης του. Μετά τό θάνατό του, τό βροκε ο' ένα συρτάρι κι' έτσι τα έμαθε όλα.

Ένας λυγμός άκούστηκε, κι' ύστερα μία γυναίκα φωνή που έτρεμε άρχισε να λέγει:

—Τώρα καταλαβαίνω που θέλετε να καταλήξετε, τώρα βλέπω τό σάτανικό σκεδί σας!

—Σατανικό; Έκαμε ήσυχα ο άνδρας. Οχι, πάντως περισσότερο σατανικό από τόν τρόπο με τόν όποιο φερθήκατε, κυρία, στον δυστυχ ή δελφό μου!

—Ναι, ναι, σατανικό! Ξαναφώνησε ή Μαριόελ, με τη λύσσα της ό' έλεπτο, προσπάσσε από τό έπαγγελμά μου, που δέν είμαι πια σε θέσι να ζαναγίσω, και με παραδώσατε σκληρά στο πάθος του όπιου, που χάρη στο δέν μπορώ πια να ζήσω!...

Νά γιατί μέ κάμπετε ένα κουρέλι και μ' έγκαίτε σήμερα στη στιγμή που δέν έχω κανένα πόρο ζωής και που δέν μπορώ πια να ικανοποιήσω τό άκαταπιτόνενα γυναικά, που θα πούλω τό φίλιό μου για ν' αγοράζω όπιον.

Α! Πήρατε καλή έκδομή από μένα για τό θάνατό του άδελφού σας. Αν μ' έσοκώνατε με μία σφαίρα ή με μία μαχαίρα, θα ήσαστε λιγώτερο σκληροί!

Χωρίς να πη λέξι, ο άνδρας έκωσσε τη βελόνα στη μαυρή πία του όπιου, ήπρε μ' αυτή έναν κόμπο και τόν πλησίασε στη φλόγα της λάμπας. Ο κόμπος άνάλυνε, έγινε μαύρο δάκρυ και ο άνδρας τό έρριξε μέσα στην πία που κρατούσε στο άριστερό χέρι.

Όταν ή πία έτοιμάσθηκε, ή γυναίκα άπλωσε τό χέρι της, τήν ήπρε με λαχτάρα και ρούφηξε με δίψα με πάθος. Ο άνδρας έσκωκε, λούθησε να γεμίσει τις πίες με τις σταγόνες του ναρκωτικού κι' ή γυναίκα να τις ρουφά άκόρταγα.

Μετά τήν είκοστή πία, ο άνδρας σκόπθηκε, ήπρε τό, καπέλλο του, άνοιξε τήν πόρτα κι' έφυγε.

Τό έκωτικό πρόσωπο της Μαριόελ δέν συνοπάθηκε καθόλου, δέν έδόξε καμμία ταραχή.

Τό όπιό της είχε φέρει τήν ύπερτανη γαλήνη, τήν όποια τίποτε δέν μπορούσε να ταραξεί.

Και παραδόξως στο ούρανό να νείρα πιά, χωρίς καν ν' αντιληφθεί ότι ο άνδρας, ο έκδοκτής είχε φύγει και τήν είχε άφήσει εκεί στην τύχη της τη μαυρή και άπαίσια...

ΚΛΟΝΤ ΟΡΒΑΛ

Οπισκοπός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΦΩΡΙΣΗ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29-967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 80

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

"Ανδη του ΦΟΙΝΟΠΩΡΟΥ

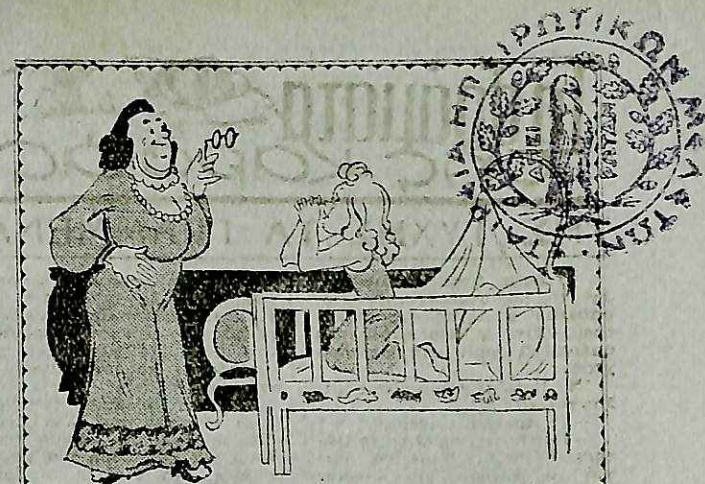
Η άνοιξη έχει τόνομα, τό φθινόπωρο όμως έχει τη χάρη. Είδατε σε άλλη έποχή τέτοιο πλούτο λουλουδιών; Πλούτος σε ποσότητα και σε ποικιλία. Δεν έχουν τό άρωμα τών άνοσιότικων λουλουδιών, έχουν όμως παραλλαγές σε σχήματα και σε χρώματα που θα τα έζηλας και ή πιο άνοσιότικη άνοιξη.

Τό ευγενικότερο πλαίσιο για τήν πιο άπαλή έποχή τού έτους. Εποχή—όνειρο. Σε όνειρο ζούμε. Τέτοιες ήμέρες σαν αυτές τού Οκτωβρίου που περνούν με δέν είναι από τις συνήθισμένες που σημειώνει ο ήμεροδείκτης σας. Είναι παραμύθια, συνέται γραμμένα από μεγάλα ποιητή, πίνακες άνώτερης πινής άλλες να φέρουν την ύπογραφή τού Πλάστη, στον όποιο άλλως τε και άνήκουν. Δεν άπέμεινε άσχημα άκόμα και σ' αυτή τη γωνία της γής, που κάνουν με τούτοις ότι υπορούμε για να τήν άσχημίσουμε. Ταγμάτια άγγέλων περνούσαν και σκροβίζον με τά λευκά τους φτερά τήν όμορφη, τη γαλήνη, τήν τρυφερότητα. Γαλήνη στα έμφαχα και στα άμυχα. Αγωνιστές έγινε κι' αυτό ο ήλιος μας που ήταν ο βασιανιστής τών θερινών μηνών μας. Δε ρίχνει τώρα πια τά πυρακτωμένα βέλη του. Τη θωπεία του μάς χαρίζει στο φωτεινό περσμά του.

Άλλά ή μεγάλη γοητεία τού φθινοπώρου είναι ο άνθινος κόσμος του. Αποποιά ν' άρχίσετε και πού να σταματήσετε; Τέτοια κραταιά στην παραγωγή! Δεν είναι όλα τους άκατέργαστα και πρωτόγονα έργα της φύσεως. Τα περισσότερα από τά φθινοπωρινά άνθη είναι έργα της έπιμελείας και της προσπαθείας τών ανθρώπων. Θα χρειάσθηκε άφάνταστη ύπομνησι στους μικροσκοπικούς υπηκόους τού Μικέδο, ήτημίνους σήμερα, για να οκώσουν έπι αλώνες όλόκληρους πάνω από τήν άσημη και μικρή μαργαρίτα από τήν όποια ξεκίνησαν για να φθάσουν στο σημερινό χρυσάνθεμο, που μαζί με τις ντάλιες άποτελούν τό οικόσημο τού φθινοπώρου. Μία τόσο άσημη μαργαρίτα παρέλασαν από τη φύσι τους οι Έλληνες. Ήταν τό ξεκίνημα που τους άδήγησε στο χρυσάνθεμο, καμάρη σήμερα όλόκληρης της Εύρώπης.

Ας λήθ ο Ρουσσώ ότι κάθε τι που θα πέσει στο χέρι τού ανθρώπου εκφυλίζεται. Φαίνεται πως δέν πρόφασε στην έποχή του να διή τήν εξέλιξη τού χρυσάνθεμου. Αν τήν έβλεπε θα δέχονταν, γι' αυτήν τουλάχιστον, μία εξαίρεσι. Με πόση σοφία επείνεσε τις διαταρμώσεις ο άνθρωπος, διευκόλυνε τούς έρωτες τών λουλουδιών, παραστάθηκε στα συναισθήματα τους, ήπρε τη γύρι από τόν πατέρα, άναήτησε τήν κατάλληλη μητέρα κι' έδημιούργησε τήν καταπληκτική αυτή ποικιλία τών έμφανίσεων, που δέν θα ύπήρχε άν δέν επένεβαινε τό χέρι του.

Λουλούδια θα τά πήτε αυτά ή έργα τέχνης; Όσο άδιόφορος κι' άν είσθε, όσο κι' άν σας έχη άπορροφήσει ο άβυσσος τού βιοπορισμού, όλο και θα τ' άναμνήσκτε καμμία φορά έμπρός στην σταθμάτση τού άνθωπαλείου να ξεκουράστε τά μάτια σας με τήν όμορφη έπείνη χρυσάνθεμο, που άνοίγει τά πέταλα του μέσα στο χρυσάλλινο βάθος του. Τό τριαντάφυλλο έχουν άνακνήρψει βασιλεία τών λουλουδιών. Ίσως γιατί τότε που τό άνακνήρψει τό χρυσάνθεμο ήταν σε μεγάλη άπόστασι από τη σημερινή τελειότητά του. Σήμερα όμως σημερινή τελειότητά έχει να διατηρή τό ποιά δικαιοσύνη, καμμία φορά άπόστασι από τήν άντοχή ενός άνδρος, ώραιότατο βέβαια στέμμα ένα άνδρος, άπέχει όμως πολύ από τήν άντοχή και τήν έπιβλητικότητα τού χρυσάνθεμου. Σ' αυτό άνήκει δικαιοσύνη ο θρόνος, ή τουλάχιστον, ή συμβολιστική με τό τριαντάφυλλο.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΛΑΔΕΜΠΟΡΟΥ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ!

—Παναγίτσα μου, φύλαγε τή μεριά μου, τ' άδελφάκια μου, έμένε και τό... Λάδι που έχει κρυφεί ο μπαμπάς για να τό πουλήσει 10.000 την όκά!...

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Ξανθό και Μαύρο...

Αν και ντρέπουμε λιγάκι, πρέπει να τ' όμολογήσω τό μεγάλο πάθος μου κι' έπειτα να σας ζητήσω μία σπουδαία συμβουλή.

Αν και—ας τό ξαναλέω—ντρέπομαι πάρα πολύ, Διλαδή με λίγα λόγια, για να μ'ην πολυλογώ, έρωτεύτηκα κι' έγώ

με μανία και με πάθος! Κι' ο καύμος δέν είν' ο ίδιος με τούς άλλους κατά (βάρος,

κι' άν τυχόν διαφωνήτε θάσαστε πολύ χαζοί. Ξέρετε τι μου συμβαίνει; Αγαπάω δύο μαζύ! Ναι, θεέ μου, ή καρδιά μου υποφέρει και πονεί και για μία μικρή ξανθούλα και για μία μελαχροινή. Δέν περιμένα ποτέ μου τόσο δοκίμα να μπλέξω.

Απ' τις δύο μου τις άγάπες πέστε μου ποιά να διαλέξω!

Όταν βλέπω τήν ξανθή μου, τότε λέω:—Τι τά θές, έχουν άλλο είδους χάρη οι γυναίκες οι ξανθές. Όταν όμως σε λιγάκι βλέπω τή μελαχροινή νοιώθω πως αυτή μονάχα φοβερά με συνκινεί.

Άλλά πάλι, τι τά θέλεις, κάθε μία μελαχροινή είναι όμορφη κοινή, ενώ μία ξανθή κοπέλλα είναι μουρία, είναι τρέλλα.

Έχει χωριστή φινέτσα που δέν βρίσκειται άλλο. Και προς τούτοις, φίλτατό μου, κάθε μία ξανθομαλά (λού

—πράγμα που οι άντρες όλοι τ' γνωρίζουνε σαφώς—στις όλόχρυσες της μπουκλες έχει ήλιο, έχει φως...

Όμως οι ξανθές γυναίκες—για να λέμε τά σωστά—είναι κρύες στην άγάπη, κι' ή καρδιά μου δέν βαστά να μπλεχτώ με μία γυναίκα που θα είναι παγωμένη.

Η ξανθή λοιπόν άς μείνει. Ξαν ήφαίστε το θερμό έγώ θέλω να Ρεθεκκα μου χρειάζεται, εν όλοις, μία μελαχροινή γυναίκα που σκληρά θα μου μιλήσει, θα με στείλι σαν λεμόνι και, αντί να με φιλήσει, δυνατά θα με δογκώνη.

Μία θαρραμένη γυναίκα να τή δέρνω, να με δέρνη κι' ή καρδιά να τή φέρνω ή καρδιά να με φέρνει!

Άλλά—πάλι ξεφτυρώνει μέσα τή μέση τό «άλλά»—μία μελαχροινή γυναίκα θα με βάλει σε υπελά. Κι' ύστερα, για ούλλονόμην, που θα φτάσι τό κακό στο μεγάλο της τό πάθος αν έγώ δέν έπαυω!

Ασφαλώς δέν έχω κέρδι ν' άποκτήσω λάου—λάου τό γνωρίσματα εκείνου τού άρχαίου Μενελάου, γιατί όπως κι' άν τό πάρει, στην άνάγκη δέν θ' άρνησι να βρεθεί κανένας Πάρις.

Οι μελαχροινές ες άλλοι είναι κάλτσες τού διαβόλου. Οι ξανθές όμως γυναίκες πονηριά δέν έχουν όόλου και μπορείς έμπιστοσύνη να τούς έχης, μα τό ναί. Οι ξανθές—έκτός έκείνων που νιναν μ' όζυζενέ—είν' άγνές άληθινά.

Κι' όπως δέν τό ξέρουν όλοι—είναι πάντοτε άθωα δύο ματάκια γαλανά που κυττάζουν τήν καρδιά σου και ποτέ τό πορτο- (φάδι!

Όπως πάλι θα σοστώ και χειρότερα θα μπλέξω. Βοηθήστε με λιγάκι. Πέστε μου ποιά να διαλέξω: ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΧΑΡΙΤΕΡΩΝ ΤΗΝ ΨΟΙ!

ΑΙ... Μου ήρθε έλας πάλιν, μία έδω φαεινή. Θα ξεχώσω και τ' ός και... θα βρω μία καστήν!...

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΚΑΝΑΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΔΩΡΕΑ... ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85 ΑΡΙΘ. 36035

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

—Τερέζα, είπε άσφωνα μία από τις μοιροτρούλες, την Παρσακουή ο μήνας έχει δεκατρείς. Είπε η παιδί καταλλήλη ημέρα να πάμε στη χαρτορίχτρα.

—Η Τερέζα χαμογέλασε με λανγχολία.

—Τι τρέλλα, ψιθύρισε. —Γιατί είναι τρέλλα; τη ρώτησε η Μαρί. —Εγώ θα πάω για να ρωτήσω για κάποιο μελαγχρόνιο σωφό.

—Κι' εγώ, είπε η Καρλόττα, θέλω να μάθω για το φίλο μου που δουλεύει στο χρηματιστήριο αν θα γίνει πλούσιος καμιά φορά.

—Η Τερέζα όμως δεν περίμενε τίποτα... Το μόνο που σκεπτόταν ήταν ότι έρχονται οι Ιούλιος μήνας που της έφεραν για δώρο την επείγουσα 400 έτους της. Επιστρέφει ο δόλος έλεγε πως ήταν μόνο τριανταεφτά χρόνια. Το πέρασμα του χρόνου όμως έφανε να φαίνεται τα πρόσωπα γήρατος, κι' οι βαθείς ρυτίδες γύρω στα βλέφαρα της και δεν έδωκε το κενό που υπήρχε στη καρδιά της.

Την άνοιξη του 1930 η Τερέζα είχε γνωρίσει τον άραιο φοιτητή της μηχανικής Ζοζέφ Ριγκογιέν. Είχαν άσπασθη τρέλλα και είχαν άρκασιση αλληγάττα. Οι γονείς όμως του Ζοζέφ δεν ένεκριναν το εδάλλιο εκείνο και για το λόγο αυτό είχαν πάει να στείλουν στο γυίο τους το τακτικό επίδομά του. Τότε εκείνος έφυγε για την Αργεντινή, άσφω άκοσέθηκε στην Τερέζα ότι διαρθώνονταν τα οικονομικά του θα της έγραφε να πάει κι' αυτή εκεί να ζήσει μαζί του. Άπο τότε όμως ο Ζοζέφ δεν έβωσε κανένα σημείο ζωής. Πιστή άσπασση στον έρωτά της η Τερέζα έκλεισε για πάντα την καρδιά της. Έν τούτοις οι φίλες της κατάρθωσαν να την πάρουν στη χαρτορίχτρα. Κι'

όταν ήρθε η σειρά της, η γρη χαρτού έριξε τα χαρτιά, τ' άνακατέψε, την έβαλε να κολήσει με το χέρι της καρδιάς και άσφω τα παράταξε, τα κυτάταξε με προσοχή λίγα λεπτά και της είπε:

—Ένας άνδρας πλούσιος θέλει το καλό σας. Σας άσπαί μ' όλη την καρδιά του. Άυτός θα σας φέρη μία χαρά μεγάλη, μία έκπληξη... Γρήγορα θα λάβετε γράμματά του...

—Η Τερέζα άκούγοντάς την, άρχισε να κλαίει.

—Τι βλάκας που είμαι! είπε. Κλαίω, και όμως δεν πιστεύω στα χαρτιά καθόλου...

—Γιατί, δεσποινίς, δεν πιστεύετε στα χαρτιά μου; ρώτησε η χαρτορίχτρα. —Άς έξοκολούθουμε... Άσπασ ατά τα μπιστούνια θα φέρουν κάποια λύση, άλλα και σύντομο ταξίδι. Θα γνωρίσετε μία μεγάλη άπογοήτευση. Άυτό όμως το καρρώ τα τακτοποιεί όλα. Θα βρεθείτε κοντά στην έκρη της θάλασσας... Έκεί θα βρήτε ένα άσπρο, κάτασπρο σπιτάκι που θα σας χαρίση την ήσυχία...

Βγαίνοντας άπό το σπίτι της χαρτορίχτρας οι τρείς μοιροτρούλες ήταν γεμάτες χαρά. Τις είχε βεβαιώσει πως οι πόθοι τους θα άπραγματοποιούντο. Άκόμα και τις άσφω έλπίδες της Τερέζας τις είχε ζωντανέψει.

Το άνειροπόλημά της κράτησε όλη την ημέρα, άκόμα και τις ώρες που άκυμμένη στη δουλειά με τη βελόνα στο χέρι φανταζόταν το άσπρο της σπιτάκι, όπως της είχε πη η χαρτορίχτρα, και πάλι της καθισμένον τον άμορφο Ζοζέφ της.

Το βράδυ εκείνο η σοφία της φάνηκε πληκτική. Της έφανε άσφωξία.

Και την άλλη μέρα... ώ! την άλλη μέρα!... Της ήρθε

η έκπληξη που παρ' όλίο να την άκούση. Ένας κύριος άγνωστος παρουσιάστηκε στο έργοστάσιο, την έζητησε και μόλις την άντίκρουσε της είπε:

—Είστε η δεσποινίς Τερέζα Ριγκογιέν;

—Μάλιστα.

—Γνωρίζετε τον Ζοζέφ Ριγκογιέν άπό την Μιντόζα της Αργεντινής;

—Μάλιστα.

—Έχω ένα γράμμα έκ μέρους του και την έντολή να το δώ στην διάθεσή σας.

Τα χέρια της Τερέζας έτρεμαν καθώς διάβαζε το γράμμα, ένα άκρως έπρεχαν άπό τα μάτια της. Ο Ζοζέφ της έζητούσε συγγνώμη που την είχε άφήσει τόσα χρόνια χωρίς γράμμα. Είχε παντρευτή, της έγραφε, εκεί κάτω στην Αργεντινή και είχε άποχτήσει και παιδιά. Άλλα τώρα η γυναίκα του είχε πεθάνει και ήθελε να έπανορθώσει το σφάλμα του.

—Την καλούσε με το πρώτο όπερκαένιο να τρέξει να τον βρη. Ο άπειταλμένος του θα της έδινε όσα χρήματα χρειαζόταν.

—Η Τερέζα τελειώνοντας την άνάγνωση της έπιστολής του Ζοζέφ παρ' όλίο να λιποθυμήσει.

Κατάρθωσε όμως να συνέλθη με τη σκέψη πως γρήγορα θα βρισκόταν πάλι στον άγαπημένο της.

Άμέσως την άλλη μέρα άγκατέλειπε το μοιροτρούκιο, τη φτώχεια της σφίχτη κι' έγκατέστησεν ο' ένα καλό έξοδοξοείο έτοιμάζοντας τις τουαλέτες της, τα καπέλλα της, Ένδιαφέρθηκε κυρίως ν' άνακτήσει πάλι τη θροαία που της είχε άφάρσει άουάσσητα ο χρόνος. Έπρεξε σ' ένα ήσπαστο καλλώνη ν' της έξαλείψουν τις ρυτίδες του προσώπου και προπάντων τις ρυτίδες των βλεφάρων της. Πήγε στον κομωτή, στη μηχανοκίνητα. "Ηθελε να γνη έτσι που να μη ντρέπεται ο άγαπημένος της γι' αυτήν.

Και άσφω έτοιμάσθηκε τηλεγράφησε στο Ζοζέφ στην Αργεντινή να την περιμένη στην άποδόθα.

—Επείδισαθες στο έπερκαένιο ο' Ορενόκος;

Το ταξίδι της φάνηκε άτελείωτο.

—Έπ' τέλους η ώρα της έπισόδου του έπερκαένιου στο λιμάνι έφτασε. Η Τερέζα βρισκόταν στο κατάρθωμα κι' άντίκρουσε την άποδόθα αίσθάνθηκε να λύνονται τα γόνατά της. —Εκεί θα είνε τώνα ο άγαπημένος μου! είπε.

Και το βλέμμα της περιφερόταν μ' άγωνία στους άνθρώπους, όπου επί τέλους τον άνακάλυψε. Τον άναγνώρισε άμέσως, της φάνηκε μάλιστα νεώτερος άπ' ότι τον φανταζόταν. Έτοιμάσθηκε να κατεβή.

Την τελευταία στιγμή της ήρθε μία τρέλλη έπιθυμία. "Ηθελε να περάση μπροστά του σαν ζένη, για να δη, αν θα την γνώριζε κι' εκείνος.

Πραγματικά πέρασε δίπλα του κι' ο Ζοζέφ άσφω της έρριξε μία άδίστατη ματιά, άρχισε να περιεργάζεται τις άλλες έπιθυμίες.

Δεν την είχε γνωρίσει!... Το πέρασμά της δεν είχε μιλήσει στην ψυχή του. Το πέρασμα εκείνο ήταν ένα δυνατό χτύπημα για την Τερέζα.

—Ένοιωσε ένα σπασμό δυνατό μέσα της και σαριάστηκε κατά γής. Οι διαβάτες έτρεξαν κοντά της, και μαζί μ' αούτους κι' ο Ζοζέφ που την άναγνώρισε, άλλα πολύ άργά. "Η Τερέζα ήταν νεκρή.

Την μετέφερε στην έπαυλή του και την έθαψε σ' ένα άπλο άσπρο κενοτάφιο.

—Ήταν το τελευταίο άσπρο κάτασπρο σπιτάκι που θάβρεσκε την άνάστασι και την ήσυχία, όπως της είχε πη η χαρτορίχτρα.

ΤΟ ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΟ δαλασσινό δηρίο

Ο καρχαρίας και οι συνήθειές του

—Ένω όλα τα άλλα ψάρια άνεβαίνουν στην έπιφάνεια του νερού όταν φοβήσυν, ο καρχαρίας βουλάζει. Πηγαίνει στο βυθό, γιατί δεν έχει μέσα στο σώμα του (νυκτική κύστη) φουσκαλωμένη με άέρα όπως τα άλλα είδη ψαριών. Δεν είνε όμως αυτή η μοναδική διαφορά που παρουσιάζει άπ' τα άλλα ψάρια. Δεν έχει έπίσης κόκκαλα, ούτε και λέπια. Ο σκελετός του άποτελείται άπό (χόνδρους), κι' αντί για λέπια έχει ένα δερμα άνώμαλο και τραχύ σαν σμηρίδοχαρτο, και τόσο σκληρό ώστε δεν το τρυπάει καμιά, ούτε και σφαίρα άκόμη πολλές φορές! Τέλος, δεν γεννάει αυγά, σαν τ' άλλα ψάρια, άλλα ζωντανά παιδιά.

Υπάρχουν διάφορα είδη καρχαριών, που δεν έχουν όλα το ίδιο μέγεθος. Ο μικρότερος είνε μόλις 60 πόντους μακρύς, ενώ ο μεγαλύτερος μπορεί να φτάση τα 20 μέτρα. Ένας καρχαρίας ως 3 μέτρα μακρύς έχει την ικανότητα να κάνει τεράστια πηδήματα έξω άπ' το νερό. Σε κάποιο φιλμ, παρουσιάζεται ένας τέτοιος ο όποιος πηδάει σε ύψος 10 μέτρων!

Η ταχύτης με την όποια κολυμπάει ένας μεγάλος καρχαρίας, φτάνει τα 40 μίλια την ώρα. Το φάσμα του παρουσιάζει τεράστιες δυσκολίες. Έχει τόσο δύναμη, ώστε κόβει σαν σπάγγους τα χοντρά σκονιά των 5 πόντων, με άνευσια πλοία. Άναφέρεται μάλιστα μία περίπτωση που ένας καρχαρίας πιάσθηκε σε μία γερά αλυσίδα, την έσπασε και έξφυγε.

Άκόμη και τα μεγαλύτερα άτομα δεν καταφέρνουν να νάντσουν 10 πόντους κρατσούν, όταν παλεύη για τη ζωή του. Κάποιος Άγγλος, δίσσμος ψαράς, δινιγεται πως είδε με τα μάτια του ένα καρχαρία να άναγνάνη και να κόβη στα δύο σαν... καρότο ένα άγριο!

Ο ίδιος περιγράφει την κατάρσση του κατάρθωματος και της καμπίνας ενός ψαροκάικου άπ' τη τρομερά χτυπηματα της ούρας ενός μανιασμένου καρχαρία.

Ένας ναυτικός ο πλοίαρχος Κλέμινγκτον μ' ένα πελώριο καρχαρία: (Το γράφει. Το τιμόνι έξωγνε άπ' τα χέρια του τιμονιέρη. "Η μηχανή σταμάτησε, γιατί ο καρχαρίας χτύπησε την έλικα, τρα πάνω άπ' το νερό. Όταν τον σκοτώσαμε και τον τραβήξαμε έξω, είδαμε εξακριβωθηκε κατόπιν, είχε κάμει σάβες ζημίες στα ύψαλα του πλοίου).

Τα δόντια του καρχαρία είνε φοβερά, τριγωνικά και πριονωτά. Άν πάει κάποιος να πιάσει αυτό, φευρώνει άμέσως άλλο στη θέα του!

Όσο για το στομάχι του είνε κυριολεκτικά σιδερένιο. Άπ' όσον κατάρθωσες όπλες άλόνων! Κάποτε πιάστηκε ένας καρχαρίας, που είχε καταβροχθεί με κομμάτια αλόγου, κι' άνοίχτηκε η κοιλιά του.

Οι όπλες που βρέθηκαν μέσα σ' αυτήν, είχαν γίνει μαλακές σαν πετό. "Ός και τα σιδερένια πέταλα είχαν γυθί άπ' τα ύγνα του στομαχιού του ψαριού!

Ένα άλλο περιστατικό, έκόμα πιο περίεργο, δινιγεται ο Άυστραλός Ο. Λέιτον, δίσσμος άραιοτέχνης ψαράς, ο όποιος έγγυαται για τη γνώσιότητά του: Είχε πιάσει κάποτε ένας καρχαρίας. Οι ψαράδες πρόσεξαν ότι είχε ένα άγκο προς το μέρος του στομαχιού του. Τού άνοιξαν λοιπόν το στομάχι και βρήκαν μέσα στο στομάχι του 8 δολοφόρες υποτίλιες της μύρας! Τis είχε καταπιή ίσως σε κάποιο ναυάγιο. Πάντως, δεν τούφερνον καθόλου βροουτομαχία!...

Όπως έκομε γράφει κι' άλλοτε, υπάρχουν τολμηροί ίθαγενείς όυαί, που κατεβαίνουν στα βάθη της θάλασσας, μπαίνουν στις υποβρυχίες όπλεις όπου έχουν καταφύγει οι καρχαρίες να κωνέψουν, και, βρίσκοντας τους μισκοιμμένους, τους συλλαμβάνουν περνώντας μία ύπληία γύρω άπ' το λαιμό τους!

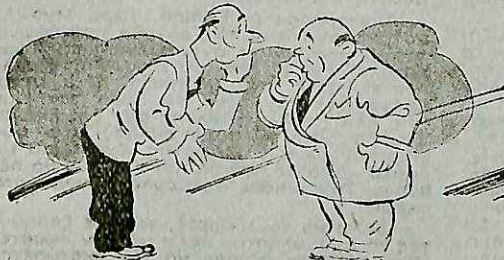
Η κρίσι και οι... Κροίβοι

Κι' όμως όλοι βρέ παιδιά μου με τη φάτσα τη θλιμμένη είνε άφωνα ντυμένοι κι' είνε όλοι μία χαρά και παχείς και φανωμένοι και γεμάτοι με παρ! —Τι χαμπάρια Νικο!

—Σου συμβαίνει κάτι; —Βράστα!

Πώς θα ζήσουμε, παιδί μου; Πώς θα ζήσης; Πώς θα φοβήσυν; άπ' την πείνα! Θα φοβήσης! Θα φοβήσυν!

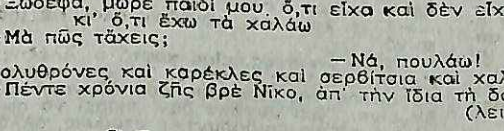
και γυμνός θα περπατήσεις και γυμνός θα περπατήσεις (τησώ!) κι' οι γυναίκες μας θα μείνουν μέσ' τους δρόμους (κι' ίσως κήρες).

—Όμως έκανες κοστούμι! —Στοιχίες δεκάθη λίρες!

Δύο λίρες τα παπούτσια. Πέντε λίρες όλα τ' άλλα. —Μα πως κάνεις Νικολάκη τόσα έξοδα μεγάλα; —Τι να κάνω; Νά, θα μείνω κάποια μέρα μέσ' το (δρόμο!)

ζώ μ' αυτό τον εφιάλτη μέσ' το φόβο και τον τρόμο. —Όμως ντύθηκες στην τριχιά! —Ξωδέψα, μωρέ παιδί μου, ό,τι είχα και δεν είχα! —Μα πως τάχεις;

—Νά, πουλάω! Πολυθρόνες και καρέκλες και σερβίτσια και χαλιά —Πέντε χρόνια ζής βρέ Νικο, άπ' την ίδια τη δουλειά!

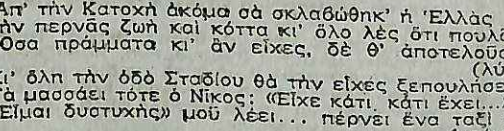

Άπ' την Κατοχή άκόμα σά σκλαβώθηκ' η Έλλάς, την περνάς ζωή και κόπτα κι' όλο λές ό,τι πουλάει! Όσα πράγματα κι' αν είχες, ός θ' άποτελούσαν (λύσι!)

Κι' δλη την όδο Σταδίου θα την είχες ξεπουλήσει! Τα μασάει τότε ο Νίκος: (Είχε κάτι, κάτι έχει...) (Είμαι δυστυχής) μου λέει... πέρνει ένα ταξί και (τρέχει!)

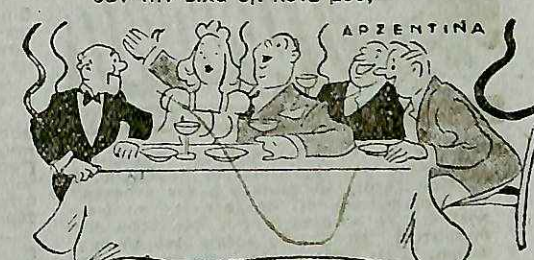
Κι' είνε τόσοι! Κι' άλλοι, κι' άλλοι, που άδέκαρο για νάβρης θά τον φάχνες με το κιάλι! Ο Λουκάς παραπονιέται πως δεν τρώει λάδι δρόμι, μα στην Αϊδη, στην (Αϊγλην) είχε προ καιρού έκ- (δράμει)

κι' έπιστρέψας... κάθε βράδυ γευματίζε, στο (Μάμμι)! Είν' υπάλληλος. Δεν έχει θέσι τόσο άουμασία, μα (είδικευμένος) είνε σε γνωστή υπηρεσία, κι' έτσι τρόφιμα και ρούχα πάντα καταφέρνει να βρεθ- (μαύρη!)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όλοι λένε ότι πάλι μάς έτάραξε η κρίσις και η γύμνια και η πείνα μάς μαστίζουν φοβερά και θαρρείς ότι στους δρόμους μόλις βγής θ' ν' άντίκρυσες όλο τραγικές εικόνες και παντού τη συμφορά! «Τι χαμπάρια» και «τι κάνεις» αν ρωτήσης τον καθένα θά κουνήσθ το κεφάλι και περίλυπα θά πη: «Θάχουμε φρικτό χειμώνα δεύτερο σαρανταένα» και θά φύγη με μία φάτσα θλιερή και σκυθρωπή!

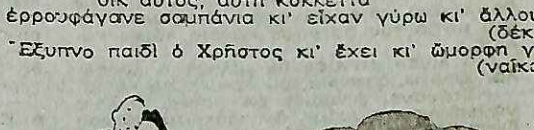

να πεινάς, σαν ποετάρσος, να κυτάζης το φενγάρι, να λινγεύης, να λινγεύης και να σφιγγής το ζω- (νάρ!)

Όλο κλαίει πως θά πέση μαύρη πείνα στην Έλλά, και προχτές άργα την νύχτα... γλένταγε στην (Αρ- (γεντινα!))

Η γυναίκα του στο πλάι με καινούρια τουαλέττα οίκ αυτός, αυτή κοκκέττα έρρουφάγανε σαμπάνια κι' είχαν γύρω κι' άλλους (δέκα)

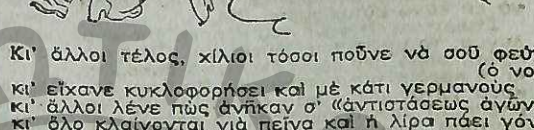
Έξυπνο παιδί ο Χρήστος κι' έχει κι' άμορφη γυ- (ναίκα!)

Κι' άλλοι τέλος, χίλιοι τόσοι πούνε να σου φεύγη (ό νους) κι' είχαν κυκλοφορήσει και με κάτι γερμανούς κι' άλλοι λένε πως άνήκαν σ' «άντιστάσεως άγώνα» κι' όλο κλαίγονται για πείνα και η λίρα πάει γόνα. Κι' άλλοι άκόμα, κι' άλλοι άκόμα που τρυπώσανε με τρόπο σε «όργάνωση» και «κού- (μαι),

κι' έχουν θέσι μέσ' την «Ουνρα», ή στον Έρυθρό όλοι τρώνε κι' όλοι πίνουν κι' έχουν και κορίτσι (αδρό)

και γά κάθονται και γράφω στίχους για το «Θοσαυρό»!

Τι να βρούμε; Τι να βρούμε; Άπασχόλησι μεγάλη κι' όμως θά υπάρχουν κι' άλλοι, στους πολλούς που καλοζούνε κάπως μυστηριώδως, μα δεν πρέπει να τους πούμε!... Έμποδίζει η (αϊδώς!)

Κι' η Πολιτική μας έχει σκάνδαλα πολλά που όντως θάπρεπε να σατυρίσω καυστικώς, μα και πρεπονίως, άλλα πρέπει ν' άποφύγω κι' άς με πάρουν για τεμ- (πέλη),

κι' ο καθένας άναγνώστης... άς σκεφτή αυτό που (θέλει!)

Δεν έπιθυμώ άναγνώστη έπ' αυτόν να έκνευρίζω ούτε και να σατυρίω, και δεν λέω ούτε λέξι και κανένα δεν θυμώνω, συνε- (πως και... τελειώνω)

Δεν έπιθυμώ άναγνώστη έπ' αυτόν να έκνευρίζω ούτε και να σατυρίω, και δεν λέω ούτε λέξι και κανένα δεν θυμώνω, συνε- (πως και... τελειώνω)

Δεν έπιθυμώ άναγνώστη έπ' αυτόν να έκνευρίζω ούτε και να σατυρίω, και δεν λέω ούτε λέξι και κανένα δεν θυμώνω, συνε- (πως και... τελειώνω)

Δεν έπιθυμώ άναγνώστη έπ' αυτόν να έκνευρίζω ούτε και να σατυρίω, και δεν λέω ούτε λέξι και κανένα δεν θυμώνω, συνε- (πως και... τελειώνω)

Δεν έπιθυμώ άναγνώστη έπ' αυτόν να έκνευρίζω ούτε και να σατυρίω, και δεν λέω ούτε λέξι και κανένα δεν θυμώνω, συνε- (πως και... τελειώνω)

Δεν έπιθυμώ άναγνώστη έπ' αυτόν να έκνευρίζω ούτε και να σατυρίω, και δεν λέω ούτε λέξι και κανένα δεν θυμώνω, συνε- (πως και... τελειώνω)

Δεν έπιθυμώ άναγνώστη έπ' αυτόν να έκνευρίζω ούτε και να σατυρίω, και δεν λέω ούτε λέξι και κανένα δεν θυμώνω, συνε- (πως και... τελειώνω)

Δεν έπιθυμώ άναγνώστη έπ' αυτόν να έκνευρίζω ούτε και να σατυρίω, και δεν λέω ούτε λέξι και κανένα δεν θυμώνω, συνε- (πως και... τελειώνω)

Δεν έπιθυμώ άναγνώστη έπ' αυτόν να έκνευρίζω ούτε και να σατυρίω, και δεν λέω ούτε λέξι και κανένα δεν θυμώνω, συνε- (πως και... τελειώνω)

ΟΙ ΑΣΟΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Χειμών

Χειμών σφοδρός έπέρχεται και λυσσαλέον κρύον, όσφραίνονται νεροποντάς κι' άγριαν τρικυμιάν, κι' είμαι γυμνός, βαβά!-παπαί, γυμνός όπερ νουλίων, ή Ουνρα δεν μοι δώδεκα ούτε και κελεμπιάν. Γυναί, γυναί, σάς προσκαλώ, οπεύσατε βροχόδον, να συσφιχθώμεν οπεύσατε κρυφά και κατά μόνος. Πιπτούν τα φθινοπυρινά τα φύλλα σωρηδόν και τριζει τους όδόντας του ο χαμερπής χειμώνας. Ένδον της άγκαλέας σας θα εύρω θαλπωρήν, φέρων την παναρκόαν μου, την τετριμμένη ρόμπα. Άς σπεύση το τακύτερον πάσα γνωστή σειρήν, διότι είνε η γυνή μαγκάλιον και σόμπα. Ουαί! Ιδού τός ο χειμών μανιωδώς έπέστη και ως ψαριών κυνάριον, ο τάλας τουρτουρέω. Ποία λοιπόν θα άρννηθ' σ' έμ' όλινγν ζέστη; Σπεύσατε, οπεύσατε, γυναί, διότι κα- (ταρρέω!)

Την έμφυχον την σόμπα μου την θέλω (τοτρομυθουλάν) γλυκισάν, μελιστάλακτον, ναζού και (παχο)λόεσαν. Την θέλω, λέγω, ζωτικήν με φλόγωσιν (πολλήν και σφοδρά γαρνολόεσαν. "Υναί, σφουρίζει ο Βορρέας, μη κάνετε (στιγμήν) γροαδόην όλοι! έλθετε να λάβετε σει- (ράν), θερμάνοτέ με, ήλθεα, εις την άγκολήν (την έμην, γόν γόνν Παρτατακόν, τον γερο-φου- (καράν,

ποώς μη λησμονήτε, πλησίον μου σκισθώτε, ή ήλθεα εν τάχει, κι' άς πάει το παλινόμυθον και άς τά κλαίει που τάχει!...

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΖΑΚ. ΚΟΝΣΤΑΝ

14ον Ἑλδία, τί κορίτσι εἶσαι εὐ; φθίρου. Μοῦ φαίνεται πῶς ἐγίνετο ἄλλος ἄνθρωπος.

— Κί' ἐγὼ ἀπορῶ μὲ τὸν ἑαυτοῦ μου, φθίρου ἡ κοπέλλα ἀνατριχιάζοντας.

»Ὁ θάνατος μὲ τρομάζει ἄλλοτε. Ἰώρα ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μ' ἀφίνει ἀσυνκίνητη.

— Δὲν πρόκειται να πεθάνῃς εὐ. Ἐγὼ θὰ πεθάνω, εἶπε γρήγορα ὁ Στέφανος, καὶ σὲ τὰ μάτια του ἀστράφει κάποια λάμψη κακίας.

Γιὰ λίγες στιγμὲς δὲ μίλησε ἡ κοπέλλα. Ἐπειτα, ἔαφνικά, τοῦ ἄρπαξε τὰ χερία.

— Στέφανε, φθίρου μὲ πάθος. Θέλεις να πεθάνουμε μαζί; Ἀν πρόκειται να σου δώσῃ θάρος ὁ θάνατός μου ἀν πρόκειται να ὑψώθῃς μὲ τὸ δικό μου τὸ παραδίσταμα, θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μὲ χαρὰ μαζί σου.

Τὴν κυττάς μὲ μιὰ ἐκράσει τρομοῦ.

— Ἑλδία φθίρου, πρῶτα-πρῶτα, δὲν πιστεῦν πῶς θάξῃς πὺς τὸ τέλος τοῦ θάρρους νὰ κἀνῃς ἀπὸ πρῶτο λές. Ἐπειτα, πῶς μπορεῖς νὰ φανταστῇς πῶς ἐπιθυμῶ να σε πῶρὸν μαζί μου σὺ καὶ ἐγὼ, ἀφού σ' ἀγαπᾷ;

Μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα; ὥστόσο ἡ Ἑλδία.

Τῆς πῆρε τὰ δυὸ πρῶτα χερία στίς κοῦφτες του καὶ τὴν κυττάς ἐν τῇ αὐτῇ ματίᾳ.

— Σ' ἀγαπᾷ ἀποκρίθηκε, καὶ θὰ θέλα νὰ σε κἀν εὐτυχισμένη. Μά.

Σταμάτησε. Ἦ φωνὴ του κόπνικε ἀπὸ ἐνα λυγρὸ, τὰ μάτια του βουρκοῦσαν. Ἦταν ἡ πρῶτη φορὰ πού τὸν ἔβλεπε νὰ δακρύνῃ, κι' ἡ καρδίᾳ τῆς περνούγει. Να ἴταν δά, κρουα μετάνοιας αὐτὰ; Μήπως ἀρχίκε νὰ βλεπῇ τὴν φρικτὴν του θέσι, το το φοβερό κατάντημα ὅπου εἶχε φθάσει, ποίος ζέρει πῶς;

βουρκαμένο. Τώρα, πήγαμε διακοπές μου. Νά, ο σκοπός μας κάνει να στα πάω αρκετά μήνες. Αύριο σε περιμένω.

Τὴν περιέμεναν στὸ σπίτι ὅλοι οἱ νέοι τῆς συντροφιάς, τὴν Ἑλθίρα. Ὅταν τὴν εἶδαν σκωπήθηκαν, τὴν τριγύρισαν μὲ συν-
κίνησι.
— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Ἄλκης, παραγμέ-
νος.
Σήκωσε τὸ κεφάλι ἡ κοπέλλα. Τὰ μάτια
τῆς ἀστράφταν.
— Λοιπὸν, φώναξε, ὁ Στέφανος εἶνε ἐ-
νας ἥρωας.
Τὰ παιδιὰ κυττάστικαν ἀσotisμένα.
— Εἶνε ἕνας ἥρωας, φώναζε πάλι ἡ Ἑλ-
θίρα. Τὴ στιγμή πού ἐσεῖς τὸν κυνηγοῦ-
σατε καὶ προσπαθεῖσατε ὅ, τὸν ἐξοντώ-
σετε, αὐτὸς ἔκανε ὅ, τιμπούρετε γιὰ να
πετύχῃ τὴν ἀποστολὴ του.
— Μὰ ποῖα ἦταν ἐπὶ τέλους ἡ ἀποστολὴ
του; ρώτησε ὁ Ἀλέξης.
— Ἐντελὴς ἡ ἀντίθεσις δι' ὅ, τι φανταζό-
σαστε: Παρακολοῦθοῦσε τοὺς πράκτορας
πού ἐπιβόδιζαν να φονεύουν οἱ Ἕλληνες.
Προλάβαινε ὅ, τι κακὸμποροῦσε. Ἀλλὰ
γιὰ να πετύχῃ καλλίτερα τὸ σκοπὸ του,
ἐπηρεπε νάχῃ τὴν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη
τῶν Γερμανῶν.
— Εἶνε ἀπίστευτο, φώναξε ὁ Δημήτρης.
Οἱ πληροφορίες μου ἦταν τόσο βετικές.
Ὅλοι τὸν υποπτεύοντι, ὅλοι τὸν θεωροῦ-
νε ἐπικίνδυνον πράκτορα τῶν Γερμανῶν.
— Αὐτὸ τὸ κατῳρώσω μὲ τὴν ἐμπύνοδον
του. Ἀλλὰ, ὅταν εἰς λίγες μέρες περάσῃ
ἀπὸ τὸ στρατοδικεῖο, ὅταν γίνῃ ἡ δίκη του,
δὲν πιστεύω να σὰς μείνῃ καμιά ἀμφι-
βολία. Θὰ ἴδῃτε πόσο ἐργάστηκε γιὰ τὴν
πατρίδα μας. Διηλοδῇ, θ' ἀκούσῃ αὐτὰ πού
θὰ θελήσῃ να μαρτυρήσῃ, ἐπειδὴ, καθὼς
καταλοβαίμετε, θὰ πῇ ὅσαμπορεῖ να μαρ-
τυρήσῃ χωρὶς βλάβην τῶν ἐθνικῶν συμφε-
ρῶντων.
— Ἐννοία σου, εἶπε ὁ Ἀλέξης σκοτεινά,
θὰ βροῦνε τρόπο να τὸν κάνουν να μαρ-
τυρήσῃ κι' ὅσα θε θέλει.
— Ἐὰ τὸν βασανίσουν; φώναξε βραχνά
ἡ Ἑλθίρα.
— Βέβαια ὅ, τὸν βασανίσουν. Θὰ τὸν
κάνουν να μιλήσῃ.
— Δὲ θὰ μιλήσῃ, εἶπε ἡ κοπέλλα καὶ ἐ-
σπείξε τὰ χεῖλη τῆς, λὲς καὶ βρισκόταν αὐ-
τὴ στὸ χεῖμα τοῦ βασανιστοῦ. Δὲ θὰ μι-
λήσῃ.
— Μακάρι, εἶπε ὁ Ἄλκης. Μακάρι να εἶ-
νε ἔως τὰς λές, ἀδερφοῦλά μου. Εἶνε τόσο
ἀπίστευτο, σὰν παραμυθί.
— Τί εἶνε ἀπίστευτο; φώναξε ἡ Ἑλθίρα,
πιστεύοντας σιγὰ-σιγὰ κι' ἡ ἴδια τὸ παραμυ-
θι πού εἶχε πλᾶσει ἡ ἀγάπη τῆς. Τί εἶνε
σὰν παραμυθί; Δὲν τὸν συνέλαβαν μιὰ
φορὰ οἱ Γερμανοὶ; Δὲν ἀμφιβάλλετε γι'
αὐτό; Τὸ ἐξέρετε. Τώρα θὰ ἴδῃτε καὶ τί
συνέχεια.

Εισοταξιανέ
Τὸ καπέλλο

Ο ΘΑΚΟΣ

— Άλλά...έναν πρέπει να τόν άφαιρούσε να πεθάνει, φώναζε. Δέν πρέπει να τόν αφαιρούσαμε να πάη χαμένος. Έσείς έχετε άρεκα μέσα. Κάνετε ό,τι μπορείτε να τόν γλυτώτε από τό θάνατο.

— Ελδβίρα άποκρίθηκε ό Άλέξης σοδάρά. Άν πραγματικά έξακριβώσουμε πώς ό Στέφανος ήταν πατριώτης και κινυνεύει, υπην αμφιβάλλεις πώς θα κάνουμε ό,τι μπορούμε. Άλλά, είνε πολύ δύσκολο να σωθί, άν όχι δυνάτον.

—Ό! Γερμανοί μισούνε θανάσιμα δους τους ξεγελώσαν με ψευτική φιλία. Μπορούν να συγχωρηθούν όποιον άλλον εκτός από ένα μυστικό πράκτορα του έχθρου.

Άν τά πράγματα είνε όπως τά λές, ό Στέφανος είνε καταδικασμένος.

— Είνε καταδικασμένος, είνε ό Δημήτρης, με τά μάτια λαμπρά μάτια. Θα πεθάνει. Άλλά ό θάνατός του θα είνε ό μωρφός και ήρώδης.

— Άνατρίχισε ή Έλδβίρα. Τώρα λίγο-λίγο αναλογίζονταν τό Γολγοθά που υπήνουνταν μπροστά τόν αγαπημένο της. Τώρα καταλάβαινε σ' όλη του τή φρίκη τό ρόλο που τόν είχε τάξει να παίξει. Χέος, μεθυσμένη από τόν πόθο να όσση τήν τιμή του, όλα τ' άλλα τάβλεπε σαν έποουσιώδη. Σήμερα αυτή τή στιγμή συλλογίζονταν πώς είχε και όσμία ό Στέφανος, ένα όσμία με σάρκα και όστά, που θα πονούσε και θα πέθαινε. Τήν έπιασε τρεμούλα μονάχα στή σκέψη.

— Θέλω να τόν σώσετε, φώναζε ξεσπώντας σ' ανασφάλτα. Θέλω να τόν σώσετε. Όπως ήσαστε έτοιμοι να τόν σκοτώσετε, νομίζοντας τόν προσότη, τώρα θέλω να τόν σώσετε.

Της κάδεψε ό Άλκης τά μαλλιά.

— Μη κλάεις άδερπούλα μου. Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε. Άλλά, για να μη βαρκαλίσσαι με άνυψελες έλπίδες κι' έγω σου λέω πως αν πραγματικά έχουμε άποδείξεις ότι είνε πράκτορ των Άγγλων, δέν έχει κομμία έλπίδα να σωθί.

— Τί στοιχεία έχουμε εναντίον του; ρώτησε ό Άλέξης.

— Βρίκαν άπάντ του ένα σχέδιο κάποιας βάσεως γεωργικών υποδορυκίων. άποκρίθηκε ή Έλδβίρα άνά.

— Είνε χαμένος, φώναξαν όλοι, με μία φωνή.

— Είνε χαμένος, είπε κορτά ό Άλέξης. Κατοδικασμένος οριστικά. Έλδβίρα πρέπει να πάρης τήν άποφασι, όσο δύσνηρη κι' άν είνε. Όχι μονάχα δέν μπορεί να σωθί, με τέτοιο επιδωρυντικό στοιχεία, αλλά θα πάη χαμένος κι' όποιος προσπαθήση να τόν σώση. Θα τόν θεωρησουν για συνένοχο κι' άλλοιμόνό του.

— Κι' εσύ δέν πρέπει να ξαναπατήσης εκεί μέσα, είνε ό Άλκης. Κι' όσένα μπορούν να σέ συλλάβουν για συνένοχο του. Τά αίμα άνέθηκε στα μάγουλα της κοπέλλας.

— Μπορούν να με συλλάβουν κι' έμένα; — Παράδενω σου φαίνεται; Άν μυστοστούνε πώς είνε άραβωδιαστικός σου, κινυνεύεις.

Δέν άποκρίθηκε ή κοπέλλα. Τά φρύδια της σούφρωσαν, και φάνηκε να συλλογίζεται βαθεία.

— Τέλος πάντων, είνε σ' λίγο. Φροντίστε να μάθετε, να μαθαίνετε κάθε μέρα νέα του.

Έδωσε τό χέρι, σ' όλους, θερμά. Τότε κτύπησε με μάτια δακρυζόμενα, παράδενω. Παρτένευτικαν λιγάκι τά παιδιά, γι' αυτή της τήν έξωνική συγκίνησι. Και τήν είδαν να φεύνη με τό κεφάλι ψηλά, με τά μάγουλα ξαναμμένα.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

— Ίως να είνε ή τελευταία νύχτα που περνάω στο σπίτι μου, είνε ή Έλδβίρα μέσα της τή στιγμή που έπεσε στο κρεβάτι της άκείνο τό βράδυ.

Άισθανόθηκε μία παράδενω συγκίνησι, τά μάτια της όμως δέν δάκρυσαν.

Δέν είχε όρεξι να κλάψι. Άισθανόταν τό στήθος της να φυσούκων, να φυσούκωνι, σαν νάθελε να σπάσι. Άλλά δέν ένοιαζε της άπελπίας τό σπαρνωμό. Ένοιαζε κάτι άλλο, κάτι παράδενω σοζί και μεγάλο. Ήταν ή τελευταία βροδυά που κοιμόταν στο σπίτι της, με κοπελλάτσα σαν όλες, ήσυχη και άφανής. Από αύριο θα έμπαινε κι' αυτή στο δύσκολο τραχύ μονοπάτι που φέρνει στο μαρτύριο, στήν άθρασασι.

Έκανε μία σύντομη, θερμή προσευχή. Δέν παρακάλεσε για τίποτε άλλο τό θεό, παρά να δίνη δύναμι στο Στέφανο. Και μετά άρχισε να συλλογίζεται, τόσο ψυχράς μια σαν να έπρόκειτο για άλλο πρόσωπο κι' όχι για τόν εαυτό της:

«Θά πάω αύριο, θα τόν ρωά. Άν καταλάβω πώς δειλιάζει, θα τού δώσω τό πεντάπολι τό άδελφού μου, που τόχω κρυμμένο στήν τσάντα μου, να σκοτώθί. Είνε ή μόνος τρόπος να γλυτώση κι' από τή βασανιστήρια, κι' από τόν κίνδυνο να ζε...

Δὲν ἄργησε νὰ τὴν πάρῃ ὁ ὄπτιος. Τὸ πρῶτὴν τὴν ζήτησαν οἱ πρῶτες ἀκτίδες τοῦ Ὠριαντικοῦ ἡλίου, ποὐλταῖναν σὸν δωματίῳ τῆς, θύρας τῆς ἀνοιχτικῆς χαροῦμενης, σὰν πνεύματα νέας ζωῆς.

Ντρεῖται ἅπλῃ. Ἐνῶ βαθυνάλαζο παλὸν ποῦ ἀρεσε τοῦ Στεφάνου καὶ τὴν ἔκαναν νὰ φαίνεται μικρὴ, σὰν μαθητρίουλα. Χτένιος ἅπλῃ τὰ μαλλιά της, καὶ πᾶρε σὸν χέριον τῆς μὲ λουχία τὴν τῶντα ποῦ εἶχε μέσοι τὸ πιστόλι. Ἐπειτα πᾶρε κι' ἀποχαίρειστος τὴν ὑπὲρτα της.

— Γεῖός σου, μονουλά εἶπε σιγὰ καὶ τῆς ἔδωσε ἓνα γρήγορον φιλὶ, γιὰ νὰ μὴ τὴν πνίξῃ ἡ συγκίνησις.

— Τὸν πατέρα της καὶ τὸν ἀδελφόν της, ἀπέφυγε νὰ τοὺς ἴδῃ, γιατί τοὺς φοβόταν, φοβόταν δλασθῆ ἢ μαντέψουν ἀπὸ τὰ μάτια της τίς μυστικὰς τῆς οἰκεῖας.

Πῆρε ἄουχα, χωρὶς νὰ βιάζεται τὸν ἀνιφορικὸν δρόμον ποῦφευρε πρὸς τίς οὐλὰς. Κιτταξε γύρω της, σὰν νὰ ταβλεπε ἕκαστὴν καὶ πρῶτὴ φορὰ τὰ λουλουῖδια ποῦ φούντωναν ἀνοιχτικὰ στὶς γλάστρες τῶν οἰπιτῶν, καὶ τίς πεταλούδες ποῦ τὰ τοιγύριζαν. Χαμογελοῦσε στὰ παιδικὰ μὲτὰ ῥοδίαν μονουλάκια, ποῦ τραβούσαν χαροῦμενα στὴ Λεωφόρῳ. Ἐλεάδρουσαν πρὸς τὸ πάρκο. Αὐτὰ ἴταν ἡ ζωὴ. Ὁμορφὴ σὲ μερικές ἐκδηλώσεις της καὶ γλυκεῖα.

Κι' αὐτὴ τῆς εἶχε οὐνευρετὶ διορροφ καὶ γλυκεῖα τὴ ζωὴ. Κι' αὐτὴ εἶχε φανταστὴ πῶς θὰ κρατούσε στὴν ἀγκαλίαν τῆς κάποια μέρα ἓνα τέτοιον ροδωμάγουλον παιδάκι ποῦ θάμοιοζε τοῦ Στεφάνου. Κι' αὐτὴ εἶχε οὐνευρετὶ. Καὶ τὴ δὲν εἶχε οὐνευρετὶ.

Τὸ μόνο ποῦ δὲν εἶχε βάλει ποσὶ στὸ νοῦ της ἴταν πῶς θὰ τραβούσε ἔτσι ἡρεμὰ, ἔτσι ἅπλῃ πρὸς τὸ θάνατον.

Ἐδεῖξε σὸν φουρὸν τὸ σημεῖωμα ποῦ εἶχε. Τὴν ἄφσαν καὶ πέρασε χωρὶς πολλὰ δυσκολία, καὶ φωνάζαν τὸ Στεφάνον σὸ ἴδιον μέρος ποῦ τὸν ἄφσαν νὰ συναντηθῶναι καὶ τὴν προηγουμένην μέρα.

Ὁ Στεφάνος ἴταν κλυμῶς, φαίνονταν πῶς εἶχε περάσει μίαν νύκτα ἀνρύπνιας.

Καὶ σὸν πρόσβον ποῦ μελανίεες πολλές, καινούργιες μαρτυρούσαν πῶς τὸν εἶχαν κοκομεταχειριστῇ πάλι χειρότερα ἀπὸ τὴν πρῶτὴ φορὰ.

— Στέφανε, ψιθύρισε ἡ Ἐλδώρα, τί σοὺ καναν; Τί ἔχεις;

— Δὲν βαστῶ ἄλλο, ψιθύρισε τὸ παλληκάρι. Ἐλδώρα, εἶνε φορικό. Δὲν βαστῶ ἄλλο...

Ἡ κοπέλλα ἐνοίωσε τοὺς λυγμοὺς νὰ τῆς κόβουν τὴ φωνή. Μὲ ἀφάνταστὴ προσπάθεια συγκρατήθηκε.

— Ἀγαπημένε μου πές μου...

— Εἰμαστέ ἀκόμα στὴν ἀρχή, ψιθύρισε αὐτός. Θέλουν νὰ μὲ κάνουν νὰ ὁμολογήσω τοὺς συνενοχούς μου. Μὲ χτύπησαν μὲ μανία, μὲ λύσσα. Δὲν αἰσθανομαι κανένα κόκκαλον, γερὸ, ποναίει ὅλο μου τὸ κορμί... Ἀχ, Ἐλδώρα... τί μουκανες...

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ ΓΙΑ ΗΡΩΑΣ

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ, αὐθόρμητον ἀκούστικε τὸ παρᾶνον, καὶ μῆπκε σὰ μαχαίρι φαρμακωμένη στὴν καρδίαν τῆς κοπέλλας.

— Στέφανε, ψιθύρισε αὐτὴ, μ' ἓνα λυγμὸ μουκίες κακία; Μὲ κατარიέσαι μέσοι σου;

— Ὄχι, ὀποκρίθηκε αὐτός. Δὲν σὲ καταριέμαι, Ἐλδώρα. Καταλαβαίνω, μὲ τὸ νοῦ μὲ τὴ λογικὴ, μὲ τὴ συνειδήσιν μου, μὲ τὸ εὐγενέστερον μέρος τῆς ὑποστάσεώς μου, μὲ τὰ καταλαβαίνω πῶς ἔκανες γιὰ μένα ποῦ, κατὰ λόγον, κατὰ ὑπεράνθρωπον. Μὰ δὲν εἶμαι ὁ ζῶν νὰ σταθῶ σ' αὐτὸ τὸ ὕψος.

— Στέφανε, φώναξε πνιχτὸ ἡ κοπέλλα.

— Δὲν εἶμαι γεννημένος γιὰ ἡρώας. Ἐλδώρα, δὲν εἶμαι γεννημένος γιὰ ἡρώας. Πρέπει νὰ τὸ καταλάβω, Μιλας γιὰ τὸ θάνατον σου. Μὰ δὲν δοκίμασες ποτὲ τὸ θῶρον σου; Νὰ πέψῃ σὸν κορμί σου, νὰ σοὺ ἀυλακῶνῃ τίς σάρκες σου. Δὲν δοκίμασες τὸν πόνον.

Ἐστρεψε καθὼς μιλοῦσε ἔτσι, κι' ἔρριχνε γύρω του ματίες τρομονέμενες.

— Στέφανε, μὴ δειλιάσῃ! Ψιθύρισε ἱκετευτικὰ ἡ κοπέλλα. Πές μου. Μετάνιωσες γι' αὐτὸ ποῦκανες; Θέλω νὰ μου πῇς τὴν ἀλήθειαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Νέα βιβλία

Ὁ κ. Ἰωάννης Ε. Γκότσες, τέως νομάρχης Ἀριστοῦ, ἐξέδωσε εἰς κοινὸν τόμον ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσαν λογοτεχνικὴν ἱστορικὴν ἐργασίαν του μὲ τὸν τίτλον «Ὁλόγες στὸν Ὀλύμπου». Εἰρεκεῖται γιὰ τὴν ἀγριόπτετες τῶν κατακτιπῶν εἰς τὴν πελοπόννησον τὸν Ὀλύμπου. Ὁ συγγραφεὺς μὲ βιβλὶ μὲ ζωντανὰ ὅλη τὴν τραγικὴν τὴν εὐφροσύνην, ἐπὶ τῇ βάσει νέων στοιχείων...

ΧΑΡΙΣ... ΔΙΨΥΟ

Πρό ενός αιώνος οι Ἀθηναῖοι ἦσαν ἔνο-
χωρὸ ἀκόμη, καὶ πολὺ ὥραστο τὸ ὄνομα-
ζον οἱ ἴδιοι οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκε-
νῆς τὸ χωρίον τοῦ Βασίλει-
Μόλις πρό ὀλίγων ἔτην, εἶχαν βῆ ἀπὸ
τὴν προαιτιὴν δουλεία καὶ εἶχαν ἀνακη-
ρυχθεὶ πρωτεύουσα τοῦ ἀρτίουστατου κοσ-
τους. Ἐπίτια δὲν ὑπάρχον παρὰ ἐλαιοχίτων
καὶ αὐτὰ εἰρημυμένα, ὁρομοὶ φορικυβεί-
φωτισμός ἀνοήτατος. Ὅλα ἐπρέπε νὰ
γίνοντο, μιὰ ἀντὶ τὴν δημιουργία χραιοχίτων
κατὴ ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν γιὰ νὰ μεταβλη-
θοῦν τὰ εἰρημία σὲ πόλι ἀξία τοῦ ὄνομα-
τος τῆς. Ὁ βασιλεὺς ὅθων καὶ οἱ λίγοι
ποτὶ συγκεντρώθηκαν γύρω του γιὰ τὴν
ἀνάστασι τῶν Ἀθηνῶν ἐργάζονταν μὲ τὴν
καὶ ἀνὰμτ ἀλλὰ ἔλειπον ὅλα. Τίποτι
δὲν ὑπάρχε, οὔτε καν ὁ δῆμιος. Γελάτε
καὶ ὄμως καὶ αὐτοὶ ἦσαν χραιομοί, ἀ-
ναγκαῖον κακόν. Ἀνθρωποὶ κακοί, ἐχθροὶ
τῆς ἀνθρωπότητος δὲν αἰσίουτο ποτὲ σὲ καμ-
μιὰ ἐποχὴ καὶ οὐ καμμιὴν. Ἐτοί λοι-
πὸν καὶ στὴν πρωτεύουσα τοῦ ὁλίου ἐ-
μιν καὶ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τοῦ ὁλίου ἐ-

παιρνοντας τα κρυπτά της σπλινκνυς υμωσαντα
που συνήθιζαν να παραινουν παρελθον των
αυτοδρασις και παρανομιας, επεσαν των
απαθροσας των νωμων. Οι παραιοσας αυ-
τες απαιτουσαν κωποτε ως τιμωρη τη θα-
νατικη των καταδικη. Εξ αλλου η ληστεια
η οποια ήταν φυσικη συνεπεια των πολε-
μων ειχε φτασει μεχρι τα προδωρα των
Αθηνων και ο Αγγλος ιστορικος Ουίλνυ
που κατακοιτο την εποχη εκείνη στη
«Αθην» περιγραφει με τα χειροτερα τρα-
ματα την κατάσταση αθηνωζουμενος και εν-
περιερνε γενικως οτι η ληστεια συνεβη το
Ιούλιο του 839. Λεπτομερως περιγραφει
αυτα του γεγονότος αυτού μας διωσας
επιμελως «Αθην» εκδοθμενη από τον
πατέρα του πολιτευτού Ν. Λεβιδιαν.

Δυο περιφημοι Αθηναί Λυμαιομεινοι οι
δυο πολλοι της Αττικής, οι Τρακάδες κα-
τηνυμωσαν ανεληλθσαν επι τελους κα-
τηνυμωσαν ος θάνατο από τον δικα-
καταδικασθηκαν σε θάνατο από τον δικα-
σπριτο. Επρεπε λοιπόν να εκτελεσθω
ποινη τους δημοσια κατά τα έθιμα τη
επαιχτης, προς παραδειγματισμόν των θεσ-
τη. η κυβερνησις διάταξε να μεταφερθω
από το Ναυπλιο ο μονασικός τότε δημο-
κοιζών και τα τραγικη μπκνήννη των
«Αλλά κατά την άφιξη του στον Πειραιά
δημιος δολοφονήθηκε από ανώνυμους, η
θανάτω από φίλους των ληστών. οι
ποιοί είχαν πολλούς προστάτες.

Ἡ ἀπρόσπλην αὐτῇ δολοφονία ἔφερε μὴ γὰρ ἀνυστοχὰ στὴν κυβερνῶσα, πο-
τέποτε ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν
δικαστικὴ ἀπόφασι, ἡ ὁποία ὀχι μόνον
ἀπέδειξε δικαιόσυνην ἀλλὰ θὰ χρησιμοευε-
πίσιν πρὸς τρομοκρατίαν τῶν ἑλλήνων
στῶν οἱ ὁποιοὶ ἥσαν οἱ ἀληθινοὶ βασιλεῖς
τῆς ὑπαιθρου· ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Καί-
θακε λοιπὸν κατὰ προσηπάειν νὰ νὰ
ἀλλο πρῶποτό τοῖοιο θὰ ἐκτελοῦσε κατὰ
δημίῳ. Κανεὶς δὲν δὲν ἐδεχόταν κατὰ
τὴς προσκλήσεις τῶν ἀρχῶν καὶ τὴς δι-
λεαστικῆς προσφορῆς.

Ἐπὶ τέλους, μετὰ πολλὰς ἐρευνες καὶ
προσηπάειες βρέθηκε κάποιος ἀκούσι-
στό ὄνομα Κωνσταντίνος Σκίνας πού ἀ-
πείνα ἀνομφιδόλως δέχθηκε νὰ κἀν
δημίῳ καὶ ῥιπώθηκε πλεόν ἡμέρα, ἡ ὁποία
δὲν ὁ τόπος τῆς ἐκτελέσεως. Το πρῶν
προκλήσει το γενική περιεργεία καὶ
σικά ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι συγκεντρώθηκαν
στό μέρος τῆς καρατομήσεως. Κατὰ τὴν

Στις 4 το απόγευμα της Δευτέρας 27 ¹Τουλίου 1839 στο μέρος που είχαν στήσει ²οι λαηπτόμοι ώθηθηκαν οι υπό κατά-
κοι ληστές συνδυαζόμενοι από τον εισα-
γγελέα και φρουρούς στρατιώτες. Ο ό-
μιος περιμενε κάτω από τη λαηπτόμο. Έ-
πιασε όμως τον ένα κατάδοχο κι' όρ-
κισε να τον δένη. Ξαφικά όμως χλαμύ-
ας, έμεινε ακίνητος και δεν μπορούσε να
προχωρήσει στο έργο του. Ήταν πράγμα-
τική η αδιαθεσία του αυτή η προσποτιή;
Ή έφημερία (Αθήνα) από την οποία πέρ-
νομα τις πληροφορίες αυτές γραφέι ότι
δεν μπορεί να βεβαιωv αν «προσποτι-
vως η άπροσποτιvς ο δήμιος μόλις όρ-
κισε να δένει τον ένα των κατάδοχv, έ-
φθασεν εις τοιαύτην άπραξiαν ώστε δεν
ήμπορουν ουτς χείρα ουτς πόδα να κί-
νησι»).

Μάταιο ὁ Νομάρχης Ἀττικῆς Ἀζιώτης με
βροντῶντες φωνές παρώτρυνε τὸν ὄμιον
να βρῇ τὸ θάρρος του καὶ νὰ ἐκτελέσῃ
(τὸ ἱερὸν ἔργον τῆς ἀπονουμῆς τῆς δικαιο-
σύνης). Ὁ Σινίας ἔσπεκε κάτωχρος κ' ἰ-
ακίντος. Τὰ πλεῖστα τοῦ κόσμου ὄχισις
νὰ φωνάζουν κ' αὐτὰ. Εἰς μάστιγ δωσεν. Ὁ
Σινίας ἀντήθηκε τελικῶς νὰ κάμῃ τὸ κα-
θικόν του.

Μάταια ἐπέμεναν οἱ ἄρχες,
Μάταια οὐρλιάζε τὸ πλῆθος,
— θάρρος, Σκινῶϊ κραυγάζει ὁ Νουάρ-
κης.

- Δεν μπορώ, τραυλίζει ο δύστυχος Σή-
μιος εκ του προχείρου.
- Κουράγιο... Τι έχεις;
- Δεν ξέρω... Οδοιμαί... Τράμα...
- Θες να σώσεις τους ληστές.
- Όχι όχι.
- Τότε γιατί δεν κάνεις το καθήκον
σου; Γιατί;
- Δεν ξέρω... Δεν μπορώ να καταλά-
βω. Είπε κάτι ανεξήγητο, κάτι τρομερό.
- Δεν σε πιστεύω, Σχινά.
- Πρέπει να με πιστέψετε.
Το πλήθος μάλιστα συγχρόνως. Όλοι
είναι ανόστατοι.

Μά μάτια περιμένουν. Ο Σκηνός είνε
άνικανος νά εκτελέσῃ τὸ καθήκον του.
Ἄδικα τὸν παρακαλοῦν, τὸν ἀπειλοῦν.
Τὸν ὑπόσονται πολλά. Δὲν κινεῖται. Πα-
ρέλθει...
Κατόπιν αὐτοῦ τὸ πλῆθος διαλύθηκε καί
οἱ κατάδικοι ὠδηγήθηκαν καὶ πάλι στὴν
φυλακή. Ὁ Νομάρχης ἔτρεξε ὁμῶς
στὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἔ-
λεξε τὰ συμβάντα. Ὁ ὑπουργὸς, μὴ ἐπεί-
ροντας τὴ νά κἀν ἀπευθύνθηκε στὸν ἀ-
ναβὰ βασιλεῖα Ὁθωμανὸν τὸν ὁποῖον διηγή-
θη λεπτομερῶς τὴ συνέβαινε καὶ ἔζητη-
σε τὴ διαταγὴν τοῦ. Θεωροῦντο ὅτι κατὰ τὴν
ἐποχὴ στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει ἀπόλυτο μι-
ναρχικό πολίτευμα. Ὁ Ὅθων φύσει πολε-
μικός καὶ ἀγαθός, συγκινήθηκε μὲ τὴ
ὕμνη τὸ τόσο πρωτότυπο καὶ ἀπροσδόκητο
συμβάν καὶ χάρισε τὴ ζωὴ τῶν εἰς θάνα-
τον καταδικασθέντων δύο ἀνδρῶν, αἱ
ποῖοι μεταφέρθηκαν στὴν φυλακὴ τοῦ Πα-
λατιοῦ στὸ Ναυπλίο, ὅπου κλεισθήκαν
ἰσόθως. Κ' ἔτσι αἱ Ἀθηναὶ δὲν εἶδαν τὴν
φοικῶδη σκηνὴ τῆς θανατικῆς ἐκτέλε-
σεως. Ἀπὸ τότε οἱ εκτελέσεις τῶν κατα-
δικασμένων ἐκ θανάτου γίνονταν στὸ μι-
κρὸ νηαὶ ποὺ βρίσκεται στὸν κόλπο τοῦ
Ναυπλίου, τὸ ἱστορικό Μπουρτζί, τὸ ὁποῖο
σημεῖα μετεβλήθη σὲ κέντρον διασκεδά-
σεων, κατηρηθῆσιν τῶν ἐκεί φυλακί-
σθαι καὶ τῆς ἐκεῖ διαμονῆς τῶν θνητῶν.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΟΦΥΛΛΑ

Χημική διάγνωση της τρέλλας

Για τη διάγνωση διαφέρουν ωστόσο οι
τρέλλας, εφαρμόζεται τώρα μια πρωτότυ-
πη μέθοδος, που βρέθηκε απ' τον ειδικό
παιών, δόκτορα Λέχμαν. Πληθός πειραμα-
τών έδειξε πείσει το γιατρό αυτό ότι η τρέ-
λα οφείλεται συχνότατα στην απουσία
ωρίων μινών, χημικών ουσιών του μυαλού
συνεπώς μπορεί να ανακαλυφθεί με μία
πλήη χημική εξέταση.

Ο δόκτορ Λέχμαν παίρνει μία μικρή
ποσότητα έγκεφαλικού υγρού μέσα από
τη κρανιακή κοιλότητα και την βάζει σ' ένα
υγλάκι, σ' αλμύλα που περιέχει κανονική
έγκεφαλική ουσία. Αν ο άρρωστος έπαυ-
σε την απουσία τους που προαναφέραμε,
νέρο θα λυθεί μέσα στο αλμύλα. Θα γίνει
ότι ανήκουν στην κατηγορία αυτή τα 70
80 τοις 100 των τρελών που απουσιάζει
τα στα φρενοκομεία. Με τη νέα μέθοδο
η διάγνωση γίνεται γρήγορη και ασφαλή
ή' έτσι εφαρμόζεται η κατάλληλη थेρ-
πεία.

ΓΥΡΩ ἀπ' τὸ διαζύγιο

Τι ἀπέδειξε μιὰ ἔρευνα

Ἄν στὴν Ἑλλάδα τὸ διαζύγιο ἀποτελεῖ—εὐτυχῶς—ἓνα σχετικῶς σπάνιο φαινόμενο, στὴν Ἀμερική εἶνε κατὰ τὸ συνηθισμένο. Ἐνα μεγάλο ποσοστὸ τῶν ἀμερικανικῶν γάμων καταλήγουν σὲ διάλυσι. Εἶνε φυσικὸ λοιπὸν νὰ ἐξετάζον οἱ Ἀμερικανοὶ κοινωνιολόγοι μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον τὰ ζητήματα τοῦ διαζυγίου. Σὺς προσφέρουμε ἐδῶ μιὰ σειρά ἐρωτήσεων καὶ ἀπαντήσεων, ποὺ φέρονται στὴ γνωστὴ συγγραφέα Γκρέτα Πάλερ. Ἀφορρὸν βέβαια τὴν Ἀμερική, ἀλλὰ παρουσιάζουν ἐπίσης ἀντικειμενικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ κάθε ἀλλοτρίωτη χώρα.

1) Οἱ νόμοι τοῦ διαζυγίου ἔγιναν πρὶν ἐλευθεροῦν κατὰ τὰ 50 τελευταῖα χρόνια στὴν Ἀμερική;

Ἦσαν. Ἀπενάντια, σὲ κάθε πολιτεία εἶνε τώρα πρὶν δύσκολο ἀπὸ ἄλλοτε τὸ νὰ χωρίσῃ κανεὶς καὶ νὰ ξαναπαντρευτῇ.

2) Ἄν συνεχισθῇ τὸ τωρινὸ ρεῖμα διαζυγίων, θὰ ἔχουν διαλυθῇ σὲ λίγα χρόνια ἀμέτρητα ἀμερικανικὰ ἀντράγυνα;

Ναί. Ὑπολογίζεται ὅτι, μὲ τὴ συνεχρὴ ἀσφάλει τοῦ ποσοστοῦ τῶν διαζυγίων, τὸ 1965 θὰ καταλήγουν στὸ διαζύγιο τὰ 51 ἑκατοστὰ τῶν γάμων.

3) Τὰ παιδιά εἶναι ὁ μεγαλύτερος παράγοντας γιὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ διαζυγίου, κί ὁ πιθανότερος τῆς διατηρήσεως τοῦ συζυγικοῦ δεσμοῦ αὐξάνουν ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας;

Ναί. Τὰ 71% τῶν ἀντρώπων ποὺ δὲν ἔχουν παιδιά, καταλήγουν νὰ χωρίσων, ἐνῶ ἐνῶν ὑπάρχουν παιδιά τὸ ποσοστὸ εἶναι μόλις 8%. Ἀντρώγυνα μὲ ἓνα παιδί ἔχουν τὴν διπλάσιαν πιθανότητα διαζυγίου παρὰ μὲ δύο παιδιά, κί ἑννεαπλάσιαν ἀπ' τὰ ἀντρώγυνα μὲ πέντε ἢ περισσότερα παιδιά.

4) Οἱ μισοὶ ἀπ' ὅσους θέλουν νὰ χωρίσων, πηγαίνουν σὲ πολιτείες ὅπου τὸ διαζύγιο δίνεται πρὶν εὐκόλως;

Ἦσαν. Μόνο τὰ 3% αὐτῶν ποὺ χωρίζουν, παίρνουν τὸ διαζύγιο ἐξω ἀπ' τὴν πόλιν αὐτῶν.

5) Οἱ περισσότεροὶ χωρίζουν μόνον ἀφοῦ βροῦν νὰ ξαναπαντρευτοῦν;

Ἦσαν. Μόνο ἓνα διαζύγιο στὰ ὀκτὼ ζητεῖται μέσα σὲ πρῶτο ἔτος τῆς διαστάσεως, πρῶγμα ποὺ δείχνει ὅτι τὰ ἄλλα ἑπτὰ ἀντρώγυνα δὲν βιάζονται καθόλου νὰ ξαναπαντρευτοῦν.

Τὸ χρονικὸ διάστημα μεταξὺ διαζυγίου καὶ νέου γάμου εἶναι κατὰ μέσον ὁρὸν 3-4 χρόνια.

6) Τὰ περισσότερα διαζύγια ζητοῦνται σὲ ἑβδομὸ ἔτος τῆς συζυγικῆς ζωῆς;

Ἦσαν. Ἡ μεγαλύτερη ἀνάλογια παρατηρεῖται σὲ τέταρτο ἔτος. Ἐπειτα ἐλαττώνεται σταθερὰ, παρουσιάζοντας μόνον μιὰ μικρὴ αὐξήσιν μεταξὺ 21ου καὶ 23ου ἔτους.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Ὅταν φύγῃ ὁ ἐκθρόος ὅλοι γίνονται ἀνδρείοι.

★ Ὅπου ἀκούσῃ πολλές φωνές, ἀδικημένο σφάζουν.

★ Δυὸ πράγματα δὲν προέπτι νὰ φανερωθῇ ποτὲ τὸ πορτοφόλι σου καὶ τὴν ψυχὴ σου.

Γαλλικὲς

★ Τρεῖς εἶνε οἱ ἀνθρώποι ποὺ ζοῦν εἰς βάρος ἄλλων τριῶν: Οἱ δικηγόροι ἀπ' τοὺς ζωντανούς, οἱ γίαιτροι ἀπ' τοὺς ἀσθενεῖς καὶ οἱ παπάδες ἀπ' τοὺς νεκρούς.

★ Ὁ σάφους ρωτᾷτε τὸν ἐαυτὸν, ὁ κουτός τοὺς ἄλλους.

Ἰνδικοὲς

★ Πῆρε ὁ βλάχος τὰ τσοῦρα-πια καὶ τὰ φόρεσε γιὰ γάντια.

★ Τὸ καλὸ εὐρημα μπρὸς στοῦ στραβοῦ τὴν στράτα.

★ Τοῦ χωριᾶτι τὸ παιδί, δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς χωριᾶτι.

Ἑλληνικὲς

7) Οἱ ἄντρες ποὺ ταξιδεύουν συχνὰ, ἔχουν τὴν περισσότερην πιθανότητα διαζυγίου;

Ναί. Τὰ περισσότερα διαζύγια δίνονται σὲ παραγγελλοδόχους καὶ περιδεύοντας ἐμπορικὸς ἀντιπροσώπους.

8) Οἱ περισσότεροὶ χωρίζονται ἄντρες καὶ γυναῖκες ξαναπαντρεύονται;

Ἦσαν. Μόνο ἓνας στὸς τρεῖς.

9) Τὰ πρὶν πολλὰ διαζύγια ἔχουν ὡς πραγματικὴν αἰτία τοὺς οικονομικοὺς ζητήματα;

Ναί. Τὰ χρηματικὰ ζητήματα προκαλοῦν τὰ 40% τῶν διαζυγίων. Ἡ ἀπιστία, ἡ ζήλεια καὶ τ' ἀφορῶν νοσήματα, ὅλα μαζί, 25%. Ἡ ἐγκαταλείψις, 15%. Τὸ μεθῆσι κί ἡ κακομεταχείρισις 15%. Ὡστόσο ἡ συνθετομένη νομικὴ πρόφασιν, στὶς αἰτίσεις διαζυγίου, εἶνε ἡ κακομεταχείρισις.

10) Οἱ γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται ἐξω ἀπ' τὸ σπίτι, χωρίζουν συχνότερα ἀπ' τὴν νοικοκυρὰ;

Ἦσαν. Ἡ στατιστικὴ δὲν ἀποδεικνύει καμμίαν σχέσιν τῆς ἐργασίας τῆς συζύγου μὲ τὴν συχνότητα τῶν διαζυγίων.

11) Οἱ γάμοι ποὺ γίνονται πρὶν ἡλικίας 29 ἐτῶν γιὰ τὸν ἄνδρα καὶ 24 γιὰ τὴν γυναῖκα.

Ναί. Ἐκείνοι ποὺ παντρεύονται μικρότεροι ἀπὸ 19 ἐτῶν, ἔχουν δεκαπλάσιες πιθανότητες νὰ χωρίσων, παρὰ ἂν παντρευτοῦν στὴν ἰδωμένη ἡλικία: 29 ἐτῶν γιὰ τὸν ἄνδρα καὶ 24 γιὰ τὴν γυναῖκα.

12) Εἶνε πρᾶτα πολλοὶ οἱ σύζυγοι ποὺ συλλογίζονται ἀνέκαθεν τὴν πιθανότητα τοῦ διαζυγίου;

Ἦσαν. Μιὰ ἔρευνα μεταξὺ χιλιάδων ἀντρώπων ἀπέδειξε ὅτι μόνον 12% τῶν γυναικῶν καὶ 9% τῶν ἀνδρῶν ἀπέδειξαν πραγματικὰ ἀπὸ καιρὸ στὸ διαζύγιο.

13) Οἱ Νεοθωρκεῖς χωρίζουν συχνότερα παρὰ ὅλοι οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῶν ἀμερικανικῶν πόλεων;

Ἦσαν. Ἡ Νέα Ὑόρκη εἶνε ἡ πόλις τῶν Ἦντων. Πολιτεία, ὅπου τὸ ποσοστὸ τῶν διαζυγίων εἶνε μικρότερο παρὰ στὶς ἀγροτικὰς περιφέρειες τῆς ἰδίας πολιτείας. Τὰ διαζύγια στὴν Νέα Ὑόρκη εἶνε—ὕπολογίζονται ἐπὶ τοῖς 100—δέκα φορὲς λιγώτερα παρὰ στὴ Βαλτιμόρη καὶ 18 φορὲς λιγώτερα παρὰ στὴν Ἀϊό Λουδοβίκου.

14) Οἱ γάμοι τῆς πολέμικης περιόδου εἶνε ἀσθιῆς, κί ἀκόμα περισσότεροι τῆς πρώτης μεταπολεμικῆς;

Ναί. Ἡ στατιστικὴ μᾶς λέει ὅτι τὰ διαζύγια ἦσαν πρᾶτα πολλὰ ἀπὸ ἀντρώπων ποὺ παντρεύτηκαν ἀπὸ 1914 ὡς τὸ 1918. Τὸ ποσοστὸ τῶν δὲ εἶνε ἀκόμα μεγαλύτερο γιὰ ὅσους παντρεύτηκαν μεταξὺ 1919 καὶ 1920.

15) Τὸ διαζύγιο εἶνε μιὰ κακὴ βαθμολογία στὶς ἐξέτασεις τῆς ζωῆς;

Ναί. Γιατὶ οἱ ψυχολογοὶ παραδέχονται ὅτι ἓνας ἐπιτυχῆς γάμος εἶνε ἡ ἀσφαλέστερη ἐνδείξις μιᾶς καλῆς προσαρμογῆς στὶς συνθήκες τῆς ζωῆς.

Παιγνίδια γιὰ τὰ παιδιά

Μιὰ ἀπὸ τὴν πρῶτη σκέψιν τῶν Ἀγγλῶν ἦταν νὰ ἐνδιαφεροῦν γιὰ τὰ παιδιά, ποὺ τὸσοι εἶχαν ὑποφέρει κατὰ τὴν πολέμικη περίοδον.

Ἐτοί, ὁ νέος ὑπουργὸς τοῦ Ἑμπορίου τῆς Ἑργατικῆς κυβερνήσεως ἐπέτρεψε καὶ πάλιν τὴν κατασκευὴν παιγνιδίων ἀπὸ μετάλλου.

Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς κατασκευῆς τῶν ἰσχυρῶν ἀπὸ τὸ 1943 καὶ εἶχαν ἐπιβληθῇ γιὰ νὰ ἐξοικονομηθοῦν μέταλλα γιὰ πολεμικοὺς σκοπούς.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν εἶχαν ἀπαγορευθῇ ἐπίσης ἡ κατασκευὴ παιγνιδίων ἀπὸ κορυτοῦ. Καὶ ἡ ἀπαγόρευσις αὐτὴ ἦρθε σήμερα.

Κατηγορήθηκε ὅτι σκότωσε

τὸν ἐαυτὸν

Ὁ Γάλλος Πῶλ Οὐμπέρ εἶχε καταδικασθῇ εἰς θάνατον γιὰ φόνο, ἀπ' τὸ κακούργημα τοῦ Μπρόνθ. Ἐπειτα ἡ ποινὴ του μετεβλήθη σὲ ἰσοβία δεσμῶν καὶ τὸν ἐπέλεξαν στὴ Γουιάννα. Ἀφοῦ εἶμινε ἐν ἡλικίᾳ 21 χρόνων, καταφύγετο τὸ 1860 νὰ ἀναθεωρηθῇ ἡ δίκη του ἀπὸ ἄνωτερο δικαστήριον. Κί αὐτὴ τὴν φορὰ ἀδωθήθηκε, γιὰτὶ ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ὑποτιθέμενον θῦμα του δὲν ἦταν...

...παρὰ ὁ ἴδιος! Ἡ περίπτωση τοῦ ἔκαμε πρᾶτα μιὰ χρησιμοποίησιν ὡς ἐπικεῖρμα σ' ἐκείνους ποὺ ὑπεστήριζαν τὴν κατάργησιν τῆς ναυαρχίας ποινῆς.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ἀλεπουδοτροφεῖο

Τὰ ταινταῖα καὶ τὰ μὲν

Μιὰ πρωτότυπη κτηνοτροφικὴ ἐπιχείρησις λειτουργεῖ σὲ μιὰ φέρμα τῆς ἀμερικανικῆς πολιτείας τοῦ Οὐισκόνσιν. Ἀντικεῖ στὸς ἀδελφοὺς Θρόμ, οἱ ὁποῖοι ἐβάλαν τὴν βάση τῆς τοῦ 1912. Δανεισθέντες τότε λίγες χιλιάδες δολάρια, βάζοντας ὑποθήκην τὸ πατρικὸν κτῆμα τους, κί ἀγόρασαν μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ τρεῖς (ἀσπιμένους) ἀλεπούδες, μιὰ ἀρσενικὴ καὶ δύο θηλυκῆς. Τὰ ζῶα αὐτὰ εἶνε πολὺ σπάνια, καὶ τὰ ὠραία γυναικῶν, τοὺς πουλοῦντοσαν πάντα πανάκριβα ἀπ' τοὺς κυνηγούς τοῦ Βορρᾶ. Οἱ ἀδελφοὶ Θρόμ σκέφθηκαν νὰ τὰ ἀνατρέψουν καὶ νὰ τὰ πολλαπλασιάσουν στὸ κτῆμα τους.

Ἡ ἰδέα τους ἦταν τολμηρὴ. Κινδύνευαν νὰ καταστραφούν, νὰ χάσουν ὅτι κί ἂν εἶχαν. Κί ὅμως τράβηξαν ἐμπρός, μὲ θάρρος κί αὐτοπεποίθησιν.

Συγχρόνως εἶχαν τὴν ἐμπειρίαν νὰ μαζεύουν στα δάση ἓνα ἀγριόχορτο, ποὺ λέγεται (τζινσονγκ), καὶ νὰ τὸ στέλνουν στὴν Κίνα, ὅπου εἶχε μεγάλη τιμὴ, γιὰτὶ χρῆσιμοποιεῖται ὡς φάρμακον. Καί, μὲ τὰ κέρδη ποὺ τοὺς ἀπέδωκε, ἐξωφάλησαν τὸ χρέος τους πολὺ πρὶν ἀρχίσουν νὰ ἐμπορεύωνται τὴν ζῶν.

Τὸ 1920, εἶχαν 300 ἀλεπούδες. Δὲν πουλοῦσαν ὅμως ἀκόμη γούνας. Ἐκῶν ἀντιστατικὴ ἐπιλογὴ τῶν καλλίτερων ζῶων, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν ὠραιότερο τρίχωμα.

Τώρα τὸ κτῆμα τους ἔχει ἑκτάσι 8.000 στρεμμάτων. Ἐχουν δημιουργήσει δὲ κί ἄλλο ἓνα, κοντὰ τὸν Τίενσιν. Ἡ ἀνατροφή τῶν ἀλεπούδων γίνεται μὲ ἐπιστημονικὴ ἀκριβεία.

Εἰς τὴν οἰκίαν ἀνατρέφουν περὶ τὰ 200 «ταϊνταῖα», σπάνια ζῶα κί αὐτὰ, μὲ τὸ ἀκριβότερο γυναικῶν τοῦ κόσμου, καθὼς καὶ καινούργιες ποικιλίες τοῦ «μίνκ» (ἡ βρίζον), δηλοῦν ἓνος εἰδους κουνιοῦ τῆς Ἀμερικῆς, δημιουργήσαντες νέες ὠραιότερες γούνας μυθώδους ἀξίας. Πρὸ δύο ἐτῶν, πουλοῦσαν γιὰ 25.000 δολάρια ἓνα ὑπέροχον γυνεὶν παλτὸ ἀπὸ «μίνκ πλατίνε», μὲ θαυμασιὰς ἀποχρώσεις πλατίνης. Τὸ εἶχαν φτιάσει μὲ δερμά ἀπογόνων τοῦ πρώτου τέτοιου ζῶου ποὺ εἶχε πιστῇ στὰ δάση τοῦ Βορρᾶ πρὸ 12 ἐτῶν. Εἶχαν χρειασθῇ 10 χρόνια, γιὰ νὰ ἀνατρέψουν ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα φτάνουν τὰ τομάρια τους γιὰ ἓνα παλτὸ.

Ἐφέτος, ἔχουν διαθέσιμα 1.500 τέτοια δερμάτα, ποὺ ἀρκούν γιὰ 25 παλτὰ. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ τ' ἀγοράσουν μόνον οἱ βαθυπλούτες κομψῆς κυρίες. Ἐπίσης θὰ παραγάγουν ἐφέτος 30.000 δερμάτα ἀσπιμένους ἀλεπούδων, 2.000 μὲλᾶ ἀλεπούδων καὶ 15.000 ἄλλων «μίνκ». Πολλὰ ἀπ' τὰ δερμάτα τῶν «μίνκ» θὰ ἔχουν τρία καινούργια, πρωτοφανῆ κρύματα: κυανόλευκο, χρυσοῦχο καὶ ἀσπρῖνο. Θὰ γίνῃ ἓνα ἄλλο παλτὸ ἀπὸ κάθε εἶδος, καὶ τὰ τρία αὐτὰ παλτὰ θὰ εἶναι τὰ ἀκριβότερα τοῦ κόσμου.

Ἄλλη καινούργια καὶ σπανιστάτη ποικιλία, δημιουργημένη κί αὐτὴ ὅπως κί ὁ προηγούμενος με μακρὰς προσπάθειες καὶ μ' ἐπιτυχίμενες διασταυρώσεις ζῶων, εἶνε τὸ «μυσογριτάρνιο μίνκ». Δὲν θὰ ὑπάρχουν ὅμως ἐφέτος ἀρκετὰ τέτοια δερμάτα γιὰ ἓνα παλτὸ, γιὰτὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ζῶων φτάνει μόλις τὰ 18.

Ὅταν ἡ ἐπιχείρησις τῶν Θρόμ εἶχε ἀρχίσει νὰ προκόβῃ, κινδύνευσε νὰ καταστραφῇ ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν ποὺ ἐμφανίσθησαν ζαφνικά καὶ ποὺ θανάτωναν ἀμέτρητες ἀλεπούδες. Δοκίμασαν τὸ μόνον γνωστὸ ἐμβόλιον, ἀλλὰ δὲν εἶδαν ἀποτέλεσμα. Ἀπευθύνθηκαν τότε σὲ μερικὸς εἰδικὸς ἐπιστήμονας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μιννεσώτας, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφερόμενοι γι' αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἴδρυσαν ἓνα ἐργαστήριον στὸ κτῆμα τους κί οἱ ἐπιστήμονες ἀρχισαν ἐκεῖ τὴν ἔρευναν. Ἐτοί, βρέθηκαν καινούργια ἐπιστημονικὰ ἐμβόλια, ποὺ ἀπεδείχθησαν σωτήρια γιὰ τὴν κτηνοτροφικὴν γενικήν.

Οἱ Θρόμ ἀρχισαν νὰ δίνουν στὰ ζῶα τους βιταμίνες πρὸ 12 ἐτῶν, ὅταν ἦταν ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὸ καινούργιον ἡ χρησιμοποίησις τῶν βιταμινῶν. Εἶχαν προσέξει ὅτι οἱ ἀλεπούδες τοὺς ἐξασθενοῦσαν κί ὅτι χαλούσε λίγος-λίγος τὸ τρίχωμα τους. Δοκίμασαν διάφορα φάρμακα, δίκως ἀποτέλεσμα. Ἐπὶ τέλους, σκέφθηκαν νὰ προσθέσουν στὴν τροφὴν τοὺς συμπυκνωμένους βιταμίνης Α, ποὺ εἶχε μόλις βγῇ στὸ ἐμπόριον, κί εἶδαν ἀμέσως μιὰ σημαντικὴ καλλιτέρεσι. Ἀρχισαν τότε πειραδοῦν μὲ διάφορες ἄλλες βιταμίνες καὶ τροφές, ἀναζητῶντας τὸ συνδυασμὸν ποὺ θὰ ἀπέδιδε τὰ γερύτερα ζῶα καὶ τὴν ὠραιότερη γούνα.

Σήμερα ἡ δίαιτα τῶν ἀλεπούδων καὶ τῶν «μίνκ» ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀλγινίσιο κρέας, αἰτάρ, βρώμη, λίγα καρβότα καὶ λάχανα ποὺ περιέχουν βιταμίνην Α, μαγιὰ τῆς μύρας γιὰ τὴν βιταμίνην Β καὶ σκόνη νάνα γιὰ τὴν βιταμίνην Γ.

Ἐκτός ἀπ' τὸ κτῆμα τους, ἔχουν κί ἓνα κατάστημα ἐπεξεργασίας καὶ πωλήσεως γυναικῶν στὴν Νέα Ὑόρκη. Γιατὶ προηγούμενος, ὅταν πουλοῦσαν τὰ δερμάτα τοὺς ἀκατέργαστα, μερικὸι ἀγορασταὶ ἐμπροσὶ τὰ ἀντικοιμιστῶν μὲ ἄλλα καλύτερα ποιοτήτες, τὰ ὁποῖα πρόσφεραν στὸ κοινὸν ὡς γούνας Θρόμ, δυσφημιζόντας ἐτοίμην ἐπιχείρησιν τῶν τελευταίων. Τώρα ἐκείνη αὐτὸς ὁ κίνδυνος γιὰτὶ τὸ κατάστημα τους προσφέρει ἐτοίμην στὴν πελατεία τους τὰ κομψὰ γυναικῶν τους, καὶ κερδίζουν ἐτοίμην καλὸν χρόνον ἀπορροητικὰ ποσά.

Ν. ΛΕΒΙΣ

Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας

Οἱ περισσότερες γυναῖκες θὰ ἤθελαν νὰ ὑπῆρχε ἓνα μυστικὸ ἐπιτυχίας στὸν ἔρωτα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸ ἀποκτήσουν.

Φοβοῦμαι, ὅμως, πὼς ἓνα τέτοιο μυστικὸ δὲν ὑπάρχει, τουλάχιστον μὲ τὴν ἐννοίαν μιᾶς συνταγῆς ποὺ θὰ ἦταν καλὴ γιὰ κάθε περίπτωση καὶ γιὰ κάθε γυναῖκα. Γιατὶ κί ἂν ὑπῆρχε μιὰ τέτοια συνταγὴ, θὰ ἦταν διαφορετικὴ γιὰ κάθε γυναῖκα καὶ τὸ ἀποτέλεσμά της δὲν θὰ ἦταν τὸ ἴδιον σὲ κάθε περίπτωσιν.

Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦσαν κα-θόλου υπερβολικῆς, ἀλλ' ἐξαιτίας πὼς κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ στὸν ἔρωτα.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ, ὅμως, χρειάζεται μιὰ διευκρίνισιν, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν προσέξουν πολὺ ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ περισσότερὸ οἱ νέες.

Ὅταν μιλοῦν γιὰ ἐπιτυχίαν στὸν ἔρωτα, οἱ γυναῖκες ἐννοοῦν συνήθως καὶ τὴν ἐπιτυχίαν στὴ ζωὴ καὶ ἰσως, μάστιχα, περισσότερὸ αὐτὴν ἀπὸ τὴν πρώτην. Γιὰ νὰ εἶνε εὐχαριστημένης, θὰ ἤθελαν τὸ μαγεμένο βασίλειον τοῦ παραμυθιοῦ, ποὺ θὰ εἶχε ὅλα τὰ χαρίσματα—ὁμορφίαν, πλοῦτη, δόξα—καὶ ποὺ θὰ τοὺς ἐξασφάλιζε μιὰ εὐτυχισμένη ζωὴ χωρὶς βάσανα, χωρὶς πίκρες καὶ γαστρίαις στενοχώριες. Διαφορετικῶς, ἀμφισβηλοῦν καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀξία τοῦ ἔρωτος καὶ συχνὰ ἀκούει κανεὶς φράσεις ὅπως αὐτές:

«Τί ἐκτάλαθα ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἀφοῦ μ' ἔκαμε δυστυχισμένη».

Κί ὅμως ἐκεῖνο ποὺ τις ἔκαμε δυστυχισμένες δὲν ἦταν ὁ ἔρως ἀλλ' ἡ ἀτύχη τῶν στὴ ζωῇ.

Ὁ ἔρως ἔχει τὴν αὐτονομίαν. Δὲν ἐνδιαφέρεται ὅτε γιὰ τὴν εὐτυχίαν οὔτε γιὰ τὴν δυστυχίαν μας. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἀνάγονται στὴ δικὴν τοῦ ἀρμιοδότητος καὶ δὲν τὸν ἀφορροῦν καθόλου.

Ὅταν μιλοῦμε, λοιπὸν, γιὰ ἐπιτυχίαν στὸν ἔρωτα, πρέπει νὰ νοιώθωμε αὐτὴν καὶ μόνον καὶ τίποτε ἄλλο.

Σὲ τί συνίσταται ἡ ἐπιτυχία στὸν ἔρωτα; Ὅταν ἀναλογισθῶμε τὰ στοιχεῖα τῆς, θὰ ἰδοῦμε ἰσως ὅτι τὰ πράγματα εἶνε περισσότερὸ ἀπλὰ ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε.

Καὶ ἂν ἀμέσως τρεῖς βασικὲς προϋποθέσεις αὐτῆς τῆς ἐπιτυχίας:

1ον. Νὰ μὴν ἀπαιτηθῶμε ὡς πρὸς τὰ ἴδια τὰ αἰσθηματικά μας.

2ον. Νὰ μὴν ἀπαιτηθῶμε ὡς πρὸς τὰ αἰσθηματικά τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐνοχλοῦμε τὸ ἰδανικὸν τῆς ἀγάπης μας.

3ον. Νὰ ἀγαπηθῶμε ἀπὸ τὸν ἄνδρα ποὺ ἐνέπνευσε τὰ αἰσθηματικά μας.

Θὰ μπορούσαμε νὰ προσθέσωμε καὶ μιὰ τέταρτη: ἡ ἀγάπη μας νὰ εἶνε παντοειδή ἢ γιὰ νὰ μὴν μεταχειρισθῶμε τὴν ἀγαπημένη ἑκφραση τῶν ἐρωτευμένων, αἰώνια. Ἡ προϋπόθεσις αὐτὴ, ὅμως, εἶνε συνέπεια τῶν ἄλλων καὶ

τῇ ζωῇ μας σὲ μιὰ ἀληθινὴ κόλασιν.

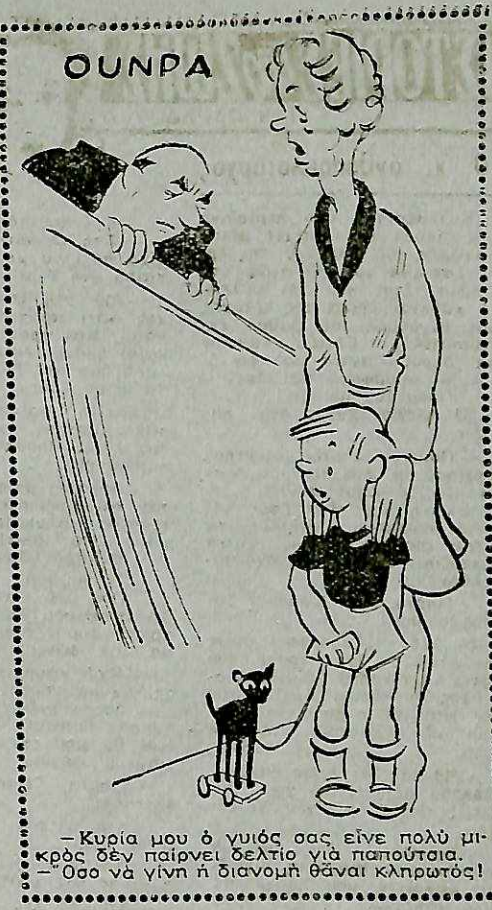
Ἐνα ἄλλο πράγμα ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἐξομῶμε ποτὲ εἶνε ὅτι ὁ ἔρως δὲν εἶνε ἓνα πρᾶγμα στατικόν, ἀλλὰ κάτι ποὺ κινεῖται καὶ ἐξελίσσεται διαρκῶς. Μιὰ γυναῖκα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπαναπαύεται ποτὲ στὴν ἐπιτυχίαν τῆς τῆς προηγούμενης ἡμέρας, κί ἂν ἀκόμη ἦταν ἓνας ἀληθινὸς θράσμος. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἀπασχολῇ περισσότερὸν εἶνε ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπομένης.

Μὴν ἀφήνετε ἀπὸ νωθρότητα τὸν ἔρωτα σας νὰ πέφτῃ σὲ νάρκη. Ὁ ἔρως γιὰ νὰ συντηρηθῇ ἀπαιτεῖ ἀπὸ μᾶς νὰ τὸν ζοῦμε ἀκατάπαυστα, χωρὶς διακοπὴ οὔτε ἓνος λεπτοῦ. Γιατὶ ἡ διακοπὴ αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ εἶνε θανάσιμη. Καὶ τὸ ἴδιο πρέπει νὰ ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τὸν ἀγαπημένον μας.

Ἡ τρίτη προϋπόθεσις δὲν βρίσκεται κατὰ ἀπὸ τὸν ἔλεγχον μᾶς, ἀλλ' ἀπωδοποιεῖται εἶνε κατὰ ποὺ ἐξαρτᾶται σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ μᾶς. Ἡ προσωπικὴ γοητεία τῆς γυναίκας θὰ ποιῇ ἐδῶ τὸν κυριώτερον ρόλον. Ἐνα μόνον πρᾶγμα πρέπει νὰ προσέξωμε: ὅτι ὁ ἔρως δὲν εἶνε ἓνα πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς δοθῇ ἀπὸ συγκυτάδεσιν καὶ ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει συμπελάσματα.

Ἡ ἐπιτυχία στὸν ἔρωτα εἶνε ἡ ἐκπλήρωσις καὶ τῶν τριῶν αὐτῶν προϋποθέσεων, πᾶσι στίς ὁποῖες θὰ ὑπηρετῇ ἡ μελλοντικὴ μας εὐτυχία.

ΣΟΥΖΑΝ ΒΕΡΝΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο κ. άνθυποπλοίαρχος

Κυτίζοντας στο περιοδικό μια εικόνα που έδειχνε αξιωματικούς του ναυτικού, της ήρθε ξαφνικά να του ανάψει τη ζήλεια, έτσι που τον έβλεπε να κάθεται δίπλα της εύτυχης και σίγουρος, σε βαθμό εκνευριστικό. "Εδείξε κάποιον απ' όλους - αυτόν που φαινόταν πιο όμορφος - και είπε: - Πόσο του μοιάζει!...

Ο ήλιος έπεσε στην παγίδα.

- Ποιανού μοιάζει; ρώτησε απότομα, μ' ένα τινάγμα, σαν να τον δάγκωσε φίδι.

"Εκείνη πήρε ένα ύφος γεμάτο μυστήριο, στήλωσε τα μάτια της στο ταβάνι, σαν να κυττούσαν σε κάποιο ένοχο παρελθόν και είπε:

- Τίποτα... Κάποιου ξαδέφρου μου!

Τη λέει "ξάδερφος" όμως την είπε μ' έναν τρόπο που άφηνε να εννοηθεί ότι μόνο ξάδερφος δεν ήταν. Κι' εκείνος δεν ήταν απ' αυτούς που μπορούν να γελαστούν έτσι εύκολα.

- Μα εσύ δεν έχεις κανέναν ξάδερφο αξιωματικό του ναυτικού; είπε. "Αν είχες θα το ξέρα.

- Δηλαδή... είπε σαν να βρισκόταν σε άμυνα, είνε ένας μακρινός μου ξάδερφος. Πολύ μακρινός!...

"Εκείνος αγρίεψε. Τό εκνευριστικό ύφος της σιγουριάς έφυγε από το πρόσωπό του. Τά μάτια του άστραψαν από ζήλεια, από άγανακτηση, από λύσσα. Της έπιασε το χέρι:

- Λέει! Ποιος είν' αυτός ο αξιωματικός του ναυτικού που μοιάζει με τοτόν εδώ! Και άσε τα ψέμματα! Ξέρεις ότι δεν περνάει σε μένα!

"Εκείνη αναστέναξε, έστειλε δυο δαχτυλικάκια καρπύ στο ταβάνι - ή στο παρελθόν - και είπε:

- Δεν είνε τίποτα, καμμένο! Μιά περιστατική περιπέτεια. Κάτι ασήμαντο!...

- Αυτό το ασήμαντο θέλω να μάθω.

- Τι θα σέ ωφελήσει;

- Αυτό είνε δικός μου λογαριασμός. Λέγε!

- Καλά ντέ! Θα μου βγάλης το χέρι. "Αφές με.

- Σ' άφινω. Λέγε!

- Τι να σοδ πώ; Σοδ είπα! Μιά περιστατική περιπέτεια. Αυτό τα λέει όλα.

- Θέλω λεπτομέρειες! Ποδ, πώς και τί... Λέγε!

- Μα άσε μου το χέρι, λοιπόν. Βάσο!

- "Αν δεν μου πής, δεν τ' άφινω!

- Αϊ, άφου επιμένεις θα σοδ σοδ πώ. "Ηταν ένας άνθυποπλοίαρχος...

- Νέος.

- Τι ερώτηση είν' αυτή! Οί άνθυποπλοίαρχοι είνε νέοι. Κι' έπειτα είδες τη φωτογραφία.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Μιά άσθενεία του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου του 14ου έγινε αιτία να έφευρθούν τα πονηράκια μαζιλάρια.

Κατά την άσθενεία του αυτή ο Γάλλος βασιλεύς δεν καθάρωνε να ζεσάνη το κεφάλι του. "Η κυρία δε Μαιντενόν τότε, σκέφθηκε να κατασκευάσει ένα είδος σάκκου από φτερά πουλιών, επάνω στο οποίο ν' άκουμπάν το παγωμένο του κεφάλι ο άσθενής βασιλεύς.

Το πρωτότυπο αυτό μαζιλάρι ωφέλησε πολύ τον Λουδοβίκο 14ο και από τότε η χρήση του γενικεύθηκε. Τα πρώτα πονηράκια μαζιλάρια κατασκευάζονταν από φτερά πάπιας για τον λόγο ότι το πουλί αυτό γρήγορα άνακτά το πτερίμα του μετά το μάδημα.

που να της δημιουργή τυχές άργότερα... "Έχεις δοκιμάσει την ήδονη των τυχών;

- Όχι!

- Είσαι πολύ εγωιστής. Κι' έπειτα ή στολή είνε κάτι που τραβεί τη νουαίκα. "Ιδώς του ναυτικού. "Η ιδέα ότι αυτός ο άνθρωπος θάφηνε σε λύσσα, ότι θα τον έβγαζε. "Η ιδέα ότι ταξιδεύει, ότι γνωρίζει άλλους τόπους, άλλες γυναίκες... "Ότι παλεύει με τα κύματα.

- Μπορούσε όμως και να μην ήταν περαστικό!

- "Αϊ όχι! "Ο αξιωματικός του ναυτικού δημιουργεί άποδοήποτε την ήδονη του περαστικού. Είνε το καρτέρι που έρχεται ξαφνικά και φεύγει για πάντα. Σοδ είπα: Μιά άσημαντή περιπέτεια. Κι' αν δεν έβλεπε αυτή τη φωτογραφία, ούτε που θα τον θυμόμουν καθόλου! Αυτό είν' όλοι!

- Για μένα δεν είνε όλοι!

Σηκώθηκε, περπάτησε νευρικά, στραπατσάρισε με θυμό το ταίγδα του, ξέσπασε σε ξαφνικά σαρκαστικά γέλια, είπε κάνα δυο φορές: "έτσι λοιπόν", κοίμησε το κεφάλι του και δεν ήξερε τί άλλο να πη.

"Εκείνη θέλησε να συνεχίση το παιχνίδι:

- "Έλα αγάπη μου! Ψέμματα σοδ είπα! "Έτσι, νιά να γελασούμε!

"Αλλά εκείνος δεν ήταν τόσο εύπιστος.

- Δεν μου είπες καθόλου ψέμματα! Τό βλέπω στα μάτια σου! Βλέπω τον άνθυποπλοίαρχο ζωντανό στο ταβάνι σου!

- Καί πήγατε κανένα ραντεβού μαζί;

- Ναι ένα... ή δυο. Δεν θυμάμαι και καλά!

- Καί τό λές άθωο φλερτάκι!

- Πώς θέλεις να τό πώ; "Ηταν κάτι επιπόλαιο. "Επί τέλους ήμουν μόνη, χωρίς συντροφιά, έληθθα και θέλησα να διασκάδω. Δεν έκανα κανένα έγκλημα!

- Καί μούγραφες ότι με σκεπτόσουν διαρκώς!

- Αυτό ήταν αλήθεια. Σε σκεπτόμουν... και σένα!

- Μερσί! "Όταν πήγαίς όμως μαζί του!

- "Αϊ Νά σοδ πώ. Συλλογιζόμουν ότι κι' εσύ δεν θα μένες έτσι. Κάπως θα περναγες κι' εσύ την ώρα σου!

- "Όστε μόνο σε δυο ραντεβού πήγες μαζί του;

- Τό πολύ τρία.

- "Αϊ τό πολύ τρία! Καί πώς δεν πήγες τέσσερα; Τόν βεβέηκες;

- Όχι! "Έφυγε ξαφνικά το καρτέρι του. Θα πήγαινε σε γυμνάσιο.

- Δεν μου λές; Σε φίλησε καμμά φορά;

- Δεν θυμάμαι! "Αϊ... ναι... Νομίζω μιά!

- "Αϊ νομίζεις... "Ας γελάσω! Καί ποίος έφει και τί άκούσθηκε. Μα δεν μου λές; Τί σε πείσθησε σ' αυτόν;

- Δεν έρω. Είνε μερικές φορές που δεν μπορείς μιά γυναίκα να καταλάβη τον έαυτό της. "Ηθελα να τον άποφύγω. Μα κάποια δύναμη με τραβούσε κοντά του. Αϊ, είπα: Κάθε γυναίκα δικαιούται νάχη κάτι περαστικό στη ζωή της. Κάτι

Μπήκε στο τρέμα, κάθησε. Σήκωσε τα μάτια της. Στήν άντικρυφή θέσι, ένας αξιωματικός του ναυτικού. "Εκπύταζε τό βαθμό: "Ανθυποπλοίαρχος. Τόν κύτταξε άφηρημένα, θυμήθηκε τη νωπή ιστορία και γέλασε. Της γέλασε κι' εκείνος. Τα μάτια της δεν ξεκόλλησαν από το πρόσωπό του, από τη στολή του, από τα σειρήνια του. "Όταν κατέβηκε στη στάσι, κατέθηκε κι' εκείνος.

- Με συγχωρείτε, δεσποινίς. "Ανθυποπλοίαρχος Α... Νομίζω ότι κάπου γνωρίζομαι! (τό κλαστικό κόλπο).

- Μα κι' εγώ νομίζω... "Ισως στη Θεσσαλονίκη;

- Πώς της ήθε και τότε; "Ετσι της ήθε, μόνο του!

- Ναι! Τώρα θυμήθηκε. Στη Θεσσαλονίκη! Μοι έπρεπε να σάς συνδεθώ;

- Γιατί όχι;

- Κι' η περαστική ιστορία άρχιζε τώρα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τά έξωγαμα στην Άγγλία

"Ο δικαστής Βάτ έκρουσε τελεustaία τον κώδωνα του κινδύνου στην Άγγλία. Σύμφωνα με μία στατιστική που έδημοσίευσε, 1000 τουλάχιστον έξωγαμα τέκνα γεννιούνται κάθε έβδομάδα στην Άγγλία. "Ο Άγγλος δικαστής αναοητιέται πώς μπορεί να είναι ή συγκρότηση της σύριανης κοινωνίας, αν αυτή ή κατάσταση εξακολουθήσει και υποδύνηται διάφορα μέτρα για να περιορισθή το κακό. Παράλληλα αυτός έέκαμε επίσης ο αρχιεπίσκοπος της Κανταβρυλίας, που κατέκρινε με δριμύτητες έκφρασεις τους άσεμνούς γονείς, άνδρες και γυναίκες, που δεν άποδίδουν καμμία σημασία στη γέννηση ενός τέκνου και τό θεωρούν σαν τό άπλούτερο πράγμα του κόσμου. Διάφοροι άλλοι έπιστήμονες και συγγραφείς, που έλαβαν μέρος στη συζήτηση, χαρακτήριζαν αυτή την άδιαφορία σαν ήθική πώρωση της σημερινής γενεάς, που είνε άνικανη ν' άντιληφθή και να άναλάβη τις συνέπειες των πράξεών της.

Λονδίνον - Νέα "Υόρκη" σέ 14' λεπτά.

Στη Νέα "Υόρκη συνεστράφη μιά μεγάλη εταιρία από κεφαλαιούχους και έπιστήμονες που μελετά τό δυνατόν της έγκαταστάσεως ενός είδους πρωτότυπου συγκοινωνίας μεταξύ "Αμερικής και Ευρώπης.

"Η συγκοινωνία αυτή θα γίνεται με ροκέτες που θα έκσφενδονίζονται από μεγάλα αεροπλάνα.

"Η άρχική τους ταχύτητα θα αύξάνεται ταχύτητα, από στιγμή σε στιγμή, και έπειτα από ελάχιστα λεπτά θα ύπορψή να φθάση τα 12.000 χιλιόμετρα την ώρα.

"Ετσι, ύπολογίζεται ότι ή διαδρομή από Νέα "Υόρκη μέχρι Λονδίνον θα ύπορψή να διανυθή σε ένα τέτατο της ώρας ή για την ακρίβεια σε 14 λεπτά. "Οι ροκέτες αυτές θα προρχειούνται χάρις σε ένα είδικό σύστημα αυτόματου προρχειώσεως σε μέρη καθωρισμένα από πριν.

"Εκτός από την ταχύτητά τους, ένα άλλο μεγάλο πλεονέκτημα τους θα είνε ότι δεν θα έπηρεάζονται καθόλου από τις άτμοσφαιρικές μεταβολές και θα ύπορψουν να ταξιδεύουν με όποιον ήποτε καιρό.

Γι' αυτό οι έπιστήμονες στους όποιους όφειλται αυτό τό σχέδιον βεβαιώνουν ότι είνε τό ταχύτερο και ασφαλέςτερο μέσον συγκοινωνίας.

"Όστόσο είνε πολύ αμφίβολο αν κανείς έπιστάτης, όσονδήποτε βιαστικός και αν είνε, θα θέλησει να έπιφωλέη ή και να δοκιμάση άπλως αυτά τα πλεο.

"Οπωδήποτε όμως θα ύπορψουν να χρησιμοποιήσουν για τί μεταφορά του την άναλλαγή ύφαισμένων νυπών προόντων μεταξύ των διαφόρων χωρών.

Η άτομική ενέργεια σε ειρηνικούς σκοπούς

Στά έργοστάσια Χάνφορντ της "Αμερικής, συνεργεία δόκλων από ειδικούς όπλων που θα έπιτρέψουν των ύποπτοις της άτομικής ενέργειας για βιο.

Σύμφωνα με μιά άνακοίνωση ενός άρκετη ή διάσημου άνδρος θα ήταν όποιον ήποτε σώματος μενέδους ενός άυτοκίνητο επί χιλίων ώρες.

"Ενα ύπερκεάνειο, νιά να κάμη ή να ταξιδί μετ' έπιστροφής από την "Αμερική στην Ευρώπη, θα έχρησιάζταν χιώρα, όσο και ένα σκονάκι, απ' που παίρνουμε από τό φαρμακεία.

"Όσο για τό ταξιδί στη Σελήνη, μετ' έπιστροφής επίσης, θα άπαιτούσε τί ποναν τό χώρο ενός μικρού ποτηριού από την άνακάλυψη της ύλης, έπειτα γείας, θεωρείται αν όχι εύκολο, πάντως δυνατό, και άρκετοι έπιστήμονες έχουν στρέψει την προσοχή τους προς την κατεύθυνση αυτή.

Τέλος, τα πελώρια ηλεκτρικά έργοστάσια των σημερινών μεγαλόπολεων, θα έχουν σ' ένα πολύ προσεχές μέλλον τό μέγεθος ενός ηλεκτρικού ψυγείου.

Η ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Μάθετε να είσαστε ξέγνοιαστοι

Πρό πολλών ετών, όταν νινόταν ένα έγκλημα στας "Ινδίας, έβιναν σ' όλους τους ύποπτους να μασήσουν μιά μπουκιά ώμο ρυζι. Κι' έθεορείτο ένοχος όποιος δεν κατάφερε να τό μασήση καλά, γιατί ήταν γινωστό άπ' τον καιρό εκείνο ότι ό φύλος έχει βαθεία επίδραση στις σωματικές λειτουργίες.

Σήμερα λοιπόν ή λατρική έπιστήμη έχει άνακαλύψει ότι ή στενοχώρια γενικά είνε έπικίνδυνη στη σωματική ύγεια, μας σοο και τό μικρόδιο του ύφους ή της έλνοιασίας. "Όποιος στενοχωριέται εύκολα και συχνά, όχι μόνο χάνει την ψυχική ίσορροπία του, αλλά καταστρέφει επίσης τό δέμα του, άποτρά θύσωση άνασθη, κινδυνεύει να σπασθώθ, να πάθη ρευματισμούς, να γίνη καρδιακός!...

Ατό δέμα και ή καρβέτης του πνεύματος λέει μιά γαλλική παροιμία. Κι' οι γιατροί των φυλακών έξουν ότι πολλές δερματικές πάθησεις των καταδικών όφείλονται σε ζώηρες συγκινήσεις τους.

"Η στενοχώρια μπορεί να προκαλέση ξέσθημα, φαγούρα, κοκκινία, που γινεύονται μόνο με την κατάλληλη ψυχοθεραπεία.

"Ο "Αμερικανός γιατρός Μιλάρ Σμιθ εξέτασε 102 περιπτώσεις άσθματικών ρευματισμών. Οί 52 λοιπόν άπ' τους άρρώστους παρουσίαζαν ψυχική ταραχή, από διαφόρους λόγους. "Αλλά και πολλοί άλλοι γιατροί πιστοποιούν τί σχέσι των ρευματισμών με την ψυχική κατάσταση.

"Η στενοχώρια μπορεί να προκαλέση άόμα και κροκολήματα, βήχα και άναπνευστικές άνωκαλές, χωρίς να άπάρχη μικροβιακή πάθηση.

"Όσο για την πίση του αίματος, την τόσο κοινή άρρώστια της όπλης μας, είνε γινωστό ότι αύξάνει άπ' τη συγκίνηση και την ταραχή. "Όσο δε ύποφύρουν ήδη άπ' αυτήν, παρουσιάζουν μεγαλύτερη αύξηση πίσεως άπ' τους όγείς, όταν ταραχθούν, και μεγαλύτερη ελάττωσι όταν ή ταραχή τους περάση.

"Η έπίδραση της στενοχωρίας στην καρδιά είνε άναμφισβήτητη και σοδατα.

"Η τόσο όβνηρη κι' επικίνδυνη "ασηθάγχη" συνδέεται στενά με την ψυχική κατάσταση του άρρώστου. Μιά άλλη καρδιακή πάθηση, που προέρχεται από στενοχώρια, παρατηρήθηκε πρό πάντων στους στρατιωτικούς. "Ο άρρώστος παθαίνει ταχυπαλμία, πόνους στην καρδιά, κοκκινίσματα κι' άλλα δυσάρεστα συμπτώματα, που εξαφανίζονται μόλις περάση ή συγκίνηση του.

"Αλλά κι' ή θύσωση άνασθη ύπορεί να όφείλεται σε στενοχώρια. "Η ψυχική ταραχή άλλοιώς τις έκκρίσεις των αδένων, με αποτέλεσμα την άλαχνη ή συστάσεις του άέρος που περνάει άπ' τους πνεύμονες. "Ετσι, ή άνασθη που άπάρχη άπ' ταύτα, άσως, χωρίς να ύπάρχη άλλη αίτια.

Διάφορες στομαχικές κι' έντερικές ά.

Διαβάστε τη νέα ύπεροχη σειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ που άρχίζει σήμερα

ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Είνε άληθινές δραματικές ιστορίες της άθηναϊκής ζωής, ιστορίες φλογερών έρώτων, τρυφερών έιδυλλιών και σπαρτικών τραγυδιών.

νομαλίες γινεύονται όταν ό άρρώστος πάη ή στενοχωριέται. Πολλοί στομαχολόγοι πιστεύουν ότι ή στενοχώρια μπορεί να προκαλέση στους νευρικούς ανθρώπους άκόμη και έλκος του στομάχου ή έλκωδη έντεροκολίτιδα.

"Αλλοτε πάλι ή στενοχώρια φέρνει τύφλωσι, μερική ή όλική, χωρίς να έχουν πάθει τίποτε τα μάτια. Γι' αυτό άκριβώς ό αριθμός των τυφλών μεγαλώνει σε έποχές πολέμων ή σοδαρών κοινωνικών κρίσεων. Μιά "Αμερικανίδα έχασε τελείως τό φως της, όταν άνακάλυψε ότι ό άντρας της την άπατούσε. "Ενας διάσημος όφθαλμίατρος μάντεψε την αίτια. Προσποήθηκε τότε ότι την ύπεβαλλε σε θεραπεία, ενώ συγχρόνως έξηγισε στον άνδρα της όλη την κατάσταση. Κι' όταν εκείνος έανόρησε να της δείγη ένδιόφρον, ή άρρώστη έαυθήθηκε της όρασί της. Καθώς ο γιατρός δεν της φανέρωσε ποτέ την αλήθεια, πιστεύει πάντα ότι την ένίστεψε ή θαυματουργή θεραπεία του!

Μερικοί ύπερυστάθητοι άνδρες ύπορψουν να τυφλωθούν και να κουραθούν, από στενοχώρια. Είναι τόσο άπροσάρμοστοι στη ζωή, ώστε ή παραμικρή άναπόδεια τους φέρνει την έπίθεμια να μη βλέπουν πια και να μην άκνουν, ν' άπομωνωθούν σ' ένα δικό τους κόσμο. Κι' ό δυνατός αυτός πόθος τους πραγματοποιείται. "Ο ύπνωτισμός κι' ή όπβολή είναι τό καλύτερο μέσα θεραπείας στην περίπτωση τους.

Ας έρθουν τώρα στο "θυρεοειδή άδένω", που βρίσκεται στο λαϊμό και ρυθμίζει ή λειτουργία όλου του σώματος. "Επτά διάφοροι λόγοι ύπορψουν να τον έπηρεάσουν, κι' ένας άπ' τους κυριώτερους είναι ή στενοχώρια. Οί έκρίσεις του αύξώνουν τότε ύπερβολικά, με αποτέλεσμα τί γενική έξαψη του όργανισμού και του νευρικού συστήματος και την έπίταξη των παλμών της καρδιάς σ' έπικίνδυνο σημείο. "Η θεραπεία σ' αυτή την περίπτωση είναι τριπλή: λατρική, χειρουργική και ψυχολογική. "Όταν ό θυρεοειδής έχη μεγαλώσει ύπερβολικά, χρειάζεται να κοπή με έγχέληση. "Ο ύπερθυρεοειδισμός αυτός είναι άρρώστια του πολιτισμού και δεν συναντάται ποτέ στις πρωτόγονες και άγριες φυλές, που δεν έχουν πολλή εδαισίηση.

"Αλλη χαρακτηριστική άρρώστια, που προσβάλλει όσους έχουν εύάσθητα νεύρα και στενοχωριούνται με άσημαντα πράγματα - γυναίκες, διασημότητες, καλλιτέχνες, ήθοποιός - λέγεται "νευροκυκλοφορική άσθένεια" κι' έκδηλώνεται πρώτα-πρώτα με δυσπεψία και δυσκοιλιότητα. Τά χέρια και τά πόδια είνε διαρκώς ύγρά και κρύα, τό ύπόλοιπο δέμα γλοιώδες. "Ο άρρώστος έχει παλμούς και φαντάζεται πώς είνε καρδιακός. Για την άρρώστια αυτή έφαρμόζεται μ' έπιτυχία μιά έγχέληση στους "επινεφριδίους" αδένες, ή όπια όμως φέρνει προσωρινή μόνο άνακούφιση αν δεν συνδυασθ ή ψυχολογική θεραπεία.

"Αλλά κι' ό διαθήτης όφείλεται συχνά σε στενοχώρια, και τό κρούματό του αύξάνουν συχνά έπειτα από μεγάλες οικονομικές κρίσεις. Οί περισσότεροι διαθήτικοι είνε τύποι εύκολοσυγκίνητοι. Κι' ένας έπιχειρηματίας έχει άπείρους μεγαλύτους πιθανότητες να πάθη διαθήτη παρά ένας γεωργός.

"Όλες αυτές οι άρρώστειες προκαλούνται συχνά όχι από μιά μεγάλη στενοχώρια, αλλά από πολλές μικρές, που προστίθενται ή μιά στην άλλη, σαν τις στάλες του νερού που γενιεύουν τό πατήρι. Τό καλύτερο φάρμακο σε τέτοιες περιπτώσεις είνε να έπιβληθή κανείς στον έαυτό του, να έσχάση νιά λίγο τίς στενοχώριες του, να ή βασανίζεται άδικά από τά προβλήματα που τον άποκαλούν. Να μην πάηνη τίποτε πολύ σοδαρό και να πάηνη τίποτε πολύ εύρητικό γιατί. Τό νεύρο είνε ένα εύρητικό γιατί. Τό που μας προσφέρει όρεση ή φύσις.

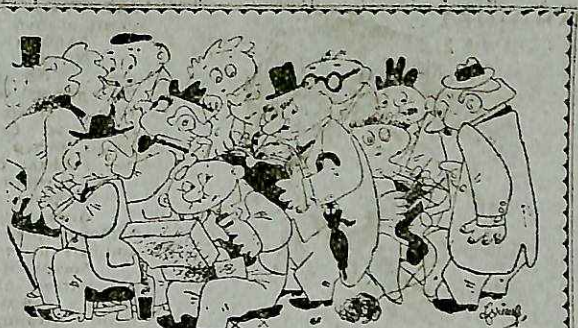
Ε. ΠΟΝΤΟΛΕΚΥ

•••

Γάμοι "Αγγλων με νεαρές Γερμανίδες

Στην κατεχομένη από τους "Αγγλοαμερικανούς περιοχή της Γερμανίας έγιναν τελευταία μερικοί γάμοι μεταξύ "Αγγλων ή "Αμερικανών με Γερμανίδες.

Οί γάμοι αυτοί προεκάλεσαν μεγάλη εξέγερσι στην Άγγλία και ήδως μεταξεί των γυναικών, όπου ένας νυμφεύς σύλλογος έπρότεινε να άπαγορευθ ή άναγόγγνα αυτή να πατήσουν τό πόδι τους στις βρετανικές νύφους.

- Τι κάνει εδώ όλος αυτός ό κόσμος; - Κρατάει ουρά για να κλεισθ θέσεις στην... ουρά που θα μοιράσουν ντομάτα!...

'Αθηναϊκά έπίκαιρα

Κ. Κ. Όχι "Εψιλον

Γύρισε ο Κώστας ο Κοτζιάς άπ' την "Αμερική γύρισε στην Πατρίδα του και στην Πολιτική. Κι' οι φίλοι του που κι' άλλοτε θερμών τον χειροκρότημα (κρότησαν πηγαν, τον καλωσώρισαν κι' άμέσως τον έρώτησαν για όλα πούχουν μυστικά μέσ' την "Αμερική και για τίς ύπομπες κι' είδικά για την άτομική. Κι' εύθως τους είπεν ο Κοτζιάς μ' άπλήτη γαλήνη: -Θέλω να με τί βόμβα τους να φτάσουν στη Σελήνη με τους εδωλάχους ριπτάς.

Ζωή εκεί δε συναντάς και δε συμβαίνει τίποτε. - Νομίζεις;

- "Οπωδήποτε!

"Γιατί ή σπουδαία του ρημού κι' εύφρεσάτη ράτση στον κόσμο τα ζητήματα σοφώτατα τά λύνει. (Σ' ενός ύφρανοζύστη τους άνήλθα την ταρατρά κι' άμέσως τό κεφάλι μου... βρέθηκε στη Σελήνη!) "Ετσι ο Κώστας μεταβάς εις την "Αμερική φαίνεται πώς... στο ύψος του έστάθηκε κι' έκει.

Τί λέει ό Τύπος!

Είδασαι αν διαβάσεις του πρώιμου μας τύπου και του μεσημβρινού μωρε παιδιά, περίπου θα χάσετε τό νοϋ.

Βρίζουν φρικτά οι μέν τους δε σά νάχουν δυο "Ελ- (λάδες

κι' ή μιά την άλλη να μισή!

Κι' άκούω να λένε οι μισοί:

- Προδότες, γκεσταπιτοί, γερμανομπουραντάδες!

Κι' οι άλλοι άπαντούν μαζί:

- Τι λέν οι Κόκκινοι Ναζ!

Οί Βούλγαροι σφαγιστά και οι λεηλαστές, Κι' οι άλλοι πάλι άπαντούν: "Σκαμός, ταμνιάλη- (τες)!

Είνε να κλαίς και να γελάς

όμως εάν πιστέψουμε αυτούς τους διαλόγους άποτέλειτο ή "Ελλάς μονάχ' από "οφανιστάς" και από σοσιλόγους! Κι' άμα είν' έτσι βρε παιδιά, θα τό χωνέψη όλ' αυτά και κάθε κόμμα προσέχου όπως και κάθε σύλλογος κι' ένας γνωστός που θα σε όπ, πολύ άπλά θα σε (ρωτά:

- Τι φρονιμάτων είσ' εσύ; Βούλγαρος ή σοσιλόγος! Αυτό θα είν' ερώτημα, ειλικρινώς λαμπρόν και μόνο ο δυστυχής Λαός θα έλθν να μάς βράση όπόταν πρέπει να μάς πη τη λέξη του Καυρνόν κι' όχι βεβαίως γαλλικά άλλα εν μεταφράσει!

Οί Τρεις Μεγάλοι

Εμείς που τότε είπαμε τα δυο μεγάλα "όχι" αν παρ' έλπιδα μείνουμε μωρε παιδιά στην κώχη και τέτοια άπογοήτσει αν πάρουμε πικρή οι "Τρεις Μεγάλοι" θα φανούν... πάρα πολύ μι- (κροί!

Περί Λονδίνου

Λοιπόν δε μάς προσέλασαν κι' έμάς εις τό Λονδίνο και όλοι πικραθήκαμε

θαρούμε πως χαθήκαμε Κι' ως τόσο έχουμ' όδικο, λόγο τιμής σάς δίνω. "Απλούστατα δεν έφτασε άκόμη ή σειρά μας να δοϋμε ν' άληθεύουνε τά τόσα ένειρά μας. Καθένας έξέρει θετικά αν έχει λίγο νοϋ

πώς κάτι τέτοιο θάχουν ή και τό Δομακρνού; - Κι' έμείς άνάπη ρούχουμε, κι' εσύ μάς άνατάς όμως αν είσαι και πιασά με την άρόδα σου θα πάς!

Φθινόπωρο

Φθινόπωρο... Στόν ύφρανο, όμοια με μεγαθήρια, κλανώνται μαύρα σύννεφα και άρνηκαλίζονται... Οί "Αθηναίοι τρέχουν εις τά καθαριστήρια και τά παλιά τα ρούχα τους βάρουν και καθαρίζουν.

"Ισως παλιά πανάρια, τά μάλα τεταμένα, ρούχα φρικτά, παμπάλια, φρικτά άποσπάρια, πώς να σά καθαρίζουν με μιάς βουρκωμένο! Και λέε: Βρέξε, Θεούλη μου, λίγο έπανωρόνια κι' αν τέτοια δεν υπάρχουν και έχεις δυσκολίες, ρίξε μας, Ποντοδύναμε καμψάδες... κελειψίες!

ΕΥ.

ΤΑ ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΦΑΓΗΤΑ και η έθιμοτυπία του τσαγιού

Κανείς ευρωπαίος δεν μπορεί να συνιθίσει τη γιανπωνέζικη κουζίνα. Τα φαγητά των Γιαπωνέζων είναι τόσο παράξενα, που αρκεί να τα δοκιμάσει ο ξένος μόνο μία φορά, για να τα θυμάται σ' όλη του τη ζωή... Υπάρχουν βέβαια γι' αυτόν «ευρωπαϊκά» εστιατόρια, μα οι γιανπωνέζοι μάγειροι νοθεύουν τόσο τα υλικά, που κι αυτά ακόμη τα φαγητά είναι απλώς ιαπωνικά.

Οι Γιαπωνέζοι τρώνε ζυμνής φορές την ημέρα. Το πρωί, μόλις ξυπνήσουν, το μεσημέρι και μόλις βραδιάσει. Και τις τρεις φορές τα φαγητά είναι τα ίδια. Συντηρίζουν από μικρό σ' αυτό τη μονοτονία και δεν τους κάνει πια καμιά έντυψη. Επίσης, πίνουν τοσά πολλές φορές την ημέρα. Άλλα τι τσάι! Θα μιλούσαμε γι' αυτό, πιο κάτω, όταν θάρη η σειρά του.

Το κρέας και το ψωμί είναι άγνωστα στην Ιαπωνία. Ο Βουδδισμός απαγορεύει στους Γιαπωνέζους να σφάζουν τα ζώα και γι' αυτό δεν υπάρχουν πουθενά κασάπικα. Όσο για το ψωμί, έγιναν άλλοτε πολλές προσπάθειες για την κατανάλωσή του. Οι λωικές τάξεις άρχισαν να το συντηρίζουν, μα γρήγορα αναγκάστηκαν να το εγκαταλείψουν και να ζαναγουρίσουν στο πατροπαράδοτο βραστό ρύζι. Οι φουρνάρες νόθευαν το ψωμί τόσο πολύ με διάφορα άλλα «αλεύρια» και κάθε είδους χυμάτα, ώστε κανείς πια δεν μπορούσε να το δοκιμάσει. Και το ψωμί εξαφανίστηκε πάλι από την Ιαπωνία. Οι χωρικοί, ωστόσο, αντί για ρύζι, που είναι πιο ακριβό, σε πολλές περιοχές τρώνε το φθινό κριθάρι.

Τα φάρια είναι η εθνική τροφή των Γιαπωνέζων. Υπάρχουν πάντα άφθονα στις αγορές κι' αποτελούν την καθημερινή τροφή τους. Τα τρώνε βραστά ή ψητά, αλλά συνήθως τα προτιμούν ψητά. Ψητά φάρια είναι πιο φιλοκοιμένο σκόρδο και πιάσος είναι ένα από τα πιο εκλεκτά ορεκτικά για τον γιανπωνέζικο ουρανισμό. Έθως και φάρια με ψωκία ή με μανιτάρια. Κάθε φάρια με βλαστάρια μπαμπού ή με ένα σπαρμένο ωμό αυγό, είναι συνήθως ένα φαγητό που τα βλέπει κανείς σε κάθε τραπέζι.

Οι Γιαπωνέζοι τρελλώνονται επίσης κυριολεκτικά για τα κουκκιά. Ζωμός από κουκκιά θεωρείται σπουδαία λιχουδιά, όπως και ζωμός από ψωκία της θάλασσας. Επίσης, αντί για λαδί, προτιμούν το ζυδαί, μπαμπού στο ζυδαί, λαχανό τυροί, ψωκία είναι από τα πιο νόστιμα φαγητά τους. Άλλα το πιο αποκρουστικό φαγητό για τον ξένο είναι τα ραδικία μωριανά! Έχουν τρώγον άμεσως το στομάχι ενός ευρωπαϊκού... Στο γιανπωνέζικο τραπέζι γίνεται πολύ ελαφρύ καταναλώσει οσάτσας από οσγία. Με αυτή τη σάτσας τρώνε την μωριδιά, πατάτες και τα βραστά κάτανα.

Κάθε Γιαπωνέζος τρώει χωριστά, γονατώνει το φαγητό στο τραπέζι και του συνομιλούντας τα δύο γνωστά ευλικά, που γονακιστούν το πηρούνι. Τρώει πολύ γρήγορα και συνήθως λίγο. Το κρασί είναι άγνωστο στο τραπέζι του. Την θέσι του έχει ένα είδος ρακία από ρύζι που λέγεται «σακέ». Από αυτή τη ρακία, που την προτιμάει ζεστή, πίνει πολλά φλυτζανάκια, συνήθως στην αρχή του γεύματος. Περιττό είναι ν' αναφέρω κανείς ότι τα γιανπωνέζικα φαγητά δεν είναι και τόσο θρεπτικά, γιατί τους λείπουν οι λιπαρές ουσίες. Γι' αυτό οι Γιαπωνέζοι που δεν έρ-

γάζονται και δεν κινούνται, έχουν άσθενικά και καχεκτικά σωματά.

Κι' ως έρθωμε τώρα στο περίφημο γιανπωνέζικο τσάι, που παίζει ένα τόσο σημαντικό ρόλο στην καθημερινή ζωή των υπηκόων του Μικάου.

Στην Ευρώπη, το τσάι είναι ένα ευχάριστο απεψήμα και πίνεται συνήθως με λίγο γάλα και ζάχαρη. Είναι ελαφρό και συνοδεύεται πολλές φορές με φρουτανίες αλειμμένες με φρέσκο βούτυρο και με γλυκίσματα. Το γιανπωνέζικο τσάι, αντιθέτως, για ένα ξένον είναι αποκρουστικό και άπαιστο! Πρώτ' απ' όλα δεν είναι σε φύλλα, αλλά γίνεται σκόνη, κι' έχει βαθύ πράσινο χρώμα. Επειτα, είναι πικρό και πηχτό σαν σούπα από υπιζέλια πουρέ! Οι Γιαπωνέζοι τσάι τόσο το βρόσκουν απόλαυστικό και το πίνουν με μία τόσο ασυμπτρική έθιμοτυπία, που έχει το χαρακτήρα αληθινής ιεροτελεστίας. Οι «γκέισερ», που σερβίρουν το τσάι στη τελεπορεία, εκπαιδευμένα χρόνια δάσκαλοι στους λεπτόλογους κανόνες του σερβιρισματος του, που έχουν κωδικοποιηθεί από τα παλιά χρόνια και τηρούνται μέχρι σήμερα με θρησκευτική ευλάβεια.

Αλλά το ίδιο συμβαίνει και με κάθε Γιαπωνέζο. Από μικρή μαθαίνει αυτή την έθιμοτυπία του σερβιρισματος του τσαγιού, που αποτελεί τη βάσι της καλής ανατροφής της. Οι άρνες κινήσεις που γίνονται με χάρη και αρμονία, τα τυπικά λόγια που προφέρει, τα διάφορα πράγματα που χρησιμοποιεί, είναι κανονισμένα με κάθε λεπτομέρεια από τα παλιά χρόνια. Πολλοί μάλιστα υποστηρίζουν ότι το τυπικό αυτό του σερβιρισματος του τσαγιού είναι για όλους μια άσκηση αυτοκυριαρχίας. Οι γυναίκες που είναι αδέλφια και νευρικές μαθαίνουν να συμπεριφέρονται μ' ευγένεια και ψυχραιμία. Όλη ωστόσο αυτή η έθιμοτυπία είναι τόσο μονότονη, που προκαλεί τη στενωχρία του ξένου. Είναι ασυμπτρική στη βραδυπντία της και νοιώθει κανείς ένα δυσάρεστο αίσθημα σαν να πιάνεται η αναπνοή του!

Άλλοτε, στα παλιά χρόνια, οι Γιαπωνέζοι έπιναν το τσάι κατά τη διάρκεια μιας θρησκευτικής τελετής, αφιερωμένης στη λατρεία των προγόνων τους. Το σερβίριόμα του, τότε, που το μαθαίναν σ' έναν ειδικό ναό του Κιότο, είχε έναν καθαρά θρησκευτικό χαρακτήρα. Επειτα, οι μεγάλοι ευγενείς, ευρίσκον άφορη από αυτή τη μικρή γιορτή της «τελεπορείας» για να επιδείξουν τα πλούτη τους, τα πολύτιμα σερβίτσια τους, τα μυθώδους αξίαις κομφοτεχνήματά τους.

Οι δεξιότητες αυτές προκαλούσαν ένα είδος συναγωνισμού μεταξύ των αριστοκρατών. Ο καθένας προσπαθούσε να δείξει μεγαλύτερη πολυτέλεια από τους άλλους. Όχι μόνο στόλιζε την αίθουσα του τσαγιού με τα καλύτερα έρνα πέχνης, αλλά και προκαλούσε τις περιφημίες (γκέισερ), για να διασκεδάσουν με τους χορούς και τα τραγούδια τους τους καλεσμένους του. Μία τέτοια δεξιότητα, που έγινε σ' ένα δάσος του Κιότο, κράτησε δεκαόλοκληρες ημέρες!

Οι συγκεντρώσεις αυτές κατόπιν έχασαν τον θρησκευτικό και επίσης χαρακτήρα τους. Άρχισαν να γίνονται άφορη για οργισμένες διασκεδάσεις και όπως ήταν φυσικό, οι Γιαπωνέζοι άρχισαν να αντιδράσουν. Ο καθένας προσπαθούσε να γρήγορα την κληρονομία και την συντηρητικότητα του νέου. Κι' από τότε το σερβίρισμα του τσαγιού πήρε μία ευχάριστη απλότητα, χωρίς

εις τρελλά γλέντια και παράλογες επιδείξεις.

Τα τελεπορεία είναι αναριθμητά στην Ιαπωνία, όπως τα καφενεία και τα ζαχαροπλαστεία στην Ευρώπη. Άλλωστε, αυτά είναι τα μοναδικά κέντρα των Γιαπωνέζων. Εκεί περνούν την ώρα τους, όταν τελειώσουν τις δουλειές τους. Αυτή είναι η «κοσμική» ζωή τους. Οι Γιαπωνέζοι δεν αγαπάει και τόσο το κλεισίμο στο σπίτι του. Προτιμάει τις διασκεδάσεις με τους φίλους του στα τελεπορεία και στις «γκέισαρίες».

ΠΕΡ ΜΠΑΛΝΣΑΡ

Τό άσημι του Μεξικού

Το Μεξικό είναι η χώρα που παράγει το περισσότερο άσημι. Τα δύο πλουσιότερα άργυρωρυχεία του ανακαλύφθηκαν με περιεργότατο τρόπο.

Στην αρχή του αιώνας μας, κάποια οικογένεια εύλαδων Ινδιάνων έκανε πεζή το προσκύνημα της Παναγίας της Γκουαταλούπε. Στο δρόμο, τρεφόναν από ελεψώσυνες και διανυκτέρευε συχνά στο ύπαιθρο, στο χειμνιαντικό κρύο. Ένα βράδυ λοιπόν, βρισκόναν σε μία έρημια, δυσκολες άνεμος δυνατός. Οι γονείς έδωσαν στα παιδιά τους από ένα κομμάτι ψωμί, μένοντες οι ίδιοι νηστικοί. Αναψαν συγχρόνως μια μεγάλη φωτιά, για ν' απομακρύνουν τα θηρία και για να μη ξεπνιάσουν. Πριν πέσουν να κοιμηθούν, παρακάλεσαν την Παναγία να μη τους αφήσει να πεθάνουν της πείνης. Το πρωί, ο άνεμος, για να την ξαναψήσει, αλλά δεν υπήρχε πια η στάχτη. Την είχε σκορπίσει ο άνεμος, αφήνοντας στη θέσι της... ένα τυλιγμένο άσημινο δίσκο! Ο Ινδιάνος μεθε ότ' το μέρος όπου είχαν κοιμηθεί έκρυβε πλουσιώτατα κοιτάσματα άσημιού.

Το μεταλλείο αυτό εξακολουθεί σήμερα να βγάδι τόννους άσημι κάθε χρόνο, κι' είναι ένα από τα πλουσιότερα του κόσμου. Έξ' ίσου περίεργη ιστορία έχουν τα μετ' του 18ου αιώνας, όταν το Μεξικό ήταν ακόμα Ισπανική αποικία. Δύο ληστές, που τους κυνηγούσαν οι στρατιώτες του βασιλέως, βρήκαν καταφύγιο σε μία άπρησι σπηλιά. Ήμειναν κρυμμένοι εκεί μερικά χρόνια βδομάδες, συντηρούμενοι σ' ένα τρώφιμα που τους πηγαιναν κρυφά κά-

Μία μέρα, ένας από αυτούς ανακάλυψε ότι ο θρόνος της σπηλιάς περιείχε άσημι. Το είπε στους συντρόφους του, οι οποίοι έσπευσαν να τον οδηγήσουν να τον ληστές. Ο ένας από αυτούς, που τον έβγαζε από το σπήλαιο, τον έβγαζε με τα χέρια του, με την πρωτοφανή περιεργότητα των 30-40 κιλών μετάλλου στον τόννο!

Έταξαν τότε να χτίσουν στη γειτονική πόλη Τάσο μία μεγάλη εκκλησία με άσημνια. Άγία Τράπεζα. Συγχρόνως παραγγέλλαν στον Αντίβασιλέα ότι, αν τους χάρη τη ζωή και την ελευθερία, αναλαμβάναν την υποχρέωση να του δίνουν κάθε χρόνο άσημι αξίας εκατοντάδων χιλιάδων «πέσος». Ο Αντίβασιλέας δέχθηκε και πήρε άμεσως την πρώτη δόση. Η εκκλησία χτίστηκε, και το ταμείο του Κράτους εξασφάλισε μία τακτική σημαντική πρόσδο.

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΡΙΟΣ, ΝΙΚΗ, ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Μάριος: Επιδείνεις λοιπόν να χωρίζουμε; Πολύ καλά. Είμαι συμφωνημένος.

Νίκη: Κακέ! Είναι η μόνη φορά που συμφωνώ μαζί μου.

Μάριος: Δεν συμφωνώ γιατί ξεχνάς τη θεμελιώδη βάσι του γάμου, η οποία απαιτεί να υπακούη η γυναίκα τον άνδρα τυφλά!

Νίκη: Μπιά! Από ποιά εποχή έρχεσαι, κύριε, για να μου λές, χωρίς να γελάς, πως σου φείλω υπακούη; Υπακούη εινε δουλειά. Να την βράσω την υπακούη! Άκουε κύριε; Να τη βράσω!

Μάριος: Και όμως ο θεσμός του γάμου στηρίζεται σ' αυτή.

(Μπαίνει η υπηρέτρια. Μικρή σιωπή.)

Νίκη: (Στην υπηρέτρια): Άννα, να πεις στον Μάριο ότι έχει έσο για τον θεσμό του γάμου.

Αννέτα: Ποιά δεσμό, κύριε;

Νίκη: Καλά λές. Άννα, δεσμός κι' αλυσίδες είναι ο γάμος. Ευτυχώς που είσαι ανύπαντρη.

Μάριος: (προς τη Νίκη ειρωνικά): Θα ξαναγυρίσω να σάς δω άμα τελειώση η συζήτησις με την υπηρέτρια. (Περνάει.)

(Σε λίγη ώρα γυρίζει και βλέπει καθημένη τη Νίκη στο γραφείο του να διαβάζει μεγαλόφωνος εκείνο που γράφει.)

Νίκη: «Σήμερα την 15 Σεπτεμβρίου 1945 ο Μάριος Διπλοχαρτωμένος, καλός δικηγόρος, αλλά σύζυγος ανυπόφορος μου έκανε τον τριακοστόν πρώτον καυγά. Φτάνει πια! Δεν υποφέρο, δεν αντέχω... Ο θεσμός του γάμου είναι βλακώδης και παμπάλαιος! Ο άνδρας φαντάζεται τη γυναίκα ως κατοικίδιο ζώο, προωρισμένο να ικανοποιεί τις παρατηρήσεις του, και να υποφέρει τις απαιτήσεις του. Ποδά το διαζύγιο, το διαζύγιο! Ζήτω το διαζύγιο, ζήτω η ελευθερία! (Προς τον Μάριο): Και τώρα άς μιλήσουμε σ' ένα ξένο πια για την υποθεσί μας. Γιατί δεν είσαι πια τράντας μου.

Μάριος: Ήταν καίριος, κύριε μου.

Νίκη: Σύμφωνα με το νόμο, κύριε, είμαι στο σπίτι σας και τώρα πρέπει να πάω στο ξενοδοχείο να ζήσω ως την ημέρα της απολυτρώσεώς μου. (Τραγουδάει.)

«Η ελευθερία είν' η μόνη μου χαρά κι' είν' ο γάμος συμφορά».

Μάριος: Κυρία μου σάς παρακαλώ να μου επιτρέψετε να σάς παραχαρήσω στο σπίτι μου. Είναι πιο σωστό να πάω εγώ στο ξενοδοχείο.

Νίκη: Να σάς διώξω από το σπίτι σας; Ποτέ, κύριε. Δεν είμαι τόσο σκληρή. Γι' αυτό θα σάς προτείνω να συγκατοικήσουμε θεωρώντας ο ένας τον άλλο σαν δυο ταξιδιώτες που δεν γνωρίζονται.

Μάριος: Δέχομαι! Γιατί όχι; Άφου θα είμαστε σ' ένα δυο ξένοι.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Την ώρα που κινδύνου όλοι είναι δειλοί. Μετά τον κίνδυνο όλοι είναι γενναίοι.

★ Τα άτομα πεθαίνουν. Οι λαοί ζουν.

★ Αν άγαντας πραγματικά ένα άνθρωπο, να εύχεσαι φρονιμάδα στο σύζυγο και υπομονή στη σύζυγο.

★ Ο χρόνος και η θέλπισι βάζουν τελεία και παύλα στον έρωτα.

★ Ο έρως είναι ο άδων της ζωής. Είναι η αρχή ο σκοπός και το τέλος της ζωής. Αν άφαιρέσες τον έρωτα από τη ζωή, θα καταργήσεις αυτήν την ίδια τη ζωή.

★ Στον έρωτα, όπως και στη μαγευτική, η νοστιμιά εξαρτάται από το... αταλπίπερο!

★ Ο έρως δεν μπαίνει ποτέ δια της βίας στις καρδιές.

Νίκη: Όσο για το φαγητό, έχω θα τραγώ όλη ώρα από τη δική σας, μέχρις ότου βγώ το διαζύγιο, το οποίο έλπίζω ότι δεν θ' άργήσει. Μάριος: Θα το κυνηγήσω όσο μπορώ. Κι' εγώ θέλω την ελευθερία μου.

(Υστερα από έξη εβδομάδες).

Μάριος: Νίκη!

Νίκη: Σε πωλόν μιλάτε, κύριε; Σας παρακαλώ να με λέτε «κύριε» όπως πρώτα.

Μάριος: Κυρία, Νίκη, από την ημέρα που άποφασίσαμε να γίνουμε ξένοι ο ένας προς τον άλλο είμαστε διακριτικοί, πρόθυμοι, λεπτοί. Το προσέξατε, κύριε μου, αυτό;

Νίκη: Το πρόσεξα. Από την ώρα που πάσατε να έχετε την αίσισή να σάς υπακούω, γινάτε ο πιο τέλειος άνθρωπος. Γινάτε αληθινός ληστής. Κι' εγώ πάλι χάρις στην τόσο καλή διαγωγή σας σκεδίσθηκα πως πρέπει να σάς φερώμαι μ' ευγένεια και καλωσύνη.

Μάριος: Κυρία, είσατε θαυμασία, είσατε όνειρωδης γυναίκα! Ο μολογώ ότι αν από τον γάμο μας διατηρώ σκληρές άναμνήσεις, από το διαζύγιο μας δεν θα λησμονήσω ποτέ την ευγένεια και την καλωσύνη σας. Είσατε άγγελος, κύριε!

Νίκη: Άς σύζυγος είσατε έλειπός, ως συγκατοικός είσατε τέλειος, θεσπέσιος, άσφαστος...

Μάριος: Αποδομαι μόνον που πλησιάζει η ώρα του διαζυγίου και θα χωρισθώ από μία τόσο ευγενική συγκατοίκο!

Νίκη: Κύριε, είσατε για μένα ένας καινούργιος άνδρας, ένας άγνωστος που μπήκε στη ζωή μου με τα χέρια γεμάτα τριαντάφυλλα χωρίς άγκάθια. Άχι! και, να, δεν θα λησμονήσω ποτέ τον έξαιρετικό «κύριο» που γνώρισα αυτές τις τελευταίες εβδομάδες, έσας δηλαδή.

Μάριος: Όταν ήμαστε ενωμένοι, ήμαστε χωρισμένοι κι' όταν χωρισάμε, σ' εγώ ενωθήκαμε. Τι θαύμα!... Τι όνειρο!

Νίκη: Και τώρα με συγχωρείτε γιατί πάω να βρώ δωμάτιο στο ξενοδοχείο.

Μάριος: Πώς; Δωμάτιο στο ξενοδοχείο;

Νίκη: Ναι. Έσπασε ο σωλήνας του μπάνιου από επάνω πάτωμα και τα νερά πέσαναν στην κρεββατοκάμαρά μου, η οποία έτσι έγινε άκατοίκτητη γι' άποψη.

Μάριος: Κυρία, σάς προσφέρω τη δική μου κάμαρα. Έγώ θα πάω στο ξενοδοχείο.

Νίκη: Δέχομαι «Κύριε». Δεν θέλω όμως να ενοχληθώ και να ξεδουθεύτη. Τι έμποδίζει να κοιμηθώ όπως πρώτα στην ίδια κρεββατοκάμαρα;

Μάριος: Θεέ μου! Τι ετυχία!... Δεν τολμούσα να σάς το πω... Έχω και κάτι άλλο να σ' προτείνω, Νίκη.

Νίκη: Σάν τι; Μιλήστε ελεύθερα.

Μάριος: Να σταματήσουμε τη δική του διαζύγιο. Τι λέτε αγαπητή μου φίλη;

Νίκη: Ναι, δέχομαι. Κύριε Μάριε, να εξακολουθήσουμε να είμαστε δυο ξένοι ο ένας προς τον άλλο, δυο ξένοι που έχουν μεγάλη οικειότητα μεταξύ τους, δυο ξένοι που κάνουν ένα μόνον πρόσωπο, δυο ξένοι σε μία καρδιά! Τι λέτε γι' αυτό;

Μάριος: Λέω πως είσατε άγγελος κι' αέλιος χίλια φίλια.

Νίκη (πρότυνας στην άγκαλιά του): Τα δέχομαι.

(Φιλούνται παράφορα)

ΖΑΝ ΑΙΚΑΡ

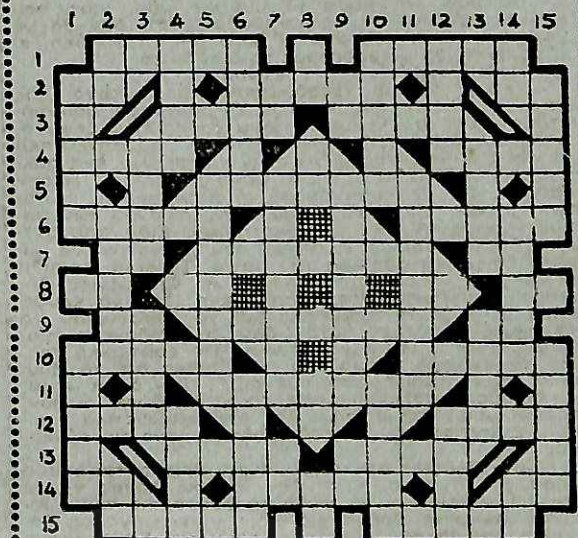
Ένα αιώνα στα κάτεργα

Το 1684, ο Γάιν Μουρόν, απ' την Τουλόν, καταδικάστηκε για έμπρησμό σε κάτεργα 100 έτών και μιας ημέρας. Ήταν τότε 17 έτών. Ακριβώς 100 χρόνια και μία μέρα αργότερα, αποτίεισθηκε στην Τουλόν ένας άδωνας γεροντάκος. Ήταν ο Μουρόν! Είχε εκπέσει ολόκληρη την ποιή που του είχε επιβληθή. Την εποχή της καταδίκης του, είχαν πάσει πια να χρησιμοποιούνται στον πόλεμο οι γαλέρες με τους καταικούς, είχαν άκυροβολήσει στα λιμένα και χρησιμοποιούν ως φύλακες. Έτσι λοιπόν κι' ο Μουρόν είναι μένει σ' ένα αυτό το διάστημα αλυσωδεμένος μέσα σ' ένα πλοίο, χωρίς όμως να τρώει ποτέ κουτί. Πέσαν έξη χρόνια μετά την άποφασίσει του.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 36

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Βρίσκεται στο βάθος οποιασδήποτε εικόνας.— Έκκλησία ξένος θρησκείας.
- 2) Άρθρον.— Χρονικόν επίρρημα της δημοτικής.— Προσωπική άντανυνμία.
- 3) Περιφημος Γάλλος ηθοποιός ο οποίος πρό του πολέμου πέρασε απ' τας Αθήνας και πέθανε διαρκούντος του πολέμου.— Μεγεθύνω, διαστέλλω.
- 4) Σύνοδο ανθρώπων κοινής καταγωγής.— Περιοχή της Γερμανίας ή οποία θα περιέλθη και πάλιν στη Γαλλία.
- 5) Γόπσο και κατ' επέκτασιν, άπατεύν.
- 6) Προσφέρονται άλλα εινε επίσημα ή άνωφελή.—Ο θάνατος τον απειλεί σοβαρώς.
- 7) Υποθετικός σύνδεσμος.— Βασίλισσα του Βυζαντίου.— Συνδεσμος.
- 8) Πρόθεσις.— Αρνητικόν.— Σύμφωνον.— Άνθη.
- 9) Θεός των αρχ. Αιγυπτίων.— Η διάρκεια της δεν υπερβαίνει τους τρεις μήνες.— Άρθρον.
- 10) Ίσχυς, δύναμις, επιβολή.— Σπουδαία, περίφημα.
- 11) Συμφωνία, σύμβασις μεταξύ κρατών.
- 12) Δεν αισθανόμαι καλά στην υγεία μου.— Αρχηγός της Γαλλικής Ένανσώσεως.
- 13) Ρεύμα ύδατος.— Παγίς.

- 14) Αριθμητικόν.— Υπεράνθρωπος.— Αντιθετικός σύνδεσμος.
- 15) Μία τέτοια απόλαυσις θα μπορούσε να όνομασθαι και σαρκική.— Ένάρτη, τιμία σεμνή.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Το μόνο πράγμα που μένει από ένα δάσος ύστερα από μία μεγάλη πυρκαγιά.— Αριθμητικόν.
- 2) Νότα μουσικής.— Βγαίνει απ' τα μάτια μας.— Σύμφωνον.
- 3) Θρήνον.— Στρατιωτικός και πολιτικός βαθμους στη Τουρκία.
- 4) Τόπος βοσκής.— Θεότητες των αρχαίων, που εκπροσωπούν τις εποχές του έτους.
- 5) Θα τον όπτε συχνά να πηγαινει στο σχολείο.
- 6) Καρπός τραγώνμενος ως έχει.— Λουτρόπολις της θωιωτισωφικίδος.
- 7) Γαλλική μονάς μετρήσεως μεγάλων εκτάσεων.— Τουρκικόν και Αιγυπτιακόν νόμισμα.— Σύμφωνον.
- 8) Υπάρχει, έχει ζωή.— Ερωτηματική άντανυνμία.— Σχηματίζει τον μέλλοντα.— Συμπλεκτικός σύνδεσμος της αρχ. ελληνικής γλώσσας.
- 9) Άρθρον.— Δεν άναπα την φλυαρία (θελ.).— Νότα μουσικής.
- 10) Ποταμός της Ισπανίας.— Θα τα ιδήτε στα κεφάλια των στρατιωτών.
- 11) Προσφιλής (θελ.).
- 12) Χερσονήσος της Χαλκιδικής.— Το όργανο μιας των αίσθησεων.
- 13) Κυνήγι, ψάρεμα.— Απόβαρον.
- 14) Λεπτό, νηπιανόν.— Μας το παρέχει ή αγορά έναντι χρημάτων.— Έτσι αρχίζει συνήθως μία άποφρευτική διάταξις.
- 15) Δεν εινε ούτε στερεόν, ούτε αέριον.— Παρουσιάζει αρκετά κενά (θελ.).— Λ. Δ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 35ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΑΗΡ — ΟΡΗ. 2) ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΙΣ. 3) ΚΕΑ — ΑΜΑ. 4) ΠΑΡΑΝΥΧΙΣ. 5) ΟΙΛΙ — ΧΑΚΙ. 6) ΘΥΜΑ — ΠΟΤΕ. 7) ΘΕΜΑ — ΗΛΙΟΣ — ΔΕΟΣ. 8) ΝΥ — ΜΙ. 9) ΟΡΘΟ — ΚΟΝΙΣ — ΑΛΚΗ. 10) ΤΡΙΣ — ΑΙΔΕ. 11) ΟΣΜΗ — ΜΑΓΑ. 12) ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. 13) ΙΣΩ — ΕΑΡ. 14) ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ. 15) ΗΒΗ — ΩΔΗ.
- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) ΑΕΚ — ΙΛΗ. 2) ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ. 3) ΡΕΑ — ΚΙΜΗ. 4) ΠΙΘΑΝΟΤΗΣ. 5) ΒΕΡΑ — ΤΟΣΟ. 6) ΡΟΜΗ — ΚΙΛΑ. 7) ΚΕΝΑ — ΑΛΓΟΣ — ΥΜΝΟΣ. 8) ΝΑ — ΑΡ. 9) ΑΝΕΥ — ΠΟΔΙΑ — ΟΥΡΑ. 10) ΧΑΟΣ — ΣΙΤΥ. 11) ΟΣΟΙ — ΛΥΠΗ. 12) ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ. 13) ΟΣΑ — ΕΞΕ. 14) ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΑ. 15) ΗΡΑ — ΡΟΗ.

Ο ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ θήμης

Περιπετειώδης διήγημα

Τα δύο κεφάλια της φυλακής είχαν ένα μόνο κοινό κλεισμένο ο 'Ιταλός Τζίνιο Λουγκέρι, που έπρεπε να πάει να αποφυλακισθεί, και στο άλλο ο Γάλλος Μαρσέλ Ρουμπί, που θαμνέται εκεί άλλους έξι μήνες. Ο πρώτος ήταν σωματώδης και δυνατός σαν ταύρος, ο άλλος λεπταλέος κι αδενικός. Κουδούνιζαν συχνά μέσα απ' τα κάγκελλα κι έκαναν σχέδια για το μέλλον.

— Πως σε ζήλευα που θα βγεις μεθυσμένο απ' αυτή την κόλαση! Είπε ένα βράδυ ο Ρουμπί στο φίλο του. Πόσο θάθελα ναύουν στη θέση σου!... Για πές μου αλήθεια, τι ημερομηνία έχουμε σήμερα;

— Δεκάτη Δεκεμβρίου!

— Να πάρω ο διάβολος! Σε δύο βδομάδες θα γίνω ο γενικός καθαρισμός στο Μουσείο. Και τότε...

— Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πής...

— Θα σου φανερώσω το μυστικό μου, γιατί σου έχω εμπιστοσύνη κι είμαι βέβαιος ότι δεν θα με γελήσεις. Όταν θα βγώ κι' εγώ απ' τη φυλακή, σ' έχω μήνες, θα μοιραζόμαστε τα διαμάντια.

— Ποιά διαμάντια;... Τι έννοιες;

— Ξέρεις ότι με καταδίκασαν για συνεργό μιας μεγάλης κλοπής κοσμημάτων. Οι συντροφοί μου πιστώσαν, με τα κλειδιά πάνω τους. Εγώ ξέρω, κωχικά στο Μουσείο 'Αρχαιοτήτων κι' ανασκαυτικά με τους επίσημους. Είχα στην τσέπη μου ένα σκαλοτάκι με διαμάντια πολύ μεγάλης αξίας. Ήμουν βέβαιος ότι με κυνηγούσαν οι αστυνομικοί... Κάποια στιγμή βρέθηκα μόνος στην αίθουσα των αρχαίων οργανών των βασιανιστηρίων. Είδα απέναντί μου ένα σιδερένιο αγγαμ, που φαίνονταν να με κοιτάει με τα άδεια του μάτια. Το είχα ξαναδεί (μιας). Μου πρόσε τότε ή παράξενη ιδέα να κρυφώ μέσα ο' αυτό το διαμάντι και να ξαναγυρίσω να τα πάρω αργότερα, όταν δεν θα κινδύνευα πιά. Πραγματικά, ταφίδα να πέσουν στο έσωτερικό του, απ' το ανοικτό στόμα του, και βγήκα απ' το Μουσείο ήσυχος και ελαφρομμένος... Την άλλη μέρα, μ' έπιασε η αστυνομία. Με είχαν προδώσει οι συντροφοί μου. Καθώς όμως δεν υπήρχαν θετικά στοιχεία έναντιόν μου, καταδικάστηκα μόνο ως συνεργός.

— Είμαι βέβαιος ότι τα διαμάντια βρίσκονται ακόμα μέσα στο αγγαμ, γιατί δεν υπήρξε λόγος να το ανοίξει κανείς και να φάει το έσωτερικό του. Αν είχαν άλλως, βρεθή, θα είχε γίνει μεγάλος θόρυβος και θα το μαθαίναμε κι' εμείς. Κάθε χρόνο όμως, τον 'Ιανουάριο, η υπηρεσία του Μουσείου καθαρίζει και περιποιείται όλα τα αρχαία. Δεν μπορεί τότε να μη βρεθούν τα διαμάντια! Πρέπει λοιπόν να προλάβω εσύ να τα πάρω.

— Είμαστε σούφονοι! Είπε ο Λουγκέρι με μία παράξενη λαμψη στα μάτια. Άλλα... Έχω να σου προτείνω κάτι: Θέλεις να δραστηριοποιηθείς απ' τη φυλακή; Μπορώ να σε βοηθήσω!...

— Αποδεχόμενος;... Με ποίον τρόπο;

— Δώσε μου τη μπλούζα σου, και θα ιδής!

Ο Λουγκέρι πήρε μέσα απ' τα κάγκελλα την μπλούζα του Ρουμπί, την έκοψε σε λουρίδες κι' έφτιαξε μ' αυτές ένα είδος σκουινίου, με θηλεία στη μία άκρη του.

— Ελα τώρα πολύ κοντά στα κάγκελλα, είπα στο Μαρσέλ.

Εκώς τα χέρια του απ' το παράθυρο, πέρασε απότομα τη θηλεία στο λαμίο του ανυπόπτον φίλου του και την τράβηξε με δαή του τη δύναμη. Άκουσε ένα πνιμμένο βουγντό, κι' έπειτα τίποτε πιά... Τό πρωί, ο Ρουμπί βρέθηκε κρεμασμένος απ' τα κάγκελλα του παραθύρου. Όλοι πίστεψαν ότι είχε αυτοκτονήσει. Το ίδιο είπε κι' ο Λουγκέρι.

Την άλλη μέρα, βγήκε απ' τη φυλακή. Το απόγευμα, πήγε στο Μουσείο και κατάφερε να κρυφτεί νεις. Όταν νύχτωσε καλά, βγήκε απ' την κρύπτη αγγαμ του (σιδερένιο δημόσιο).

Το ψηλάφισε, αναζητώντας μάτια ένα ανοιγμα, για να χωρή μέσα το χέρι του και να πάρη τα διαμάντια.

Σαφνικά, εδωλε ένα ουρλιασμα: Τα δύο χέρια του αγγαμίου τον είχαν αγκαλιάσει και τον έσφιγγαν με φοβερή δύναμη! Είχε πατήσει τυχαίως καίο αυτό όργανο μαρτυρικού θανάτου για να τον σκοτώσει όπως σκοτώνει άλλοτε τους καταδίκους!

Βοήθεια!... Βοήθεια!... φωνάζει πνιμμένα.

Προσπάθησε ν' απελευθερωθεί, έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε κάτω, συμπαρασύροντας και το βό, και τον έδωσαν απ' τη θανάσιμη αγκαλιά του ψυχομαχούσε. Μπόρεσε μόνο να τραλήσει:

— Τιμωρήθηκα... γιατί σκότωσα το Ρουμπί... για μένα στο αγγαμ!... Είπε κρυμμένα...

Πραγματικά, οι πολύτιμες πέτρες βρέθηκαν στο έσωτερικό του αγγαμίου κι' επεστράφησαν στο νόμιμο ιδιοκτήτη τους.

T. MAPINO

Ο περίφημος Λευκός Οίκος

Το σπίτι των 'Αμερικανών Προέδρων

Οι 'Αμερικανοί θεωρούν το σπίτι του Προέδρου τους τόσο πολύτιμο, όσο οι καθολικοί το Βατικανό, οι Ρώσοι το Κρεμλίνο κι' οι 'Αγγλοι το άνακτορο Βούκινγκχαμ. Μικρότερο από πολλά μεγάρα πλουσιών, το παλάτι αυτό άσπρο και διώροφο σπίζει της Λευφόρου Πενουθενίας τριγυρίζεται από πρασιναδά κι' από δέντρα βαθύσκια. Δεν είναι μόνο η έδρα του άρχηγού του Κράτους, αλλά κι' ένα ιδεώδες πλαίσιο οικογενειακής ζωής. Έχουν γεννηθεί εκεί μέλη 20 παιδιών, και δύο Πρόεδροι έχουν γιορτάσει τους άργυρους γάμους τους.

Όταν χτιστήκε το σπίτι αυτό, το έβαν άσπρο. Κι' από τότε ο λαός το άνοιασε 'Λευκός Οίκος'. Η επίσημη όνομασία του ήταν άλλη: 'Προεδρικό Μέγαρον' ή 'Εκτελεστικός Οίκος'. Όταν όμως έγινε Πρόεδρος ο Θεόδωρος Ρούζβελτ, έζησε και πέτυχε απ' το Κουάκρεσον να επισημοποιηθεί το όνομα που τούδινε ο κοινός.

Τα σχέδια του Λευκού Οίκου έγιναν απ' τον 'Ιρλανδό λοχαγό Τζέιμς Χόμπαν, κάτοικο του Τσάρλεστον, ο οποίος κέρδισε το βραβείο των 500 δολλαρίων που είχε προκηρύξει το Κουάκρεσον για το καλύτερο σχέδιο. Οι μικρές προσθήκες πούνησαν αργότερα, δεν άλλαξαν την άπλη κλασική γραμμή του. Το σπίτι αυτό — το παλαιότερο δημόσιο κτίριο της Ουάσιγκτον — έμεινε άμετάβλητο επί 140 χρόνων.

Το χτίσιμό του άρχισε στις 13 'Οκτωβρίου 1792, 300 χρόνια μετά την ανακάλυψη της 'Αμερικής. Άλλα ο τότε Πρόεδρος Γεώργιος Ουάσιγκτον δεν πρόλαβε να κατοικήσει ο' αυτό. Διάφορα γραφειοκρατικά έμπόδια κι' οικονομικές δυσχέρειες καθυστέρησαν την πρόοδο της εργασίας. 'Ετσι, ο Λευκός Οίκος ήταν ακόμα άτελειώτος κι' η επίπλωσή του μισή, όταν ο Πρόεδρος Άνταμς έδωσε εκεί την πρώτη δεξίωση, στο 1800.

Δεκατέσσερα χρόνια αργότερα, ο Λευκός Οίκος κάηκε, κατά τη διάρκεια του 'Αγγλοαμερικανικού πολέμου. Εύτυχος, ο Χόμπαν ζούσε ακόμα, και διθύθηκε τις εργασίες της ανοικοδόμησης.

Η σύζυγος κάθε καινούργιου Προέδρου αναμένει συνήθως τα έπιπλα, για να τα συγχρητίσει με τη μόδα της εποχής της. 'Ετσι, ο Λευκός Οίκος γνώρισε όλα τα στυλ της επίπλωσής, το ένα μετά το άλλο. 'Ως το 1851 φωτιζόταν με κερί, έπειτα με γάς, και τελευταία με ηλεκτρικό. Το γκαρτώ του στέγαζε το πρώτο αυτοκίνητο του Προέδρου Τάφτ. Το κίνητο που χρησίμευσε επί Προέδρου Λίνκολν... για βοσκή μιας νελάδας της γυναικάς του!

Τα παιδιά δεν έλειψαν ποτέ σχεδόν απ' το Λευκό Οίκο. 'Ο Τάυλор έπαιζε με τα δικά του στο 'Κόκκινο Δωμάτιο'. 'Ο Τζάκσον έβινε συχνά 'πάρτυ' για τους φίλους των επτά μεγάλων παιδιών του. 'Ο γυνός του Ρούζβελτ πατινάρει στο γάλλ και κατέβαινε με ποδήλατο τη μεγάλη σκάλα!

Η είσοδος στο σπίτι του Προέδρου είναι ελεύθερη για όλους τους 'Αμερικανούς, κάθε κοινωνικής τάξεως. Οι επίσημες δεξιώσεις γίνονται στο μεγάλο 'Ανατολικό Δωμάτιο'. Την Πρωτοχρόνια, ο Πρόεδρος δεχόταν εκεί με σ' κάθε πολιτή που ήθελε να του σφίξη το χέρι. Και, στον 'Εμφύλιο Πόλεμο, ο Λίνκολν διέβησε το δωμάτιο αυτό για τους στρατιώτες, που είχαν κατασκήνωσει στους δρόμους, μέσα στη βροχή και στο χιόνι. Το 'Ανατολικό Δωμάτιο ντύθηκε στα μαύρα, κάθε φορά που έγινε νεκρικός θάλαμος ενός Προέδρου: του Χάρρισον, του Τέυλορ και του Χάρνινγκ, που πέθαναν κατά τη διάρκεια της θηλείας τους, του Λίνκολν, του Γκάρφιλντ και του Μάκ Κίνλεϊ που δολοφονήθηκαν.

Στο διπλανό 'Πράσινο Δωμάτιο' γίνεται το καλωσόρισμα των φιλοξενούμενων. Το 'Μπλε Δωμάτιο' έχει σχήμα ωοειδές κι' αποτελεί ένα κομψό περιβάλλον για μικρές δεξιώσεις. 'Εκεί γίνονται για πρώτη φορά δεκτοί οι ξένοι πρεσβευτές.

Στο επάνω πάτωμα δεν ανεβαίνουν πιά, όπως άλλοτε, οι περιέργοι, οι άρμόλογοι και γενικώς όσοι θέλουν να μιλήσουν στον Πρόεδρο. Τώρα τα δωμάτια κι' οι διαδρόμοι του προορίζονται αποκλειστικά για την προεδρική οικογένεια.

'Εκεί βρίσκεται το περίφημο γραφείο του Λίνκολν, όπου υπεγράφη η διακήρυξη της άπελευθερώσεως των δούλων.

Υπάρχουν έξη κρεβάτοκάμαρες. Σε μία απ' αυτές, ο Λίνκολν έβλε, δύο βδομάδες πριν απ' τη δολοφονία του, ένα άνεργο που προφήτευε το θάνατό του.

Σύμφωνα μ' ένα έρωλο, ο Λευκός Οίκος είναι στοιχειωμένος. 'Η κυρία Ρούζβελτ άπαιχνε σε κάποιο δημοσιόγραφο, που την ρώτούσε γι' αυτό:

— Κανείς δεν πιστεύει ποτέ τέτοια πράγματα στην εποχή μας. 'Οστόσο, μερικές φορές, καθώς περνάω απ' το γάλλ τη νύχτα, την άρα που κοιμούνται όλοι, μου φαίνεται πως νιώθω γύρω μου την άόρατη παρουσία των τσώνων Προέδρων που έζησαν εδώ μέσα!

ΔΕΚΕ ΠΕΖΗΤΕΣ

ΦΘΙΝΟΠΟΙΝΟ...

Ο ήλιος κρύθηκε πίσω από βαρείς μαυμένους σύννεφα... Τα δέντρα έψωσαν φοβισμένα τα κλαδιά τους...

Γύρω-γύρω άπλώνεται μία πνιγνή μελαγχολία... Και το θάψιμ πρωτοβρόχι πέφτει μ' ένα μόνον έκνευριστικό ρυθμό...

Σε λίγο το άνο ψιχάλισμα θα μεταβληθεί σε κρύατη μπόρα, κι' η μπόρα σε έντονη καταχνιά...

Αν βέλνη τον έλα άναπνέμεν ένα περιπατο...

Θα τρέξουμε, καλισταμένοι και υποδεχόμενοι το φθινόπωρο...

Θα περπατήσουμε δόλοκληρες χωρίς να λογαζίζουμε τη βροχή που θα μουσκέψει με γελαστά μάτια τον σκελετό της νάρης θα καμύες να μ' αγαπάς...

Αν δεν έρθει θάλασσα, δεν θάλας καρ...

Η πώς είναι λες σου και φαν...

Λάσπες τα πόδια...

Γ. ΓΙΑΝ.

Η θεραπεία τών τυφλών

Παρακαταθήκη ανθρωπίνων ματιών

Άρρη επέτυχος απόλυτα η μέθοδος της διατήρησης αίματος για μεταγγίσεις, οι γιατροί σκέφθηκαν να την επεκτείνουν και σ' άλλα όργανα του ανθρωπίνου σώματος, που χρειάζονται έπαιγυγως για χειρουργικούς σκοπούς.

Ένα απ' αυτά είναι τα μάτια. Υπολογίζεται ότι 100.000 άνθρωποι πάσχουν από βλάβες του 'ερατοειδούς', της διαφανούς έπιδερμίδας που σκεπάζει έσωτερικά το έμπροσθεν μέρος του ματιού. Όλοι αυτοί έχουν χάσει μερικά ή όλοκληρα την όρασή τους. Θα μπορούσαν ώστόσο να γιάτρευτούν με μία λεπτή έγγειψη, την οποία μπορούν να κάμουν λίγοι μόνο ειδικοί οφθαλμίατροι: Την αντικατάσταση δηλαδή του φθαρμένου κομματιού του κερατοειδούς μ' ένα όγιες, παρμένο από άλλο μάτι.

Πού να βρεθούν όμως μάτια διαθέσιμα;

Εύτυχως, τα νοσοκομεία της Νέας 'Υόρκης σκέφθηκαν να δημιουργήσουν μία παρακαταθήκη ματιών. Βρίσκουν άτομα, που τους επιτρέπουν να πάρουν τα μάτια τους άμέσως μετά το θάνατό τους. Υπογράφουν μάλιστα συμβόλαια μαζί τους, στο όποιο χρεάζονται άπαιχτήτως κι' οι όποιοι φέρνουν συγγενών του δωρητού.

Ο Μηχανοκίνητος 'Αμερικανός λωμένος): Το δικό μου: Κι' εγώ...

ΕΚΕΙΝΗ (κάθετα κοντά του, τον αγκαλιάζει, τον χαίρει): Ελα, μην άρνῃσαι, άγάπη μου! Θα το κάνω αυτό!... Θα το κάνω για μένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κλαφιαρίζοντας): Μα, έπί κατωχός παιδί μου, δεν άνόρεσα ούτε μιάς δεκάρας προμα!... Κι' που λείπουν τα πάντα!... Το παντα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (το ίδιο): 'Αφάλας, ο' αγαπῶ, πουλάκι μου και σου το δείχνω κάθε μέρα!... Άλλα το πουκάμισό μου μ' έγκαταλείπουν!... Ξέρεις πολύ καλά, ότι πέρσι έκοψα από το όπισθο μέρος για ν' αλλάξω τα έφθαρμένα κολλάρα και μαγιόκετα. Τώρα όμως είνε το στήθος που υποχωρεί και δεν υπάρχει πλέον ύφασμα για έπανορθώσεις!... Ένα δελτίο μουτέιλε και μένα ή Προβόνα και θέλεις να μου το πάρης;...

ΕΚΕΙΝΗ (το ίδιο): Θα την κάμης αυτή τη θυσία για μένα, άγάπη μου!... Θέλεις να ιδής τη θυσιακή σου κουρελιάρη;

ΕΚΕΙΝΟΣ (το ίδιο): Και σύ; Σου βαστάει ή ψυχή να ιδής τον άντρουλή σου κορβελή;

ΕΚΕΙΝΗ (υποκριτικά): 'Οχι, ποτέ, χρυσό μου!... Άλλα δεν είνε το ίδιο!... Ένας άντρας μπορεί να είνε πῶς να σου πῶ... κομμάτι παραμελημένος... Δε χάνει τίποτα από την άξία του!... Ένῳ μία γυναικά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έντονα): 'Εσύ... παραμελημένη!... Μα εσένα, παιδί μου, μ' όλη μου τη στενοχώρια, σουκάνα πέντε φουστάνια έπί κατοχή!...

ΕΚΕΙΝΗ (παρπανορία): Δεν φαντάζομουνε θα μου το χτυπούσε!... Ούτε πῶς άβερπε σήμερα τόσες αντιρήσεις!... (Επιόλητικῶς). Τώρα καταλαβαίνω πῶς μερικές έπιόλητες γυναικες πιδανόνται, καμμία φορά, στο δόκανο έπιπιδελιών!... Ποσοί δε θα πῶν πρόβόνο να μου δώσουν όχι ένα ψωροδελτίο, αλλά ν' άπλῶσουν μπροστά μου όλοκληρη γκαρνταρόμπα!... (Υποκριτικά έντονα). Δεν θα τόκανα όμως ποτέ!... (Οφίγγοντας τον στην αγκαλιά της). Σ' αγαπῶ τόσο, που θα προτιμούσα να βγῶ με μπλεμένο νταβάκι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρομαγμένος, αλλά κρύβοντας την τροχή του): Το ξέρω, πουλάκι μου!... Το ξέρω!... (τη φιλεί). Γι' αυτό σε λατρεύ! (την εναφίλει). Και σου λέω: Για έναν πόνο ο σαν κι' εσένα... άς πάνε και οι πόνοι του δελτίου μου!... Χαλάλι σου!...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

Θαλασινό διήγημα

Σαν μπήκε στο Κινέζικο καπηλειό του 'Αγ. Φραγκίσκου ο Χάιν Νιέλσεν άρχισε να πίνει στα νερά. Στο γειτονικό τραπέζι κάθονταν δυό άλλοι γάτες, Νορβηγοί κι' αυτοί σαν τον Νιέλσεν. Είχαν βρεθεί στον 'Αγ. Φραγκίσκο μετά τη λήξη της περιόδου του κυνηγιού των φαλαίων.

Αυτός όμως ο Νιέλσεν τ' ήθελε εκεί! Ποιός πόνος τον βασάνιζε; Τι του συνέβαινε;

Η ιστορία είχε συμβεί τον περασμένο χειμώνα. Τό καλοκαίρι ο Νιέλσεν, κυβερνούσε έναν άληθινό οτολικό στον 'Αντορικό. Ένα μεγάλο φαλαινό-θηρικό πλοίο, το 'Χορντεν' και τρεις φαλαινάδες, που είχε κάβ' τον καπετάνιο της. Το 'Κορντεν' είχε όλα τα εργαλεία για να σκίζονται οι φαλαίνες και να τακτοποιητά το κρέας, το παχος και τα κόκαλα τους.

Στο τελευταίο του ταξείδι ο Νιέλσεν είχε πάρει και την κόρη του τη Δώρα. Που να την άφινε άφου είχε πεθάνη η γυναικά του;

Η Δώρα ήταν δεκαεφτά χρόνων, ώμορφη, με μάτια που έμοιαζαν με το νερό των ποιόρ, μαλλιά πυρόξανθα και κάτι παρβενικό επάνω της.

Όλοι στο πλοίο της έκαναν κόρτε. Μα ένας μόνον απ' όλους δεν την άφινε αδιάφορη, ο 'Ιωνας 'Ααρνούν. Νέος κι' αυτός, ώμορφο παλληκάρι, αλλά άπλος ναυτής κι' άναξιος για τη κόρη του κατά τη γνώμη του Νιέλσεν. Ένα βράδυ τους έπιασε που τάλεναν στη γέφυρα του πλοίου, και τους έδωσε να καταλάβουν ότι έπρεπε να καθίσουν πούκα. 'Ο έρως όμως δεν χωράει. Και οι έρωτευμένοι έσανουαντήθηκαν. Αυτή τη φορά ο καπετάνιος δεν άδωμσε μονάχα. Πήρε την άπόφαση να τιμωρή τον 'Ιωνα.

Την άλλη μέρα έφεραν κι' έδεσαν στα πλευρά του πλοίου μία μεγάλη φαλίνα που είχε χτυπηθεί το μεσημέρι. Οι έργατες του ορισμού έλεγαν πῶς θ' άρχιζαν τη δουλειά αυτή την άλλη μέρα. 'Ο καπετάνιος όμως άπόφασε να τις άνοιχουν άμέσως το κρυνό. Το κρυνό το σκόπισκε με μπαλντάδες κι' ένας άνθρωπος κατέβηκε δειμένος με σκονί στο έσωτερικό του. 'Ο άνθρωπος, στον όποιο ανέθεσε ο καπετάνιος τη δουλειά αυτή, ήταν ο 'Ιωνας. 'Ο φτωχός έργάστηκε με τη καρδιά του. Επί τέλους όμως, σκέφθηκε πῶς ήταν καιρός να τον τραβήσουν για νύχτωσε.

Έσφαν άντελήφθη κάτι παράξενες κινήσεις της φαλίνας που φαίνονταν σαν να είχε ζωντανέψει και να έπλεε. Τρομαγμένος έβγαλε τις φωνές. Δεν του άπάντησε κανείς! Τότε βγήκε μόνος του στη κορυφή του κρυνίου και μαντέψε με φρίκη όλη την έλληση.

Ο Νιέλσεν τ' άσκέπτεται όλ' αυτά και κατεβάζει μονοκοπανιάς το ποτήρι που άναστενάζοντας. Γιατί αυτός είχε κάψει το βράδυ εκείνο τα σκονιά με τα όποια ήταν δειμένα η φαλίνα. Τό πλήρωμα ήταν όλο μωσαμένο από τραπέζια κι' έρωμα. 'Ο νύχτο-φύλακας δεν είδε τίποτα. Κι' έτσι η φαλίνα παρασύρθηκε στο πλέγας της νύχτα συμπαρασύροντας και τον 'Ιωνα. Η Δώρα όμως, κι' ο άγαπημένος της είχαν ραντεβού εκείνο το βράδυ. Και σαν είδε η κόρη ότι ούτε η φαλίνα, ούτε ο άγαπημένος της γυρίσαν, έριξε μιάν άκατο στη θάλασσα και τράβηξε για να τον βρή.

Ο πατέρας της που είχε πη πολύ για να ζαλιστεί και να ξεχάσει αυτό το όραμα ροχάλιζε. Τό πρωί σαν ζήτησε η φαλίνα και η άκατος δεν φαίνοντανσταν πούθενά. Τις είχε παρασύρει το ρεύμα.

Αυτό ήταν φοβερό μαρτύριο για τον Νιέλσεν. Όλα τα είχε προείδε, εκτός από τη τρέλλα της μικρής. Δεν φαντάστηκε ότι η Δώρα θα κτύπαζε να σπάει τον άγαπημένο της ή να πεθάνη μαζί του. Τι να είχαν άπογίνει και οι δυό τους;

Τρελλός από άπελπία ο Νιέλσεν χάλασε τον κόμο να τους βρή. 'Όλες του όμως οι έρευνες δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα...

Και τώρα φωνάζει άπελπιμένος: — Ουίκοι, κοπέλλα και δυνατό πολύ!

Ένῳ όμως η σερβίτορα φέρνει τη υποτίλεια, ο Νιέλσεν στέκεται κι' άκούει τους δυό ναύτες.

— Ναί, φιλάρακο μου, λέει ο ένας από τους δυό Μείνανε μέσα σ' αυτή την άκατο τό κορίτσι και ο άλλος δεν θυμάται πόσες μέρες. Τό καυμένο το κορίτσι ήταν μωσαμένο από κρυνό κι' άπο πείνα. Μιάν ώρα αν άργούσαμε θα το βρίσκουμε νεκρό.

Ο Χάιν Νιέλσεν σκώθηκε ζαφνικά όρθιος, τρομαγμένος. Η άγωνία του δεν είχε όρια.

— Δεν μου λές, πατριώτη, φωνάζει, είνε αλήθεια όλα αυτά που λές; Δεν είνε ψέμματα;...

Ο ναυτής σκώσε ψηλά το χέρι του κι' έβεβαίωσε έπισημα:

— Στη τιμή μου! Εμείς άπο τη 'Νόρρα' τους άώσαμε και τους άποβίθασαμε στο Βαλπαράϊζο!

— Ζωντανούς; Είπε τρέμοντας ο καπετάνιος.

— Θαμνάσα στην ύγεια τους, δόξα σοι ο Θεός!

— Κοπέλλα, φωνάζει ο Χάιν Νιέλσεν, πετώντας ένα μάστο χαρτονομίσματα άπάνω στο τραπέζι. Κερνά ένω! Και όχι ούισκυ! Σαμπάνια! Άληθινή σαμπάνια! Ποταμί να τρέξη η σαμπάνια βρε παιδί! Τό κορίτσι μου ζή!

NORMPER SEBESTP

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η νέα και όμορφη Σελέστ Σαμπιράν μένει όρφανή κι ήρπη στον κόσμο μετά το θάνατο του πατέρα της και της μητέρας της. Ο πατέρας της που πλούτισε όποιας στην Αμερική, την αφήνει γενική κληρονόμη. Όριζε συγγενείς διά της διαθήκης του κληδονία της τόν αδελφό του Άντουαν, ένα πορνιό χωριάτη, κατασκευαστή τσοκάρων. Ο Άντουαν θα περίη πέντε εκατομμύρια το χρόνο, όσο να εηλικιωθή η Σελέστ. Ο Άντουαν κι η γυναίκα του φτάνουν δόξα-ροί στο Παρίσι, αποφασισμένοι ν' αποζημιωθούν για τή φτώχεια τους. Ο Άντουαν επί πλέον τ' ρίχνει στις ήδονες και συνδέεται με μία αστανακή χορεύτρια. Η Σελέστ, την οποία αγαπάει σαν κόλασμα, την Σελέστ, τον καλεί μία μέρα έξω από τον κήπο του σοφάρ. Τού προτείνει ν' δεχθώ ως γαμπρό, κάποιο κομψότατο νεαρό, τόν Μπενεβίττο, που θα τού υποδείξει αυτή για την ανηψία του κι έτσι να μοιραστούν την προίκα της. Ο Άντουαν δέχεται και φεύγει για σιγουρία οικογενειακάς για τήν έξοχ. Ε-κει η Σελέστ γνωρίζει ένα νεαρό φτωχό ευγενή γείτονα τόν Κλώντ ντε Ριμπέμον. Μία μέρα τού η νέα κάνει τόν περπάτο της στο δάσος πέφτει σ' ένα Έλος και κινδυνεύει ν' αβυθισθ. Ο Ριμπέμον φτάνει επί τόνον τυχαίως και τήν σώζει από βέβαιο θάνατο. Στο μεταξύ όλοι συνομιλούν κατά της νέας. Η Σελέστ όμως νοιώθει αγάπη για τόν Κλώντ, ο έπιστάτης τού όποιου συγκεντρώνει πληροφορίες για τήν προέλευση της περιουσίας της. Η Αστύχ νέα κρυφα-κουεί στο μεταξύ τόν θείο της να συνομιλήσει ελς βάρος της ζωής της και της ευτυχίας της με τούς συγγενούς του και φεύγει έ-ξαλλη πρὸς τόν δάσος. Γρίζει εκεί επί όρες σαν τρελλή. Σε πόλιν ν' καταφύγει. Τρέχει πρὸς τόν μέρος τού πυργου τού Κλώντ, τόν συναντά, μά έκείνος, χωρίς ν' τόν θέλη της φέρεται ψυχρά. Απελπισμένη η νέα γυρίζει σπiti της όποιο δικαιολογείται λέγοντας πὸς έχασε τόν όρμό στο δάσος. Στο μεταξύ ό-μως ανακαλύπτει ότι κινδυνεύει κι' αυτή η ζωή της και πέρτει άρρωστη με δυνατό πυ-ρετό. Οι συνομιτούντες κατά της ζωής της συμβαίνουν απ' τή παραμυθία της ότι ζέρει τά πάντα, αποφασίζουν ν' ατήν έξοντώσουν και καλούν τή Σάρα απ' τόν Παρίσι.

Η Σάρα κατάλαβε ότι, αν όμο-λογούσε ότι τήν είχε στείλει ο μαρ-κίσιος, ή άρρωστη θα άποσιποόσε και θα τήν απέφυγε με άποστροφή. Έδρεπε λοιπόν ν' ηψέμματα. Δέν είμαι, παρά μία φτωχή νοσοκόμος, απάντησε σκόδοντας τόν κεφάλι. Μη νομίζετε όμως ότι σας περιποιούμαι δίχως ένδιαφέρον, μόνο και μόνο για ν' α πληρωθώ! Είσαθε τόσο νέα και όμορφη, όποφάρετε τόσο πολύ, ώστε σας έχω συμπάθησει σαν παιδί μου. Μπορείτε λοιπόν ν' μου έχετε έμπιστοσύνη, δεσποινίς. Είμαι μία δυστυχισμένη χήρα, με παιδιά. Έρ-γάζομαι για ν' άξω. Η Σελέστ τήν κτύπησε με προσοχή. Της φαινόταν ελκρινής. Δέν τήν ήξερε, δέν τήν είχε ίδθ ποτέ. Σκέφθηκε ότι θα κατοικούσε σέ κάποιο γειτονικό χωριό. Συμπώς, δέν μπορού-σε ν' ήταν συνένοχος τού Μαρκεσιού και τών άλλων. Ήταν δυνατόν λοιπόν ν' αήν σώση, ή γυ-ναίκα αυτής. Ακούστε με, δίχως ν' με διακόψετε! της έπτε. Χρειάζομαι κοντά μου ένα πρόσωπο ά-φοσιωμένο, πού ν' με φυλάη διαρκώς, μέρα και νύχτα... και ν' επιβλέπη όσους μπαίνουν έξω μέσα, άκούη και φίλους ή συγγενείς!... Αναλαμάνετε σεις; Δέν έχω αντίρρηση. Μά τί φοβάσε; Δέν μπορώ ν' ας τόν πά. Θα σας φανή άπίστευτο, φανταστικό... παραλήρημα τού πυ-ρετού μου... ένδ' είνε ή φρικτή αλήθεια! Η άρρωστη έσφιξε με τά χέρια της τόν στή-θος της και τραύλισε: Πόσο όποφέρω!... Τί μαρτύριο!... Ξανάπεσε στο κρεβάτι της, έξανάλημνη, με μάτια άπληνη και με τά χείλη μισάνοιχτα.

Δέν θα γιατρέυτθ... μουρμούρισε σέ λι-γο. Νοιώθω μία φωτιά ν' μου καίη τόν στή-θος... Θα πεθάνω, τόν νοιώθω!... Δώστε μου νερό... κι' άλλο νερό! Αδείασε τόν ποτήρι πού της έδωσε ή Σάρα, και συνέχισε: Μου έπατε ότι είσατε χήρα, με οικογένεια. Ή λοιπόν, θα σας έξασφαλίσω όλη τήν ύπό-λοιπη ζωή σας! Θα σας έχω σαν φίλη μου. Θα αναθρέψω τά παιδιά σας. Άν είνε κορί-τσια θα τά προκίσω καλά και θα τά παντρέ-ψω... Σε σας θα δώσω άμέσως ένα ποσόν μεγάλο, πολύ μεγάλο, για ν' ας άποδείξω ότι δέν πρόκειται για ύποχέσεις τού άέρος... Πέστε μου πόσα θέλετε! Μη διατάξετε, είμαι πλούσια, εκατομμυριοσύς... Θα πάρω τήν περιουσία μου μόλις εηλικιωθώ, δηλαδή σ' ένα χρόνο περίπου... Γι' αυτή τήν περιουσία βασανίζομαι!... Οι έθγροί μου είνε δυνατοί... και θέλουν ν' ας τήν πάρουν... Ξέρουν ότι είμαι μόνη, ανυπεράσπιστη... Θα με βοηθή-σετε σεις έναντίον τους!... Πέστε μου πόσα θέλετε... Δυό εκατομμύρια... τρία... πέν-τε... Σας φάνομαι; Ξέλετε δέκα;... Όσα και άν σας δώσω, δέν θα θεωρώ ότι εξώφλησα τίς ύποχρέώσεις μου άπέναντί σας... Μά μι-λήστε γρήγορα... γιατί τά μάτια μου αοθα-λνουν... τρέμω... θα χάσω πάλι τήν αίσθη-σής μου!... Λυπηθήτε με! Η Σάρα έσκυψε πάνω από τόν κρεβάτι της δυστυχισμένης κοπέλλας και της έπτε με τή γλυκυτερή φωνή της: —Ναι, θα σας φυλάω μέρα και νύχτα... Έννοια σας! Ήσυχάστε... —Ευχαριστώ! μουρμούρισε ή Σελέστ. Και βυθίστηκε πάλι σέ νάρκη, σφιγνντας άκόμα τόν στήθος της, σαν ν' α πονούσε άνυπό-φορα. Βρισκόταν στή διάθεση της Σάρας.

Η άνησυχία τού Κλώντ ήταν μεγάλη, όσο κι' οι τύψεις του. Δέν είχε καταφέρει ν' άνασυναντήση τή Σελέστ, έπειτα απ' τή νυχτερινή σκηνη. Μετανοούσε πικρά για τά λόγια πού της είχε πθ, για τόν τρόπο του... Ο Ζαννέ άντελήφθη άμέσως τή θλίψη του και μάντευσε τήν αίστία. Τό βράδυ της δεύτερης ήμέρας, τού έπτε, με τή συνθησμένη του ελκρινεία, τήν όποια δικαιολογούσε ή πατρική στοργή του γι' α-τόν: —Ξέρω τί σας λείπει, κύριε Κλώντ!... Έ-λάτε, μη κοκκινίζετε έτσι! Δέν μου είχατε ό-μολογήσει τόν έρωτά σας; Ανώμετε λοιπόν, γιατί στερηθήκατε τήν άγαπημένη σας. —Τί μου τά λές τώρα, αυτά; Για ν' α υπο-φέρω πιδ πολύ άκόμα; —Όχι, αλλά για ν' ας άναγκάσω κάτι πού έμαθα. Ακούσα ν' άλένο στο Ρεβέν ότι ή δεσποινίς είνε βαρεία άρρωστη. Για ν' α βε-βαιωθεί, ρώτησα σήμερα τόν πρὸν τούς ύπη-ρέτες τού σπιτιού της... —Και τί σου είπαν;... Είνε άρρωστη; Μη-πως... πέθανε; Κι' ο Κλώντ σκούπισε τόν Ιδρώτα άγωνίας, πού έβρεχε τόν μέτωπό του. —Όχι, όχι, δέν πέθανε. Αλλά ή κατάσταση της είνε σοφάρ. Έχει, φαίνεται, έγκεφαλι-κό πυρετό... Φωνάζει, παραλήρει... Ο γαμπρός έχει έλαπίδες μόνο στο νειάτα της, κι' όχι σά φάρμακά της... Μά μη χλωμιάσετε λοιπόν έτσι, κύριε Κλώντ! Δέν σας είνε τίποτε, στο κάτω-κάτω, αυτή ή κοπέλλα... —Τήν αγαπώ!... Τήν αγαπώ!... Έχετε ξε-τρελλάθθ γι' αυτήν! μουρμούρισε ο γέρος, συγκινημένος. Ο Κλώντ έμεινε άμίλητος, βουτηγμένος σέ

7ον

Πά ν' α τρελλάθθ όρσοι με τή δική σου άφροσύ-μα και με τής μάρας σου. Γιατί μυαλό δέν έχεις νηπι όταν εισέρχεσαι στο (Τζιπ) κι' εκθέτεις τ' όνομά σου.

Κάνεις παρέα με Συμμά- που όλοι ζυγώνουν πιδ και δέν κουνάνε ρουπι και σ' έπιασε παρα- μωρέ άγγλόφιλο όρσοι μ' αυτό τόν (γινούπι).

Όμως λιγάκι ένθυμοσ πώς είμαι άνθρῳπος (θυμω) και χειριστής της κα- (μας) Συμμάχους έχω φυσικά οτά μέτωπα τά ε- (χάρικα) και όχι οτά δικά μας!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Πά ν' α τρελλάθθ όρσοι με τή δική σου άφροσύ-μα και με τής μάρας σου. Γιατί μυαλό δέν έχεις νηπι όταν εισέρχεσαι στο (Τζιπ) κι' εκθέτεις τ' όνομά σου.

Κάνεις παρέα με Συμμά- που όλοι ζυγώνουν πιδ και δέν κουνάνε ρουπι και σ' έπιασε παρα- μωρέ άγγλόφιλο όρσοι μ' αυτό τόν (γινούπι).

άπελπίσια. Μία σκέψη έπικράτησε μέσα στο χάος τού μυαλού του. Έσφιξε τίς γροθίες του και ποόφερε: —Θα τήν ξαναβώ!... Πρέπει! Το θέλω!...

Μά πὸς ν' α τήν ξαναβώ; Δέν έχετε σχε- τισθ' διόλου με τόν σπiti της;... και σ' αυτό σφαιτεί οείς, γιατί, άφου της σώσατε τή ζωή, δέν περάσατε καθόλου, όπως θα ήταν φυσικό, ν' αρωτήσετε τί γίνεται. Υποθέτω ότι θα σας δέχοντουσαν τότε μ' ένθουσιασμό. Ένώ τώρα, έπειτα από τόνον καιρό... Δέν μπορείτε άλ- λωστε ν' α παρουσιασθήτε ως όπονηφιός σύζυ- γος, γιατί πρὸ πολλών ήμερών, πρὶν άκόμα πέση άρρωστη ή κοπέλλα, άποφασίσθηκε ο γά-μος της μ' ένα κάποιον Μπενεβίττι!

—Α, τώρα καταλαβαίνω!... φώναξε έρ- φικά ο Κλώντ. Μά είνε άτιμο αυτό πού θέ- λουν ν' α κάνουν!... Ακούσε! Πρὶν από λίγες μέρες, όταν συναντήθηκε τυχαίως μ' αυτή τή νέα κοντά στή βίλλα της, έπεσε στήν αγκαλιά μου και μου έπτε κλαίνοντας: «Βοηθήστε με! Προστατεύστε με!»... Έπειτα έφυγε τρέχοντας, σαν ν' α νρεπόταν για ότι έκαμε... Άλλοτε πάλι, μία νύχτα, ήλθε ως έδω, έξω από τόν πυργό. Ήταν κομψοταταμένη, έξανάλημνη, σαν ν' είχε τρέξει όλη τήν ήμερα ανάμεσα στούς βάτους. Τώρα καταλαβαίνω! Έρχόταν και πάλι για ν' α μου ζητήσει προστασία! Γιατί από μένα, από ένα άγνωστο, δέν έζω... Αλλά είμαι βέβαιος!... Τήν άλλη μέρα, έπεσε άρ- ρωστη... γιατί τήν είχα αποδώσει κι' έγώ, της είχα φερθ' θάνατο... Τότε άκρίως είχ' άποφασισθ' ο γάμος της, δίχως τή θέλησή της, ασφαλώς!... Έπαθε έγκεφαλικό πυρετό, ο ό-ποιος έρχεται σέδον πάντα έπειτα από μία δυνατή συγκίνηση ή από ένα μεγάλο δυστύ- χημα!... Καταλαβαίνει τώρα, Ζαννέ; Ποιός ζέρει τί μυστήριο κρύβει αυτή ή άρρώστεια!... Ίσως κάποιο έγκλημα!...

—Ω, γιατί σας περνά τέτοια σκέψις, κύριε Κλώντ;

—Για ποίο άλλο λόγο θα ζήτοσε προστασία μία κοπέλλα τόσο πλούσια, τόσο ευτυχισμένη φαινομενικά;

—Είχε άραγε έν δέξει τά λογικά της, όταν σας μιλούσε έτσι; Μήπως ήταν άρρωστη από τότε;... Γιατί ν' άποκινήσθ' σέ σας, στο κάτω-κάτω;... Άν γινωρίζονταν από καιρό, άν είχατε σκέψεις, θα μπορούσαν ν' πιστέψω ότι σας ά- γασα... Αλλά όμως δέν ζέρει ίσως καν τόν χρώμα τών ματιών σας! —Αλήθεια... μουρμούρισε ο Κλώντ. Άν όστόσο θέλασε πραγματικά ν' άπευθυνθ' σ' έμένα, πόσο είμαι έννοχος γιατί τήν έγκατέλει- ψα δίχως τή βοήθεια πού μου ζήτοσε!... Σώπασε λίγο, κι' έπειτα πρόσθεσε: —Θα τήν ξαναβώ... Δέν θέρω πὸς, αλλά θα τήν ξαναβώ πάντως!

—Αν χρειασθ' έβοήθεια, κύριε Κλώντ, εί- μαι πάντοτε στή διάθεσή σας, έπτε ο γέρος. —Ευχαριστώ, καλέ μου Ζαννέ, Δέν θα τόν ξεχάσω.

Τό ίδιο βράδυ ο Κλώντ έπηγε ως τή βίλλα τών Σαμπιράν. Άφου νύχτωσε καλά, έκαμε τόν γυρο τού μαντρότοιχου. Ήξερε ότι ύπλη- χαν, έκτός απ' τή μεγάλη καγκελόπορτα, τρεις μικρές πράσινες πορτίτσες, άφρητομέ- νες όλες. —Θα προσπαθώ ν' α μ' α μέσα στον κήπο από μία απ' αυτές σ' αλληλοίσθησε. Πραγματικά, έρτασε στή μία πορτίτσα και τήν έσπρωξε έλαφρά. Βρήκε αντίσταση, αλλά τού φάνηκε ότι δέν ήταν κλειδωμένη κι' ότι είχε σκεθ' ρωσεί απλάς από τήν πολυκαιρία. Μ' ένα δυνατό σπρώξιμο τού όμου του, μόρε- σε ν' α τήν άνοιξη, ξεριζώνοντας τά χόρτα πού είχαν φυτρώσει από πάνω.

Μπήκε στον κήπο. Έμεινε για μία στιγμή σέ άμνησιν.

Ποίο ήταν τόν σχεδίο του; Ήθελε ν' άναβήθ' τή Σελέστ! Τί θα της έλεγε όμως, αν έφανικά βρισκόταν έμπρός της;... Κι' αν τόν έπια- γαν έξω από τόν σπiti, δέν θα είχαν τόν δικαί- ωμα ν' α τόν μεταχειρισθ' σαν λαωδότη;... Τώρα μόνο καταλάβαινε τήν άνυπερόβητες σχεδόν δυσκολίες πού θα άντιμετώπιζε. Για ν' α τήν άρρωστη Σελέστ, έπρεπε ν' α μ' α στο σπiti. Με ποίο δικαίωμα όμως θα ζή- τούσε απ' τόν Άντουαν Σαμπιράν ν' α τόν δε- χθ'θ; Θα τόν περνούσαν για τρελλό! Έξ' άλλου άφου ήταν άρρωστη ή νέα, θα είχε κοντά της κάποιον... τή θεία της ίσως. Πὸς θα έμπαινε ο Κλώντ τή νύχτα κρυφά στήν κάμαρά της; Ποίο δικαίωμα είχε ν' α φερθ' έτσι και ν' α τήν έκθέση αν τόν ανακαλύπταν; Κάθε διαταγμός τού όμους, κάθε λογικό έ- πιχείρημα, ύποχωρούσε έμπρός στήν επίμονη ιδέα του: ν' άναβήθ' τή Σελέστ!

Διευθυνθηκε άποφασιστικά πρὸς τόν σπiti, γλυστρώντας άνάμεσα στοτά δένδρα.

Όλα φαινότανον κοιμισμένα. Δέν άκούο-ταν κανείς θορύβος. Ένα μόνο παράθυρο της προσώπως ήταν φωτισμένο.

—Έκεί θα είνε, ασφαλώς!... μουρμούρισε ο Κλώντ. Σ' αυτό τόν δωμάτιο!

Περίμενε για λίγο, έλπίζοντας ν' α φανή στο παράθυρο μία σκιά, ίσως ή σιλουέττα της Σε- λέστ. Αλλά δέν είδε τίποτε.

Κτύπησε γυρό του. Ένα δέντρο άπλωνε τά κλαδιά του στο ύψος άκρίως τού φωτισμέ- νου παράθυρου. Σε λίγα λεπτά, ο νέος είχε σκαφαλώσει άπάνω.

Τά φύλλα τόν έκρυβαν καλά. Μόνον ένας σκύλος θα μπορούσε ν' α τόν μυρίσθ'. Εόψυ- χώς όμως, δέν ύπληχαν σκυλιά στή βίλλα.

Στήν άρχη, παρ' όλο τόν φῶς, τού φάνηκε ότι τόν διαμτίο ήταν άκοιμήτο. Δέν κουνίω-ταν τίποτε εκεί μέσα.

Άφου όμως περίμενε άρκετά, ο νέος διε- κρίνει επί τέλους μία γυναικεία σιλουέττα, πού πρηναινερόχταν πίσω απ' τίς λεπτές κουρτί- νες. Έξωφανα άνιόσε τόν παράθυρο, και πρό- δαλε ή γυναικεία εκείνη, για ν' άναπνεύση κα- θαρό άέρα ή για ν' άπολαύση τή νυχτερινή γαλήνη.

Η καρδιά τού Κλώντ χτύπησε γοργά. Ά- μέσως όμως άπογοητεύθηκε: Η γυναικεία δέν ήταν ή Σελέστ, αλλά μία άγνωστη — ή Σάρα.

Απ' τόν άνοιχτό τράμι, ο νέος μόρεσε τώ- ρα ν' α διακρίνη καθαρά ως τόν βάθος τού δω- ματίου. Είδε ένα κρεβάτι. Πάνω σ' αυτό βρι- σκόταν ή Σελέστ, κλωμή, άσπρη όσο τά σεν- τόνια της, άδυνατισμένη, άγνώριστη!...

Η καρδιά τού έρωτευμένου σφίχτηκε από τρόμο άνελπίστο.

—Θεέ μου! Φαίνεται σαν πεθαμένη! μουρ- μούρισε.

Είσε όμως σέ λίγες στιγμές τήν κοπέλλα ν' α κουνιέται, ν' α σηκώνη τά χέρια της. Άφου λοιπόν δέν ήταν πεθαμένη, ύπληχαν άκόμη έλ- πίδες! Μπορούσε ίσως ν' α τήν σώση!...

Μά ποία ήταν ή ζώνη εκείνη γυναικεία, πού βρισκόταν κοντά της;

Πόσα χρόνια της ζωής του θα έδινε ο Κλώντ, για ν' α τήν γνώρηση, για ν' α της συ- στήση ν' α μ' α ένγκαταλείψη τήν άρρωστη ούτε στιγμή, για ν' α τήν παρακαλήση ν' α τόν άφήση κοντά της, σαν ν' είχαν οι δυό μαζί μεγαλύ- τερες πιθανότητες ν' α γλυτώσουν απ' τά νύχια τού θανάτου!...

Η Σελέστ έξακολουθούσε ν' α στριφογυρί- ζη στο κρεβάτι της, ν' α βογγά, ν' α προσφ'ρη λόγια πινυγμένη. Η Σάρα δέν φαινόταν ν' α τήν δίνη προσοχή.

Ο Κλώντ κτύπησε, με άγωνία... Κι' έξω- φανα είσε μία σκηνη τραγική: Η Σελέστ πή- δωσε απ' τόν κρεβάτι της κι' ώρμησε πρὸς τόν παράθυρο. Η Σάρα, έκκλητική της έφρα- ξε τόν όρμό, τήν έπιασε απ' τόν μπράτσο. Έ- κείνη προσάθησε ν' α έλευθερωθ'.

—Όχι, δέν μπορώ πιά!... Έλεγε. Δέν θέ- λω ν' α όποφέρω έτσι... Είνε φρικτό... Ά- φίστε με... αφέστε με λοιπόν!...

Η Σάρα τήν έσπρωξε ως τόν βάθος τού δωματίου. Ένώ όμως τήν κρατούσε γερά, τήν άφισε έξωφανά έλευθερωθ. σαν ν' α της είχε έλ-θει κάποια σκέψις...

Αν μπορούσε ν' α καταλάβη ο Κλώντ, ν' α τί θα διάδεσε μέσα στήν ψυχή της: «Έφ'θ' όσον θέλει ν' α σκοτωθ', θα είμαι πο- λύ άνόνη απ' τήν έμποδισή... Τόσο τόν κα- λύτερο στο κάτω-κάτω!...»

Η Σελέστ έξακολουθούσε ν' α μιλή, χειρνα- μάντας ζωηρά: —Ναι, τελειώσε... τόν νοιώθω! Κάποιος με φωνάζει από κάτω! Τόν άκούτε;... Μου λέει: «Έλα σέ μένα, Σελέστ!... Θα σε προ- φυλάξω απ' τούς έχθρούς σου, πού θέλουν τόν θάνατό σου!... Είμαι δυνατός, θα είσαι ά- σφαλισμένη κοντά μου... Έλα, πολυαγαπημέ- νη μου! Θα σε κρύψω τόσο καλά, ώστε κανείς δέν θα σε ανακαλύψη... Έλα, σου άνοιγω τήν αγκαλιά μου!...». Ναι, ναι, έρχομαι! Περιμένε με!...

Άρμησε πάλι πρὸς τόν άνοιχτό παράθυρο κι' έσκυψε έξω. Ο Κλώντ έξαλε μία φωνή πινυγμένη. Θα ήθελε ν' α φωνάξη στή γυναικεία εκείνη, πού ή άπρσεξία της ή ίσως ή συνεχή της ύποδοη- θούσε μία άστοκνία! «Μά πούστε τήν λοιπόν! Κρατήστε τήν! Κλει- στε τόν παράθυρο!...»

Απεναντίας όμως, τού φάνηκε ότι, ένδ' ή κοπέλλα έσκυβε απ' τόν παράθυρο, είδε ένα άλ- λο χέρι ν' α τήν πιάη απ' τόν σέερκο και ν' α τήν σπρώχνη άπότομα πρὸς τά έξω!

Η Σελέστ έπεσε, βγάζοντας μία δυνατή φωνή, στήν όποια απάντησαν δυό άλλες: της Σάρας, πού έσκυβε απ' τόν παράθυρο με άλλα τά σημεία της άπελπίσιας, και τού Κλώντ.

Αλλά ή Σάρα δέν άκούσε ή δεύτερη φω- νή. Βγύηκε απ' τόν διαμτίο, φωνάζοντας τούς ύπηρέτες, ζητώντας βοήθεια. Όλα τόν σπiti έύ- πνισσε σέ λίγο. Τά παράθυρα φωτισήκαν ένα- ένα. Παρουσιάσθηκαν ή Σάρα κι' ο Άντουαν. Κι' ή Σάρα διηγήθηκε με δάκρυα ότι είχε σμυθ'.

Ο Άντουαν έτρεξε ν' α θρή τή Σελέστ. Η κοπέλλα βρισκόταν καταγής, άκίνητη, σαν πε- θαμένη, κοντά στο δέντρο όπου ήταν κρυμμένος ο Κλώντ. Ο Σαμπιράν τή μετέφερε μέσα στο σπiti και τήν έάπλωσε στο κρεβάτι της. Έ- πειτα έκλεισε τόν παράθυρο και τράβηξε τίς κουρτίνες.

Είχε σκοτωθ' ή Σελέστ; Η είχε πληγωθ' σοφάρα; Τόν παράθυρο ήταν υψλό. Εύτοχας ό-μως, κάτω απ' αυτό, ή γ' ήταν φρεσκοκαμ- μένη και μαλακή.

Απλώθηκε και πάλι σιωπή σ' όλο τόν σπiti. Δέν έμεινε φωτισμένο, παρά τόν παράθυρο της κάμαρας της Σελέστ.

ΣΤΟ ΠΡΟΞΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΟΥ ΑΝΤΙΣΤΑΘΗΚΕ ΣΤΟ ΝΕΡΩΝΑ

Όλα έδειχναν ότι τόν έτος 65 μ.Χ. θα περνούσε ήσυχο για τή Ρωμαϊκή Αυτοκρα-τορία. Ένώ ο Νέρων έξακολουθούσε ν' α διεκδικήη καλλιτεχνικές δόξες στούς στί-βους και στίς θεατρικές σκηνές, ή πόλις της Ρώμης έξανακτιζόταν έπειτα απ' τήν τρομερή πυρκαϊά πού τήν είχε καταστρέ-ψει, κι' οι μακρινές έπαρχίες περνούσαν ζωή γαλήνη κι' ευημερία, μακριά απ' τίς μηχανορραφίες της Άυλής.

Κι' όμως ένας σοφάρος κίνδυνος άπει- λούσε τόν θρόνο: μία συνωμοσία, πού είχε λάβει κι' όλας μεγάλης έκτασης, όταν τήν πληροφορήθηκε από μία γυναικεία ο άδω-ματικός τού ναυτικού Βολούσιος Πρόκου-λος. Ήταν παράξενος τύπος ή γυναικεία αυτή. Λεγόταν Έπικαρίς, κι' είχε κατά πῶσαν πιθανότητα πατρίδα της κάποια απ' τίς ελληνικές πόλεις της νοτίου Ιτα- λίας. Δέν ήταν παρά μία άπλή (άπελευ-θερη) (έλευθερωμένη δούλη). Οι κακές γλώσσες έλεγαν γι' αυτήν ότι ζούσε μόνο για τόν έρωτα, κι' ότι είχε στυγές σκέ-ψεις με τόν αδελφό τού φιλοσόφου Σε- νέκα.

Όποωδδήποτε, ή ξέγνωιστη αυτή γυναι-κούλα πήγε ν' α βρή τόν Πρόκουλο, για ν' α τού κάμη παραξένες άποκαλύψεις και προτάσεις τολμηρές. Παίρνοντας θάρρος απ' τίς κατηγορίες του εναντίον τού Νέ-ρωνος για τά τόσα έγκλήματά του και για τήν όργισμένη ζωή του, τού μίλησε για τή συνωμοσία, πού θα τιμωρούσε επί τέλους τόν μεγάλο ένοχο και θα έσωζε τόν Κράτος. Έπειτα τού ζήτησε ν' α λάβη μέρος σ' α-τήν με τούς άνδρες του και με τά πλοία του.

Αλλά ο Πρόκουλος έσχασε μεμιάς τόν μίσος του κατά τού Νέρωνα, στή σκέψη, ότι θα μπορούσε ν' α κερδίση τίμες και πλούτη, αν φανέρισε στον τύραννο τόν κίνδυνο πού τόν απειλούσε. Πραγματικά, μόλις έφυγε ή Έπικαρίς, έτρεξε στα ά-νάκτορα και είδοποίησε τόν αυτοκράτορα. Έκείνος τρικοκυρήθηκε στήν άρχη. Τόν είχαν άλλωστε φοβίσει ήδη οι κακοί όίωμοι τών τελευταίων μηνών: ένας κόκκινος κομήτης πού είχε φαν' στον ουρανό, οι κεραυνί πού είχαν πέσει μ' άσυνήθιστη συχνότητα, οι γεννητικές ζωών με δυό κε-φάλια σε διάφορα μέρη της Ιταλίας...

Τόσο άποφάσεις ν' άντιμετωπίρη τήν άπειλή με σκληρά μέτρα. Πρῶτα απ' όλα, διάταξε ν' α συλλάβουν τήν Έπικαρί και τήν έφερε σέ αντιπαράστασι με τόν Πρό-κουλο. Η νέα γυναικεία διαμαρτυρήθηκε με τέλεια προσοχημένη άναστροφή για τήν κατηγορία τού άδωματικού.

—Έχετε μάρτυρες ή άποδείξεις; φώνα-ξε. Άε σφαιτέ τουλάχιστον ο κατηγορός μου τά όνόματα τών όδων συνωμοτών!

Τά όνόματα αυτά τά ήξερε μόνο ή ίδια, γιατί ήταν ή ψυχή της συνωμοσίας, ή θορ-ράλεα έμφυχωτρία κάθε διατακτικού. Άλ- λά δέν θα πρόδιδε κανένα απ' όσους εί-χαν όρκισθ' ν' α καθαρίσουν τόν θρόνο απ' τόν μυσάρο Νέρωνα... ούτε τόν άρχοντα Καλοπυρρινό Πιζωνα, όνομαστικό άρχοντ' της συνωμοσίας, ούτε τόν ύπατο Πλαού-ζιο Λατερανό, ούτε τόν έπαρχο όένιο Ρούφρο, ούτε τόν ποιητή Λουκάνο, ούτε τούς όσους άλλους άδωματικούς, συνκλητι-κούς, άνωτέρους ύπαλλήλους...

Ένώ όμως οι συνωμωτές, φοβισμένοι μή-πως ή Έπικαρίς προδ' σε άποκαλύψει, σκεπτιόντουσαν ν' α δράσουν άμέσως, ένας έμπιστος τού αυτοκράτορος έμαθε από άλλη πηγή τά όνόματα μερικόν απ' α-τούς και φρόντισε για τή σύλληψη τους.

Όταν άδηνώθηκαν έμπρός από Νέρωνα, τρέις ή τέσσερες έλπισαν ότι θα σωζόν-τουσαν αν πρόδιδαν τούς άναμνότερους.

—Πὸς τόν συμπεραίνεις αυτό; Έκείνη άπάντησε: —Δέν μ' έδωσε άκόμα!

Τότε ο Νέρων σκέφθηκε ότι ή Έπικαρίς κατείχε ολόκληρο τόν μυστικό. Έκρινε ότι δέν θα είχε πιά λόγο ν' άπιμεινρή στή σω-πή της κι' ότι τόν άδύνατο γυναικείο σώμα της δέν θα μπορούσε ν' άνθεξ' στα μαρ-τύρια. Και διάταξε ν' α βασανίσουν, αν χρειαζόταν, ως πού ν' α φανερώνη όλα τά όνόματα.

Έτσι, άρχισε μία πάλη έπική μεταξύ της μαρτυρικής γυναικείας και τών ήμίμων τού αυτοκράτορος. Η Έπικαρίς γνώρισε τά μαρτύρια της μαστιγώσεως και της φω-τίας. Της έσπασαν τίς αρθρώσεις τών πο-διών... Τό ωμορφο σώμα της είχε πιά χά-σει σχεδόν τήν ανθρωπινή όψη, κι' όμως έξακολουθούσε ν' α ζή και ν' ασιπνιή, όσο κι' αν λυσσοσύσαν οι βασανιστές της.

Ποία δύναμη λοιπόν τή συγκρατούσε; Ό-χι, ο έρωας, γιατί δέν είχε έρωτικές σκέ-ψεις με κανένα απ' τούς συνωμωτές. Ούτε κι' ή έπιθυμία ν' άξασφαλήση τόν Παρ-δεισο, γιατί δέν ήταν Χριστιανή. Υπήκουε μόνο στήν έντολή ένός θεού, δίχως ίστο-ρία και χωρίς πρόσωπο: τού Καθήκοντος!

Ο ψυχρός ιστορικός Τάκιτος δέν μόρε-ρε ν' α μ' α γράφη με θαυμασμό για τόν άφαστο παράδειγμα ήρωισμού της άση-μης αυτής άπελευθερης, πού είχε φαν' τόσο άνώτερη από άρχοντες και συγκλη-τικούς, οι όποιοι θυσίασαν ό,τι ιερωτέρο είχαν, πρὶν μάλιστα ύποβληθ' σέ βα-σανιστήρια.

Τήν άλλη μέρα, οι δέμιοι θέλησαν ν' άναγκάσουν τόν έρπον τους. Καθώς όμως ή Έπικαρίς δέν μπορούσε ν' α σταθ' ό-σθα, γιατί είχε σπασμένες τίς αρθρώσεις της, χρειάσθηκε ν' α μεταφέρουν με κλειστό φορείο στον τόπο τού μαρτυρίου.

Κατά τή μεταφορά αυτή ή Έπικαρίς σκέφθηκε πὸς τήν περιμενάν καινούργια βασανιστήρια. Και φοβήθηκε μήπως λυγί-ζε, μήπως δέν μπορούσε ν' άνθεξ' ως τόν τέλος, μήπως έξερνούσαν απ' τά χείλη της τά όνόματα πού ήρπεσε ν' α κρύψη...

«Όχι, δέν θ' α μ' α ήλιπσε!» της έσπασε επιτακτικά ή φωνή τού καθήκοντος. Και δέν έμίλησε...

Όταν οι δέμιοι θέλησαν ν' α τήν βγά-λουν απ' τόν φορείο, τή βρήκαν νεκρή. Είχε κόψει τή γλώσσα της με τά δόντια της, για ν' α μ' α μπόρη ν' α προσφ'ρη ούτε τίς, για ν' α τή βασανιστήρια. Ο τελευ-ταίος αυτός ήρωισμός της τήν είχε λυ-τρώσει απ' τά καινούργια μαρτύρια, γιατί είχε πεθάνει απ' τή δύνατη αμφορρίας.

Η βασανιστική σκληρότητα τών ήμίμων της δέν τήν είχε νικήσει. Είχε κερδίσει τήν ήρωϊότερη μάχη, παίρνοντας μαζί της στον τάφο τόν μυστικό της!

Η δέσις της γυναικείας στους διάφορους λαούς

Σ τή ν' Α φ ρ ι κ ή ή γυναικεία, είνε δού-λη, γεννημένη ν' α σύρεται πίσω από τόν άνδρα της, και ν' α τόν ύπακούη τυφλά.

Σ τή ν' Ε ν δ ι ε σ είνε μηχανή περιερ-γν κινουμένη μονάχα για τίς ήδονές τού τυραννικού άνδρός της.

Σ τή ν' Ι σ π α ν ι α ή γυναικεία είνε έχ-θρός έπικίν

Θρύλοι και παραδόσεις

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΜΟΖΑΡΤ

Η μικρή Μαρία Άντουανέττα προσποιείται ότι διαβάει, ενώ κρυφά κρύβει το συγγραμμάκι που έχει στο δωμάτιό της ή μητέρα της ή Αυτοκράτειρα Μαρία-Θηρεσία και ο καγκελάριος της. Ο τελευταίος έλεγε στην Αυτοκράτειρα, ότι ένα παιδάκι—θαύμα, ηλικίας 7 χρονών είχε συνθέσει έξι οκταμενίσματα και ότι έπαιζε πιάνο και βιολί υπέροχα. Το παιδί αυτό λεγόταν Μόζαρτ.

Η Μαρία-Άντουανέττα δεν μπορούσε να πιστέψει ποτέ, ότι ένας τόσο δα μικρούλης ήταν σπουδαίος μουσικός. Σκεπτόταν ότι μόνο απ' τον ουρανό θα είχε πέσει το παιδάκι αυτό. Πόσο θα ήθελε να το δει. Νά δη τι χρώμα είχαν τα μάτια του, τι ρούχα φορούσε...

Η μικρή πριγκίπισσα χάρηκε όταν άκουσε τη μητέρα της να λέει στον καγκελάριο, ότι αν και δεν πίστευε ούτε τα μισά απ' όσα της έλεγε, θα ήταν όμως περιέργη ν' ακούσει το παιδί αυτό...

Στην αίθουσα των ανακτόρων του Σέμπρουχ ήταν συγκεντρωμένοι ο Αυτοκράτωρ, η Αυτοκράτειρα, οι ύψιστοι κυρίες της αυλής και οι αυλικοί. Έξωφρα παρουσιάστηκε εμπρός τους ένα άδοντο, χαριτωμένο άγαλμα με λίγα ρούχα στολισμένα με χρυσά κομμάτια. Προχώρησε ζυγάρη και αφού χαιρέτησε μ' ευγένεια καθήσε στο πιάνο. Με τις πρώτες νότες, ένα ριγος συγκινησώς διέτρεξε την όμηγο. Μία βασιλιά σιωπή απλώθηκε στην αίθουσα.

Η Μαρία Άντουανέττα καθισμένη στη πρώτη σειρά ακούγει το Μόζαρτ με χείλη μισανοικτά. Όταν ο μικρός μουσικός τελείωσε, οι παριστάμενοι τόν απόθεσαν. Οι κυρίες τον φιλούσαν, η Αυτοκράτειρα τον πήρε στα γόνατά της και τον φίλουσε κι' αυτή. Απ' την ημέρα εκείνη ο Μόζαρτ πήγαινε τακτικά στην αυλή. Είχε πάρει θάρρος. Και η μικρή

Άντουανέττα είδε μ' έκπληξη, ότι το παιδάκι εκείνο που νόμιζε πως έπεσε απ' τον ουρανό, έπαιζε κι' έγελουσε όπως όλα τα παιδιά.

Μία μέρα που ο Μόζαρτ με την Άντουανέττα έπαιζαν μαζί στον κήπο, η μικρή πριγκίπισσα γλίστρησε κι' έπεσε. Ο μικρός μουσικός για να τη παρηγορήσει της είπε:

—Όταν γίνω μεγάλος, θα σάς παντρεύτώ... Ξέλετε;

Η πριγκίπισσα κοκκίνισε από ευχαρίστηση και το ψιθύρισε:

—Ναι.

Τότε ο Μόζαρτ σηκώθηκε στις μύτες των παπουτσιών του, γιατί ήταν χαμηλότερος της και τ'α χείλη του άγγισαν απαλά το χνουδάτο μάγουλο της κόρης της Αυτοκράτειρας.

Το 1778 η αρχιδούκισσα Μαρία-Άντουανέττα ήταν από τεσσάρων ήδη ετών βασίλισσα της Γαλλίας. Ζωηρή και πνευματώδης γοήτευε τη δύσκολη αυλή της Γαλλίας. Μεθυμένη από τους ύμνους των θαυμαστών της αδιαφορούσε για τις διαδόσεις που κυκλοφορούσαν εις βάρος της, τις οποίες προκαλεί μόνη της με την επιπολαιή διαγωγή της.

Η μητέρα της Μαρία-Θηρεσία ακούει με τρόμο στην Αυστρία εκείνα που ψιθυρίζονται εις βάρος της κόρης της. Της διαδίδει συστάσεις, αλλά εκείνη δεν λαμβάνει υπ' όψιν της καμιά συμβουλή. Είναι νέα και θέλει να ζήσει όπως της άρσσει... Την εποχή εκείνη ο Μόζαρτ ήταν είκοσιδύο χρονών, αλλά πολύ δυστυχισμένος. Ζούσε κοντά στον κόμη της Γερμανίας Κολορέδο, επίσκοπο του Στρασβούργου, ο οποίος περιπαύονσε το έργο εκείνου πνεύμα και τον υπέβαλλε στους χειρότερους έξουτελισμούς. Έβαζε τ'ο Μόζαρτ στη κουζίνα να τρώει μαζί με τους υπηρέτες του. Ο

μουσικός δεν μπορούσε να ζήσει κάτω απ' το ζυγό αυτό και ζητούσε παρηγοριά στον κόσμο των μελωδιών που συνέθετε με τη θερμή του φαντασία και τη μεγάλη καρδιά του.

Μία μέρα ο Μόζαρτ μ' ύποφέροντας άλλο τη ζωή αυτή πήρε τη μητέρα του και πήγαν στο Παρίσι. Μία η μητέρα του πέθανε σε λίγο κι' ο Μόζαρτ έμεινε μόνος στον κόσμο. Έκείνο τόπο. Άρχισε τότε να παραδίδει μαθήματα μουσικής για να ζήσει...

Στο θρόνο της Γαλλίας βρίσκεται η παιδική του φίλη. Όποιοδήποτε άλλο θα προσπαθούσε να της κάνει αμέσως γνωστή τη παρουσία του. Άλλα ο Μόζαρτ είναι περήφανος. Περιμένει ν' αποκτήσει πρώτα φημ. Περιμένει... Περιμένει η ίδια η Βασιλίσσα να θυμηθεί τον μικρό μουσικό και να τον καλέσει σ' Ανάκτορα.

Αλλά οι ημέρες περνούν. Ημέρες θλιβερές και ατελείωτες γι' αυτόν.

Τότε πειά έχασε την ύπομνη του. Και πήρε την απόφαση να πάει στις Βερσαλλίες και να περιμένει στον κήπο για να δει τη Βασιλίσσα να περνάει με την ακολουθία της!

Η Βασιλίσσα περνάει και ο Μόζαρτ, που στέκεται στην πρώτη σειρά βλέπει, ότι η παιδική του φίλη άλλαξε. Έγινε μία γυναίκα με συνταρακτική θηλυγούρα.

Η Βασιλίσσα πέρασε... Τό βλέμμα της έπεσε με αδιαφορία επάνω του και δεν σταμάτησε... Η Βασιλίσσα πέρασε...

Αλλά ο Μόζαρτ πρόφθασε να δει τη ματιά της, που έπεσε στοργικά σ' ένα νέο που στέκοταν δίπλα του... Κι' αν άκουη ο Μόζαρτ δεν άκουγε κάτι άγνωστο να ψιθυρίζουν ότι η Βασιλίσσα άσπασε τον νέο εκείνο—τόν κόμη—να 'Αέλι ντε Φέρσεν—θα το καταλάβαινε από το βλέμμα που το έριξε.

Και ο Μόζαρτ ένωσε στην ψυχή του μεγάλη απελπισία. Δεν ζήλευσε βέβαια. Η ανάμνηση μιας ημέρας της παιδικής του ζωής έγινε γι' αυτόν μία μελαγχολική σκιά. Ο πόνο όμως που τον κάνει τώρα να υποφέρει είναι πειδ δυνατός κι' απ' τη ζήλια. Η Βασιλίσσα αγαπάει άλλον και η μουσική του Μόζαρτ δεν θα υπάρξει να της ξαναθυμίσει το παιδικό της ειδύλλιο. Ο Μόζαρτ και η μουσική του δεν υπάρχουν πια γι' αυτή!

Κι' έτσι ο Μόζαρτ και η Μαρία Άντουανέττα, έτραβήξαν ο καθένας το δρόμο τους. Εκείνη προς τη λαμπρότητα, εκείνος προς τον κοινό τάφο, όπου έριχναν το πτώμα του μιά χειμωνιάτικη ημέρα που το χιόνι έπεφτε πυκνό...

Τα έλαττώματα

★ Δεν βλέπουμε παρά τα προτερήματα εκείνων που αγαπούμε και δεν βλέπουμε παρά τα έλαττώματα όσων δεν αγαπούμε πιά.

(Ροσεπέντρ)
★ Μία γυναίκα που αγαπά συνηθίζει σιγά-σιγά τα έλαττώματα του αγαπημένου της και φθάνει μέχρι του σημείου να τ' αγνοήσει κι' αυτά.

(Στένταλ)
★ Τα έλαττώματα δόθηκαν στις γυναίκες απ' τη φύση, για να δοκιμάζονται μ' αυτά τα τροτερήματα των ανδρών.

(Κα Νέκερ)
★ Όταν αγαπάμε ένα πρόσωπο παρά τα έλαττώματά του, το αγαπάμε πολύ περισσότερο παρά αν δεν είχε κανένα έλαττώμα.

(Ροσεπέντρ)
★ Συχνά δύο νέοι έρωτεύονται γιατί βρίσκουν ο ένας στον άλλο προτερήματα τα οποία δεν έχουν.

(Ντανιέλ Στέρν)

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑΤΑ

Ο ώραιος ιππότης

—Ποιος απ' όλους τους ιππότες μου θα τομήσει να πέσει μέσα στη φουρτούνα θάλασσα; Ρίχνω στα βάθη της αυτό το χρυσό ποτήρι κι' όποιος μου το φέρη πίσω θα το πάρη βραδείο του.

Αυτό είπε ο άρχοντας προχωρώντας στην άκρη του απότομου γκρεμού. Έριξε το χρυσό ποτήρι μέσα στο λασσαμένο κύμα και φώναξε πάλι:

—Ποιος λοιπόν είναι ο πειδ γενναίος απ' τους ιππότες μου;

Όλοι σιωπούσαν. Τα κύματα χτυπούσαν τα βράχια με μανία.

—Δεν έλκει λοιπόν να πέσει κανείς;

Τότε μέσα απ' τη συνοδεία των ευγενών ένας άριστος ιππότης προχώρησε προς την απότομη ακτή. Πεταί το μανδύα του και το ξίφος. Το ώραιό κι' ευγενικό πρόσωπό του θαμπωνεί όλο τον κόσμο.

Προχώρησε προς την άκρη του βράχου. Τα κύματα ούρλιαζον άγρια. Ο άφρος τους φτάνει στον ουρανό επάνω!

Ο ώραιος ιππότης κάνει το σταυρό του και ρίχνεται στο μαύρο νερό.

Όλοι γύρω βγαίνουν μ' όλην: «Πάει χάθηκε το παλληκάρι!» Τα μανιασμένα κύματα βροντούν πάλι κι' αβρίζουν. Ο άρχοντας! Κι' όλους τους θρασυρούς σαν αν έδινες πάλι τρελλάρα θα ήταν εκείνος που θαπέφτε σ' αυτά τα βάθη. Πόσα καρδιά δεν κατόπι σε μιά στιγμή ή ρουφηχτήρα αυτή!

Αλλά να! Μέσα απ' τα βόλα νερά κάτι λευκό σαν τ'ο φτερό του κυκνού διακρίνεται. Είναι ο ώραιος ιππότης. Τα χέρια του σκίζουν τα κύματα με κόπο αλλά κατορθώνει και βγαίνει στον άφρο! Πλησιάζει την ακτή κρατώντας το χρυσό ποτήρι. Άνσπνέει βαθεία, ενώ το πλήθος τον χαιρετάει με φωνές θριαμβού:

—Σύμπλε! Ζή το παλληκάρι! Δεν το κατόπι ο μαύρος Άδης!

Τόν πηγαίνουν στον άρχοντα κι' εκείνος φωνάζει την πενταμορφη κόρη του. Η νέα κερνάει τόν ιππότη γλυκό κρασί μέσα στο χρυσό ποτήρι.

—Νά ζή ο άρχοντας μας! φωνάζουν όλοι.

—Είπε φρικτά τα σκατάδια των θυτών της θάλασσας, λέει ο ιππότης. Ένα βρμητικό ρεύμα με παρέσυρε. Μέσα στην παραλάλη παρέλυσαν. Η στιγμή ήταν φοβερή. Άλλα ο θεός μ' έριξε πάνω σε μιά ύφαλο. Πιάνομαι από το βράχο αυτό, ο οποίος με σώζει. Έκει απάνω πισμένο από ένα καλάδι έλαμπε το χρυσό ποτήρι! Τέρας φρικτά στριφογυρίζουν κάτω στα βάθη και μου δείχνουν άγρια τα δόντια τους. Και άσφονα βλέπω να σέρνονται προς μένα οι πλόκαμοι ενός απαίσιου τέρας. Το στόμα του χάσκει άγρια. Ο τρόμος παραλύει τα χέρια μου κι' αφήνω τόν βράχο... Θεέ μου, σώθηκε! Η δίψη με άρπάζει και με πεταίει άπάνω!

Όλοι άκούουν τόν ιππότη μ' άγωνία. Ο άρχοντας τότε το λέει:

—Δικό σου είναι το χρυσό ποτήρι! Άλλα κι' αυτό το δαχτυλίδι με τ'α λυμπερά διαμάντια θα είναι δικό σου, αν πέσης πάλι στη θάλασσα κι' έρθης να μ'ας π'ες τι κρύβει ο μυστηριώδης πυθμένας της.

Η κόρη μόλις άκουσε τα λόγια του πατέρα της έπεσε στα πόδια του.

—Ο πατέρα μου! Μην είσαι άσπλαχνος! όταν τόσο που ύποφερε!... Άν έπιμένης προσκάλεσε κι' άλλους ιππότες να ριχτούνε στα νερά! Όχι πεια αυτόν! Δε βλέπεις πόσο είναι κουρασμένος;

Ο άρχοντας πήρε πάλι το ποτήρι και το πέταξε στην άγριεμένη θάλασσα.

—Εμπρός! λέει στο νέο. Άν μου το φέρης πίσω θα είναι δικό σου, αν πέσης πάλι στη θάλασσα κι' έρθης να μ'ας π'ες τι κρύβει ο μυστηριώδης πυθμένας της.

Η κόρη μόλις άκουσε τα λόγια του πατέρα της έπεσε στα πόδια του.

—Ο πατέρα μου! Μην είσαι άσπλαχνος! όταν τόσο που ύποφερε!... Άν έπιμένης προσκάλεσε κι' άλλους ιππότες να ριχτούνε στα νερά! Όχι πεια αυτόν! Δε βλέπεις πόσο είναι κουρασμένος;

Ο άρχοντας πήρε πάλι το ποτήρι και το πέταξε στην άγριεμένη θάλασσα.

—Εμπρός! λέει στο νέο. Άν μου το φέρης πίσω θα είναι δικό σου, αν πέσης πάλι στη θάλασσα κι' έρθης να μ'ας π'ες τι κρύβει ο μυστηριώδης πυθμένας της.

Η κόρη μόλις άκουσε τα λόγια του πατέρα της έπεσε στα πόδια του.

—Ο πατέρα μου! Μην είσαι άσπλαχνος! όταν τόσο που ύποφερε!... Άν έπιμένης προσκάλεσε κι' άλλους ιππότες να ριχτούνε στα νερά! Όχι πεια αυτόν! Δε βλέπεις πόσο είναι κουρασμένος;

Ο άρχοντας πήρε πάλι το ποτήρι και το πέταξε στην άγριεμένη θάλασσα.

—Εμπρός! λέει στο νέο. Άν μου το φέρης πίσω θα είναι δικό σου, αν πέσης πάλι στη θάλασσα κι' έρθης να μ'ας π'ες τι κρύβει ο μυστηριώδης πυθμένας της.

Η κόρη μόλις άκουσε τα λόγια του πατέρα της έπεσε στα πόδια του.

ΣΙΛΛΕΡ

Η ΚΟΜΗΣΙΑ του Έσκαλνταζόρ

Ο στρατάρχης ντε Φουά, περιτοχιζόμενος από μία πολυάριθμη ακολουθία ιπποτών, διέσχισε καλπάζοντας τους δρόμους της Παδίας, για να πάη να επιθεωρήσει το στρατό του.

Σαφηνά, στη στροφή ενός κατηφορικού δρόμου, η λαμπρή συνοδεία βρέθηκε αντιμετώπι μ' ένα χρυσοστόλιτο άμαξι, που το έστησαν έξη ολόλευκα άλογα.

Το πέρασμα ήταν στενό κι' η απότομη συνάντησι έκαμε τα άλογα του άμαξίου να τρομάξουν.

Μία διαπερατική γυναίκα κραυγή είχαν άκουσθη, καθώς το άμαξι κατακυλούσε προς τα κάτω...

Ο στρατάρχης, σπρουνίσε τ' αλογό του, πρόφθασε τ' άμαξι και με κίνδυνο της ζωής του, σταμάτησε τ' αφηνιασμένα άλογα. Την ίδια στιγμή μία γοητευτική κυρία πρόβαλε στη θυρίδα του άμαξίου κι' είπε:

—Κύριε, πώς να σάς ευχαριστήσω, γι' αυτό που κάνετε;

—Μά μ' ευχαριστήσετε; είπε ο στρατάρχης. Νομίζω πως έγω πρέπει να σάς παρακαλέσω να με σωθήρετε, γιατί, με την άδελφιότητά μου, σάς έκαμα να κινδυνεύετε.

—Με την άδελφιότητά σας; Έκαμε η νεαρή γυναίκα. Η συνάντησι ήταν τυχαία... Καί, έπειτα, ξεχνάτε πως σεις εκτεθήκατε σε πολύ μεγαλύτερο κίνδυνο γι'α να με σώσετε;

Κοντοστάθηκε και πρόσθεσε, σε λίγο, με σοβαρή φωνή:

—Η κόμισσα του Έσκαλνταζόρ θα είναι πολύ ευτυχισμένη αν της δώσετε την ευκαιρία να σάς σφίξη το χέρι, για να σάς έκφραση την ευγνωμοσύνη της.

Ένα λεπτό άργότερα, το άμαξι είχε άπομακρυνθή. Ο στρατάρχης είχε άπομείνει στη μέση του δρόμου σαν άπολιθωμένος. Η κόμισσα του Έσκαλνταζόρ! Είχε άκούσει να λένε πως η άραίοτερη γυναίκα της Λομβαρδίας. Μά, μ' όλο που είχε γυρίσει τις περισσότερες χώρες της Εύρωπης, άκοιούθοντας το βασιλικό Φραγκίσκο στις έκστρατες του κι' είχε γνωρίσει τις πιο άκαουσμένες καλλονές του καιρού του, ποτέ, άς εκείνη τη στιγμή, δεν είχε παντασθη πως μία γυναίκα θα μπορούσε νάνε τόσο άωροφη, όσο το όπτεροχο αυτό πλάσμα.

Ο σκληρός και άγριος πολεμιστής, που τόν έτρεμαν σ' όλη την Ιταλία, είχε γίνει τώρα ένας τρυφερός και άτολμος έρωτευμένος, που ζούσε σαν σε μιά άτέλειωτη έκστασι μπροστά στη γυναίκα που έλάτρευε.

Μία μέρα, η κόμισσα Έλεονώρα του είχε ελπί:

—Μην ξεχνάτε πως είμαι Ισπανίδα και πως στα μάτια μου είσαστε πάντα ο κατακτητής που ήλθε να κατακτήη μιά χώρα, που είναι σύμμαχος με τη δική μου.

—Κατακτητής; διαμαρτυρήθηκε ο στρατάρχης. Δεν ήλθαμε να κατακτήσουμε τη χώρα σας, αλλά τις καρδιές σας και...

—Και έλετε ν' άρχισετε από τη δική μου;

Ο στρατάρχης γονάτισε.

—Συχωρήστε ένα σκιάδε σας, είπε, άκουμπώντας το κεφάλι του πάνω στα πόδια της, που έχει το θάρρος να έλπιεί πως με την ύποταξη και την άγάπη του θα συγκινήση την καρδιά σας...

—Με την ύποταξη και την άγάπη του έκαμε σιγά η κόμισσα, σαν μέσα σε άνερα.

—Έπειτα, πρόσθεσε πιο δυνατά:

—Έλάτε, φίλε μου, σηκωθείτε... Θα ξεναμιλώσωμε γι' αυτό...

Ένα άλλο βράδυ, που ο στρατάρχης είχε γίνει πιο τολμηρός, η κόμισσα σταμάτησε άπτόμα τις έκδηλώσεις του.

—Μην προχωρήσετε περισσότερο, φίλε μου, είπε, ενώ τ'α βλέπαρ της Έγερναν κουρασμένα πάνω στα μεγάλα μάτια της. Μου φαίνεται πως σάς άσπασώ τόσο, που βάθεκα ν' άπομακρύνω όσο μπορώ τη στιγμή που θα παραδοθώ άόλετα στην άγάπη σας... Ώ! Άν ξεράτε τί είναι η προσδοκία μιάς μεγάλης χαράς, που την ποθούμε και την άποδιώχνουμε άόλανά!

Την άλλη μέρα, ο στρατάρχης άδικα τη ζήτησε στο μέγαρό της. Η κόμισσα είχε πάει να κλεισθή στο γειτονικό μοναστήρι των Καρμηλιτών, όπως συνηθίσε να κάνει πολλές φορές, όταν ήθελε να κρύψη μία μεγάλη χαρά ή ένα μεγάλο πόνο και πέρασαν τρεις βδομάδες ως που να την ξαναείδη.

Η συνάντησι τους έγινε στο μεγάλο χορό, που δόθηκε στο διοικητήριο της Παδίας, προς τιμήν των στρατευμάτων.

Η κόμισσα Έλεονώρα είχαν έλθει, φορώντας ένα φόρεμα από γαλάζιο σάτεν, που ήταν ολόκληρο στολισμένο με χρυσές και άσημένιες πεταλούδες. Η ύπεροχη όμορφη της άκτινοδόλουσε μέσα στο φόρεμα αυτό κι' όλοι παραμέριζαν με θαυμασμό στο πέρασμά της.

Μά η κόμισσα περνούσε άδιόφορη, σαν να μην έλατε κανένα γύρω της και, μόνο, όταν άντικρυσε τόν Γκαστόν ντε Φουά, το πρόσωπό της φωτίσθηκε από χαρά.

—Γιατί φύγατε; ρώτησε ο στρατάρχης, ενώ την παρέσυρε σ' ένα χορό.

—Γιατί έπρεπε να φυλαχθώ από τόν έαυτό μου, άπάντησε η Έλεονώρα, κατεδάσοντας τα μάτια. Κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή που περνάει σάς άσπασώ και πιο πολύ... Δεν νοιάζομαι, λοιπόν, πως η άγάπη του νοιάζω για σάς, είναι άπέραντη και άτέλειωτη; Γιατί βιάζασατε να της δώσετε ένα τέμμα;

—Όταν ο στρατάρχης ντε Φουά έφυγε από το χορό, εκείνο το βράδυ, ήταν ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου.

Λίγες ημέρες άργότερα, γινόταν η τρομερή μάχη της Παδίας, όπου ο Γάλλος πάσαν μεγάλη πανωλερία κι' άιχμαλωτίσθηκε κι' ο ίδιος ο βασιλιάς Φραγκίσκος.

Κατά το σούρωπο, την ώρα που οι Ισπανοί στρατιώτες είχαν άρχισει να ξεκάνουν τους άιχμαλώτους, για να κρατήσουν μόνο τους μεγάλους άρχοντες, που ήξεραν πως οι οικογένειές τους άδίδαν πλούσια λύτρα για την άπελευθέρωσή τους, μία κομψή άμαξίνα έφθασε καλπάζοντας.

Ήταν η κόμισσα Έλεονώρα.

Τρέχοντας από όμιλο σε όμιλο, βρήκε, στο τέλος, τόν άνθρωπο που ζήτησε.

Ο στρατάρχης ντε Φουά, τραυματισμένος βαρεία, στο πόδι και στο στήθος, είχε πέσει στα χέρια των έχθρων.

Η κόμισσα του Έσκαλνταζόρ παρακάλεσε να της παραδώσουν τόν τραυματία. Μά οι στρατιώτες κίνησαν άρνητικά το κεφάλι.

—Ενας Γάλλος στρατάρχης, είπε ένας απ' αυτούς, άξίζει το θάρος του σε χρυσάφι. Καί, μάλιστα, όταν είναι συγκινητός του δοκού του Νεμούρ...

Η Έλεονώρα έβγαλε τότε όλα της τα κομμάτια και τα χρυσά στολίσια από τη σέλλα και τα χαλινάρια του άλογου της και τους τα πέταξε.

—Άν τόν φέρετε στο σπίτι μου, είπε, θα σάς δώσω τρεις φορές περισσότερα...

Οι στρατιώτες, δελεασμένοι από το χρυσάφι, προθυμοποιήθηκαν να έκτελίσουν τις διαταγές της.

Άλλ' ο στρατάρχης ήταν βαγασία τραυματισμένος και όλος ο προσάθειες των γιατρών δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα. Ξεψύχωσε το βράδυ της τρίτης ημέρας, με το βλέμμα του στολωμένο στα μάτια της γυναίκας που τόσο είχε άγαθήσει.

Μερικές έβδομάδες άργότερα, ένα άμαξι χωρίς όπισθο και χωρίς στολίσια σταματούσε, την ώρα του δείλιου, έξω από το μοναστήρι των Καρμηλιτών. Μία γυναίκα, γοημένη όλμαυρα, κατέβηκε απ' αυτό και χάρηκε κάτω από τη βαρεία πόρτα, που άναίκαλίσθηκε άμέσως πίσω της.

Το άμαξι, άπομακρύνθηκε άργα, ενώ ο γέρος άμαξής σκούπιζε δύο δάκρυα που κυλούσαν από τα μάτια του.

Από εκείνη την ημέρα, κανείς δεν άκούσε πιά να μιλούν για την κόμισσα Έλεονώρα κι' ήταν πολλοί εκείνοι που πίστευαν πως είχε πεθάνει.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ-δημόσιο θέαμα

Από το 70ον πάτωμα ένα ε ουρανοξύστη

Ένα καλοκαιρινό άπόγεμα πριν από μερικά χρόνια, χιλιάδες Νεοορκέσις μπόρεσαν ν' άπολαύσουν την νωπρή πόση της φρίκης, χάρη σ' ένα θέαμα μοναδικό στο είδος του. Κάποιος Τζων Γουώρντ, νέος 25 ετών, καλοντυμένος, είχε βγί από το παράθυρο μιάς κάμαρας του 70ου πατώματος του ξενοδοχείου Γκόττα, είχε προχωρήσει πάνω σ' ένα πρεβάζι της προσόψεως του ουρανοξύστη κι' είχε σταθή στη μέση της άποστάσεως του δίπλανού παραθύρου!

Δεν έπρόκειτο για άκροβάτη, άλλα για ένα άνιόρροπο, ο οποίος είχε ήδη έπιχειρήσει δυο φορές ν' αυτοκτονήσει, τη μιά άνοίνοντας το στήθος του και την άλλη πηδώντας από μιά ψηλή γέφυρα στη θάλασσα! Δεν χωρούσε άμφιβολία ότι και τώρα σκόπευε να βάλη τέλος στη ζωή του...

Στη θέσι που στέκοταν τώρα, δεν μπορούσε κανείς να τόν φτάσει. Κανείς δεν το άποτολούσε, γιατί όλοποχε φόβος να τόν άρπάξη ο τρελλός και να πέση μαζί του στο κενό.

Τόν είχε ίδη πρώτος, το μεσημέρι, κάποιος πόλιςμαν, ο οποίος είχε σπεύσει να είδοποίηση το διευθυντή του ξενοδοχείου. Έπειτα είχε άνεβη γρήγορα στο 70ο πάτωμα, είχε βγί στο κοντινότερο παράθυρο κι' είχε φωνάξει στο Γουώρντ:

—Τι κάνετε εκεί, έσείς; Έλάτε μέσα!

—Μην έβρετε κοντά μου, γιατί θα πηδήσω! άπάντησε ο τρελλός.

Είδοποίησαν άμέσως κι' έφτασαν επί τόπου 60 άστυνομικοί, τρία αυτοκίνητα με άσύρματο και δυο πυροσβεστικά όχηματα. Στην αρχή έπιχειρήσαν να πιάσουν το Γουώρντ με μιά θηλιά. Άλλα εκείνος τούς φοβέρισε ότι θα πηδήσει, άν τούρηναν δεύτερο σκονί. Την ίδια φοβέρα επανέλαβε, όταν οι πυροσβεστές κόκμισαν να κατεβούν ως αυτόν απ' τη στέγη του κτιρίου.

Η άδελφή του και μία οικογενειακή φίλη τους που έμεινε στο ίδιο ξενοδοχείο, τού μίλησαν απ' το παράθυρο, προσπαθώντας να τόν φέρουν στα λογικά του.

—Θέλω να μ' άφίσουν μόνο, φώναζε εκείνος. Θα σκεφθώ τι θα κάμω.

Οι δυο γυναίκες βγήκαν απ' το παράθυρο, δεμένες απ' το κέρι με σκονιά για λόγους άσφαλείας, και θέλσαν να προχωρήσουν πάνω στο πρεβάζι. Άλλα υποχώρησαν, όταν ο τρελλός έδωσε στριγγές υστερικές φωνές.

—Έλα μέσα, Τζων! του φώναζε έπειτα ένας φίλος του απ' το παράθυρο, με προσποπτό ένθουσιασμό. Έλα να πάμε μαζί στο μαρς του φούτ-μπαλ!

—Ποία ομάδα παίζει; ρώτησε εκείνος, δείχνοντας για πρώτη φορά κάποιο ένδιαφέρον.

—Η (Μπρουκλιν Ντόττσερ).

Ο Γουώρντ σκέφθηκε λίγο, κι' έπειτα άπάντησε:

—Δεν τη σιμπαθώ! Προτιμώ να γκρεμισθώ... Άπέτυχε επίσης κι' η προσπάθεια ενός άστυνομικού, που υποκρίθηκε ότι ήταν καμαριέρης του ξενοδοχείου, ότι, άν έπεφτε ο Γουώρντ, θάχανε τη θέσι του, γιατί τόν είχε άρρίσει να μπη στο δωμάτιο κι' ότι θαμείναν δίχως ψωμί ή γυναίκα του και τα παιδιά του...

Κάτω στο δρόμο, οι πυροσβεστές είχαν άπλωσει ένα μεγάλο δίχτυ. Ήξεραν όμως καλά ότι δεν μπορεί να σωθή με τέτοιο δίχτυ όποιος πέση από ύψος μεγαλύτερο από 6-7 πατώματα.

Ο Γουώρντ έπαιρνε τα ταινάρια που του πρόσφεραν οι πόλιςμαν, άλλα πρόσχε να μη τόν πιάσουν. Τούδωσαν να πιη άρκετο νερό, με την έλπιδα ότι, μιά φυσική άνάγκη θα τόν υποχρέωνε να μπη μέσα. Τιποτε και πάλι!

Ο δρόμος είχε πλημμυρίσει από κόσμο. Στις 5, ο Γουώρντ ζήτησε ένα καφέ με γάλα. Τού τόν έφεραν άμέσως, μαζί μ' ένα κομμάτι κέκι. Τόν δοκίμασε και τόν επείστρεψε.

—Δεν έχει άρκετη ζάχαρη, δήλωσε.

Ένας απ' τους τέσσερες γιατρούς, που παρακολούθουν τη σκηνή, σπύσσε να προσθέσουν στο νερό του λίγη «βενζιδίνη», που θα τόν άνακούφιζε απ' την άπαισιόδοξη που τόν έπρωκνε στην αυτοκτονία. Άλλα ο Γουώρντ ήπιε μιά καλή δόσι, χωρίς να παρουσιάση καμιά άλλαγή. Κι' άρνήθηκε να δεχθή δεύτερο νερό, γιατί του φάνηκε δοκό.

Στις 6, του κρέμασαν ένα τηλεφώνιο και τού μίλησε μ' αυτό η άδελφή του από μιά γειτονική κάμαρα. Τα δάκρυά της έμειναν πάνω άπομνηστικά.

Η ίδια ιστορία έκασκολούθησε για ώρες άκόμα, με προσπαθώντας όλοι να τόν άφίσουν από μιά πύλη, ή προσοψι του κτιρίου φωτίσθηκε καλά με ήλεκτρικές λάμπες και με προβολείς αυτοκινήτων.

Οι άστυνομικοί προσπαθούσαν να τραβήξουν με νά

Οι ληστές της Εφταλίας

Λάδι

Νύχτα άκομη, μόλις πέρνει και γλυκοχαράζει.

Η Έφταλία άγκυροβυτημένη άφικράζεται, κι άκούει σιγανοκούβεντες βισατικές και τρομαγμένες. Εύθως άνοιγει τό παντζούρι τοπ με τρόπο και βλέπει την καρσίη την θέλα του Καμκαρέα να βαστά κάτι στην άγκαλιά τοπ, κάτι σαν μωρό, τυλιγμένο σε πανιά, και ζοπίσω τη μάνα τοπ να τρέχη μουνγιά και φοδιμένα.

Άμείως η Έφταλία ύπαμάστηκε, ήβαλε τα σκορπίνα της και μία και δυό βρέθηκε στο ντουρσεκι. Πήγε ξύπνησε και την Καλλιώς του Ντάβλακα, το έξηγησε την ύποθεσι και συμφωνήσανε να τή παρούμε ζοπίσω.

— Καλέ τάλπιζες αυτά; λέει η Έφταλία. Σίγουρα γέννησε φαίνεται ή βρώμα. Και πάνε να ρίξουνε το παιδί σε κανένα ντερέ!

— Ηθελό το παλοκόριτσο, άν είνε αλήθεια, να φύγν απ' το μαχαλά μας, να πάη στα κοιμιάτα. Μας ρεζέλιε ή άτιμη!

— Άχ! μά τώρα τελευταίως, Καλλιώς μου, το παράκαμε πιά, επε ή Έφταλία άφισμένη και φρενασμένη. Την ήβλεπα γκιάς - γκιονιέ μέσ' το κατουρολόσκομο με οδλα τα μιλέτια και τα τσεσίτια! Πότε με τζαντάρες, ποτε με πολιτίες, ποτε με μπαχλιεήδες, και ποτε μ' έθνοφύλακες, και νά τ' άποτελέσματα. Καλέ Παναγία μου, πού άκούστηκε να πετούνε τα παιδιά τους! Γατάκια είνε γιά ουκαλίκια;

— Μα είσαι σίγουρη, Έφταλία μου; — Καλέ, μά μή χειρότερα. Μωρή Χριστιανή μου, τέτοια ώρα πού πάνε;

Και πραγματικώς οι δύο γυναίκες με βήμα ύποπτο, γλυστορούν σκυφτές, και προσπαθούν να μη γίνουν άντιληπτές από κανένα.

Σαφινικά μάνα και κόρη κοινοσταθήκανε τότε έτρεξε ή Έφταλία τις πλησισίες και ξεφώνισε:

— Μωρή σκύλες, δε φοβήθήκατε Θεό! Πού πάτε νυχτιάτοια; Ντροπή σας!

— Και συ με την παρέα σου σίγουρα γιά την ίδια δουλειά πιά, της είπαν. Δεν έχετε άμως μπουκάλια, πού θα τό βάλετε;

— Ποιό καλέ; ρώτησε άποσβολωμένη ή Έφταλία.

— Τό λάδι, χριστιανή μου. Και μεϊς χτές άργά το μάθαμε πώς θα δάσουνε λάδι στού Ψυρρή και πάμε γιά την ούρα.

Η Έφταλία έπεσε άπ' τα σύννεφα. Κι άμέσως ένθουσιασμένη και χαρούμενη ξεφώνισε:

— Λάδι μοιράζουμε! Τρέξετε χριστιανοί! Κι εύθως από πόρτα σε πόρτα έκανε άνόστατη τη γειτονία πού έμμοιούκαρε με μπιντόνια, μπαρδάνια, μπουκάλια, νταμτζάνες και μπουλνίκια μπουλνίκια, με την Έφταλία — τό μπουζι τασούση — επί κεφαλής, ξεκίνησανε γιά την Άθήνα.

— Ηθελό καλέ, έλεγε ή Θέλα του Καμπαρέα. Οδλα κανείς τ' νταγιαντά, μά τοπ λαδιού ή στέρσι είνε άνταγιαντάστη! Κόντεψα να σασιρντήσω. Σάν τό σαραντάένα και νταά μπόκι!

— Εγώ τί να πώ; πρόσθεσε ή Έφταλία. πούχω κι άντρα! Πώς να άντέξω χωρίς λάδι; Γι' αυτό δεν είχε μάτια να με 'δν. Με τό δικηνο του. Σού λένε:

— Φάε λάδι, κι έλα βράδυ. Μά κι' έγω άποψε θα τού κάνω ένα λιμάμ - μπαλνιζι να φάη να συνέρηθι, ποδνε σάν την ζαρωμένη μπαμά!

Μά μόλις φτάσανε στού Ψυρρή τούς περίμενε μεγάλη άπογοήτευσι.

— Ενας πούλιμαν τούς φώναζε: — Παρακαλώ διαλυθήτε γιάτί τό λάδι αυτό είνε γιά τ' νοσοκομεία!

— Και μεϊς γιά τ' οσιτάλια είμαστε άπως μάς κατανήνασε! τούτε ή Έφταλία, και φώνωζε, άρρήθηκε, έκλαψε, τό σοκάκι έστρωσε με τ' κρέατα τοπ... Τίποτα άμως! Η διαταγή ήταν, βλέπετε, άπ' τό καρακόλι με τό μουχοήρι και τη βούλα του γκούβερνου!

Κι' έτσι δαρμένες, ξεμαλλιασμένες, με σπασμένα μπουκάλια, σπασμένα κεφάλια, κακήν κακάς, γυρίσανε πίσω στο συνοικισμό με την Έφταλία επί κεφαλής!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

Βέβαια οι γυναίκες του άρεσαν του Πρόδρομου. Και πολλές φορές έδειχνε άδυναμία πού του έστοίχιζε λατάρης. Γι' αυτό είχε άποφασίσει πριν από πολύ καιρό να μην έκτίθεται σε δουλειές πού θα μπορούσαν να καταλήξουν σε στραπατοδάρια της αξιοπρέπειας του.

— Χίτς μπέ! Χίτς! — Τι 'χίτε; — τόν ρωτούσαν.

— Γυναίκα ντέν πειράζω πιά στόν δρόμο. Άναντιν; Άμα μία κουβέντα λέει, γιάδρουμ, τσαντάκι σπώνει, κεφάλι χτυπάει, φασαρία ένεται, κόμος γιούχα άρχίζει, ρεντίκολο ένεσαι. Χίτς, μπέ, ύναίκα ντέν πειράζω. Άνθρωπο σοδαρός έχω γίνει, από μέσα μου φωτιά - μωτιά ανάβει, γιανκίν βαρ, άμα πειράζω - μειράζω ντέν έχει. Χίτς μπιρ κουβέντα ντέν λέω, βέρ σελιάμ!

Και κράτησε τόν λόγο του: Πραγματικά έδλεπε τις γυναίκες, τις λιγνές, τις παχνές, τις στρουμπουλές, τις μικρές, τις μεγάλες, τις στρον γυλές, τις πλάνες, τις μισόγυνες, τις κουναμένες, τις σινάμενες, τις ζευμπράτσες, τις ζεστίθωτες, τις ζυπολήτες και λαχαρούρες ή ψυχή του. Καμμία φορά σάν ήταν παρών με κανένα φίλο του μουνγίζε:

- Βαί - βαί - βαί.
- Τι έχεις, Πρόδρομε;
- Καμώς, μπέ, καμώς!
- Για τί πράγμα;
- Γυναίκες, μπέ! Γυναίκες!
- Δεν κυνηγάς πιά;

— Χίτς, γιάδρουμ. Όχι! Άμα χρόνια μου περάσαν, σοδαρό άντρωπο έγίνα χίτς στόμας μου ντέν άνοιγν, χίτς κουβέντα - μουβέντα ντέν λέω, κυττάζω μόνο, ώρσιον θέαμα ένεται. Άμα πανόραμα, κούζουμ, πανόραμα γιάδρουμ, βαί - βαί - βαί τί είνε τούτο δώ. Τι είνε κούζουμ!

Αυτά. Τίποτε άλλο. Την άπόφασί πού πήρε τη κρατούσε και διατηρούσε μέσα του μία λατρεία γιά τό ώρσιό φύλον και ένα πάθος. Μία μέρα όμως συνέβη να δν μία κοπέλλα πολύ καθώς πρέπει. Ένα κοριτσιό έως δεκαοκτώ χρονών. Στρουμπουλή και παχουλιά. Τα μάτια της κάτω. Τιμία. Άλλά φορούσε — Υψιote! — μία φούστα τόσο τρανπαράν ώστε έδλεπε κανείς στόν δρόμο σκεδόν όλα τα υπάρχουντά της. Μόλις είχε βγν από μία πόρτα και τραβούσε τόν δρόμο της. Ο Πρόδρομος έμεινε άναυδος.

- Βαί - βαί! είπε στόν φίλο του.
- Τι είνε;
- Ντέν ήλπετες;
- Βλέπω, λέει.
- Και τί λές, κούζουμ;

— Ξέρεις τί λέω, Πρόδρομε; Τό καυμένο φαίνονταν καλό κορίτσι. Δεν άντελήφθηκε ότι φηγίζει τόσο ή φούστα της και παρουσιάζει αυτό τό χάλι. Είνε κριμά το καυμένο θάπρεψ να βρεθ ήνας χριστιανός να την είδοποιήσ. Αν προχωρήση πάρα πέρα θα γίνη ντιπ - καταντιπ ρεζιλί. Άμάν!

Τόν ένδιέφερε, βέβαια, τό θέαμα, αλλά λυπήθηκε την κοπέλλα. Και σάν πραγματικώς ήπιότης άνάλαβε άμέσως να της ην σοδαρά δυό κουβέντες. Τίποτε άλλο. Ξεροβήκει, παίρνει ύψος σοδαρό και πλησιάζει.

- Μάρμαζε!
- Γυρίζει ή κοπέλλα.
- Τι θέλετε;

— Μάρμαζε! ντέν είμαι σαχλάκας, μά τό θεός. Σοδαρά μιλά. Φουστάνι σου άράχνης ένεται, κι νυματορόφας ένεται, όποια - μοποία κόμος να βλέπν. Χίτς γτέν τό βλέπεις έσύ άμμμμα όλο τό κόσμος τό έόλεπει.

Και νομίζοντας ότι έκανε τό κεθήκον του σάν κύριος έτοιμάζονταν να φύγν. Όπου σπώνει την τσαντά ή κοπέλλα, γκάπ, γκούπ, φωνές: «παλάνθρωπε, άναίσχυντε, γεροπαρалуμένε, άδιαντροπε!» Τρέχει κόσμος, τρέχουν άστφυλακες, ρεντίκολο γίνεται ο Πρόδρομος.

- Άμάν! Ντέν είπα τίποτε.
- Όπου σου!
- Άμάν! Καλό ήπα να κάνω!
- Να χαθής, Σαρδανάπαλε.

— Τι Σαρδανάπαλο - μαρδανάπαλο, μπέ; Τό κορίτσι το λυπήθηκε. Σεκέτι μ' έπιασε πού τό είδα έτσι...

- Και πήγες να τό προσοτάψης;
- Ναί, μπέ. Τιμιο άντρωπο είμαι έλόγου μου.
- Είσαι σοδιστής!

— Σοδιστής - μεδιστής ντέν ήζέρω. Έγώ χριστιανό όρδοδόξο είμαι, κακό σε κανένα δεν έκαμα. Μά τό θεός σοδαρά κουβεντάειν, να με κήρη τό τετραδάγγελο άν μιλάω ψέμματα.

Πού να τόν πιστεύουν; Τόν πήρανε στο γιούχα. Κι' ο Πρόδρομος άκόμα τραβάει τα μαλλιά του.

— Γυναίκα, φωτιά, θάλασσα κακό είνε. Άμμμμα ύναίκα τό χειρότερο είνε, βάλας, μπιλάς.

Και πήρε την άπόφασί να μην ζαναγυρίση να δν ήλικό κι' άν άκόμα είνε άγγελος ζωντανός, κι' άν τό δν στο δρόμο τοίτοιδο, όπως τό γέννησε ή μάνα του!...

Οι ιδιοτροπίες του Περσινά

Η θεριακλού

Τι τό θές κοριτσάκι μου και τό ζητάς τό ταγιάρο, άφού ούτε έξέρεις, ούτε είσαι είς θέσιν να τό κανίσης; Όρίστε! Τό πήρες από τό πακέτο του άνθρώπου, τώφρες σ'α χελην με μία κίνησι γυναικάς πού έχει τό θεριακλήκι του ταγιάρου. Πήρες ύφος μοιραίο και σοδαρό και τό πρότεινες να σου τό άνάψουν. Και ό δυστυχής κύριος άναψε τόν αναπτήρα του κι έφερε τη φλόγα στην άκρη του ταγιαρακιού σου.

Κι' έσύ, πού να σε πάρη και να σε σηκώση, ούτε πώς τ' άνάψουν δεν έξέρεις. Άντί να ρουφήξης πρós τα μέσα, φύσαγες πρós τα έξω. Κι' όταν, επί τέλους, τράβήξης την πρώτη ρουφήξιά, σ' έπιασε ένας φοβερός βήχας, έρεβίστηκε ό λαιμός σου, τα πνευμόνια σου, δακρύσανε τα μάτια σου, σ' έπιασε τρεμούλα! Νάξερεις πόσο γελοία έγινες! Και όμως εκεί. Νά τό καντίσης, γιά να μάς κήνης τη σπουδαία!

Άκου με να σου πώ κοριτσάκι μου. Άφού δεν τ'όχεις συνειδησει. Άφού ό οργανισμός σου δεν τό δέχεται. Άφού ό πνευμόνος σου κοντεύουν να πάθουν διάρρηξη. Άφού δεν έξέρεις καλά - καλά πώς τό πιάσν, ούτε πώς τ' άνάψουν. Τι τό θέλεις τό έρημο; Τι φαντάζεσαι ότι σου προσβάτει ένα βρωμιοταγιάρο; Μήπως έχεις την ιδέα, ότι μάς κανείς την καρπόση; Τόν κακό σου και τό μαύρο σου, κοριτσάκι μου! Τό ταγιάρο, παιδί μου, είνε γιά τούς άντρες, πού έχουν βάσανα, στενοχώριες, σκέψεις και ζητάνε σ' αυτό μία παρηγοριά, κι' άς καταστρέφουν την ύγεία τους. Έσύ, κοπέλλισσα μου, τί στενοχώριες έχεις; Καμμία. Άλλά είπαμε. Θέλεις να μάς παραστήσης τη σύγχυση μαμζέλ, πού έχει μανία και με θεριακλήκι. Θέλεις να μάς κήνης έντύπως. Με άλλα λόγια πρόκειται περί θεατρικής παραστάσεως και μάλιστα άποτυχημένης. Και δεν καταλαβαίνεις, κουτορνίβι μου, πόσο γελοία γίνεσαι...

Τι να σου κάνω όμως. Δεν φταίς έσύ. Φταίει ό μπαμπάκας σου, πού δεν άρπάζει ένα σκουπόδουλο να σε συμμορφώσει. Λοιπόν, με λίγα λόγια: Παράτα κοπέλλα μου τό ταγιάρο, κι' άντε στο σπίτι σου ν' άσχολήσης με τη σκούπα, τό φοράσι και τό μαγειρέμα. Αυτός είνε ό προορισμός σου. Και άσε τό πακέτο του κυρίου, πού τό πληρώσε έκάτον έξηντα δραχμές και δεν σου χρωστάει τίποτα ό άνθρώπος να τό έοδεύη γιά σαχλαμάρα. Κι' έλα, επί τέλους, να σου πάρω λίγη μαστίχα να μασάας. Ρεζιλίσσα θεριακλού, πού μ' έκανες έξω φρενών σήμερα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

Έκείνος: Άποψε, δεσποινίς, είσθε τό μαργαριτάρι της συγκεντρώσεως!

Έκείνη: Γι' αυτό λοιπόν μου... κολλήσατε σάν στρεϊν!

Έκείνος: Τι θα έκανετε, δεσποινίς άν σας φιλούσα;

Έκείνη: Θα έθαζα τις φωνές.

Έκείνος: Άλλά κανείς δεν θα σας άκούγε.

Έκείνη: Τό... ζέρω!

Η μικρούλα: Μαμά, τί ήταν ή Εύα;

Η μητέρα (ρίχνοντας ένα άγριο βλέμμα στόν άντρα της): Μία γυναίκα πού δεν είχε κι' ατή φόρμα να βγν έξω!...

Η μητέρα πρós τόν πενταετή Νέκο: Ένα παιδί μου, είνε ώρα να κοιμηθής. Πήγαινε να πής καλή νύχτα στην γκούβεράνα σου και φίλησε την.

Α, δεν πάω, μαμά! Πήγε κι' ό μπαμπάς χθές να τη φιλήση και τού άστράψε ένα μπατόσι!...

Μιά παράξενη ΔΙΑΘΗΚΗ

Διήγημα τρέμου

Όταν άνοιξα εκείνο τό πρωί την έφημερίδα, διάβασα την είδησι του θανάτου του διάσημου δόκτωρος Ι. Βάτσον. Και τό όνομά του μου έφερε στή μνήμη μία τραγωδία, της όποιας ήρωας ήπηρε ένας φίλος μου, ό Μάρκ, πού σε μία στιγμή νευρικής ταραχής βέβαια, άποπειράθηκε να στραγγαλίση τό διάσημο έπιστήμονα. Ο Μάρκ, κατόπιν αυτού κλείσθηκε στο φρενοκομείο.

Γνώριζα ώστόσο τό Μάρκ από παιδί, και ήξευρα ότι ήταν σοδαρός, τίμιος, φρόνιμος. Διάβασα όλα τα περί του έαφνικού θανάτου του Βάτσον και ίδιως την παράδοξη διαθήκη του, πού έν περιλάμβει έλεγχο τά έξης:

(Είμαι υποχρεωμένος να δηλώσω με λυπη μου, ότι τό συστημα τό όποιο έφάρμοσα γιά τη θεραπεία των τρελλών, δεν έδωσε τα ποθούμενα άποτελέσματα. Εύχομαι στους συναδέλφους μου να είνε τυχερότεροι. Προτού πεθάνω θέλω να πραγματοποιήσω τό όνειρο ενός άτυχου παράρφονος, να άποκτήσω ένα έξοχικό σπίτι, όπου να ζήσω μ' ένα είσοδημα σταθερό. Άφήνω λοιπόν στο Γεώργιο Μάρκ, κλειομένο τώρα στο φρενοκομείο, μισό έκατομμύριο φράγκων χρυσών).

Δέν ήμουν ό μόνος πού έαφνιάστηκε από την παράδοξη ατή διαθήκη, γιάτί γνώριζα ότι ό Μάρκ ήταν εκείνος πού άποπειράθηκε να τόν πνίξη.

Κατά την εποχή εκείνη ήμουν όποχρημένος να κάνω ένα μακρινό ταξίδι, στο έξωτερικό γιά υποθέσεις μου. Όταν τό άλλο καλοκαίρι γύρισα, ήγνα να δώ τό Μάρκ.

Η πόρτα άνοιξε κι' ό Μάρκ μ' ένθουσιασμό ρίχτηκε στην άγκαλιά μου και με φίλησε. Είχαν περάσει δέκα χρόνια χωρίς να τόν ιδώ. Κι' όμως φαίνονταν ότι είχε γεράσει κατά τριάντα χρόνια, πού έφτανε σ' αυτό μία παρηγοριά, κι' άς καταστρέφουν την ύγεία τους. Έσύ, κοπέλλισσα μου, τί στενοχώριες έχεις; Καμμία. Άλλά είπαμε. Θέλεις να μάς παραστήσης τη σύγχυση μαμζέλ, πού έχει μανία και με θεριακλήκι. Θέλεις να μάς κήνης έντύπως. Με άλλα λόγια πρόκειται περί θεατρικής παραστάσεως και μάλιστα άποτυχημένης. Και δεν καταλαβαίνεις, κουτορνίβι μου, πόσο γελοία γίνεσαι...

Τι σκέπτεσαι γιά μένα και γιά τό σπίτι μου αυτό;

Η έρώτησί του με τάραξε. Όταν σ'ό προστάθισα να τόν πείσω ότι τόν έκτιμούσα όσο και την εποχή της φιλικίας μας και να τόν κάμω να ήλιομνήσι τό παρελθόν. Με τόνο ήρεμο, άλτα λυπημένο, ό Μάρκ μού άπάντησε:

Είνε άδύνατον να ήλιομνήσω. Άν ήξευρες... Σε παρακαλώ, μη με υποθέτης τρελλό. Θα σου διηγηθώ μία άπίστευτη ιστορία. Μά πρέπει να σου συγχέσης, ότι όσα θα σου πώ δεν θα είναι άπαλινδρόση σε κανένα έσο ζώ, γιάτί άν γνωσθούν θα με παρουν πάλι γιά τρελλό, και θα με κλείσουν στο φρενοκομείο. Κι' όμως είνε ή αλήθεια:

Υπάρχουν τέρατα, φίλε μου, πού κρυβόνται κάτω από την προσωπίδα του έπιστήμονος και κατορθώνουν να κυριαρχούν στα πλήθη, να γίνονται άισθημοί, ένδ συγχρόνως συντρέσουν, δολοφονούν τόσους δυστυχείς, χωρίς τίποτε να προσδώη την άτιμία τους.

Εγώ, λοιπόν, έπιασα θύμα ενός τέτοιου παληανθρώπου. Και να πός:

Όταν γύρισα από τό στρατό, ήμουν μόνος, γιάτί οι γονείς μου είχαν πεθάνει. Έμενα σ' ένα δωμάτιο στη Σάντα Λουτσία. Μετά δύο μήνες ήρθε να κατοικήση στο ίδιο σπίτι, σιάμ μου, ό δόκτωρ Βάτσον, ό όποιος δεν είχε γιναι τόσο διάσημος άκόμα. Γνωριστήκαμε και συγχά τρώγαμε μαζί.

Εξομολογούμεθα άμοιβάτως όλα τά άναστά και κακά της ζωής. Μού άφήγηθηκε λοιπόν, ότι είχαν έπιδοθή σε μερικές ψυχιατρικές μελέτες, και γι' αυτό τό άκρίβως άποσπάρηκε στο σπίτι αυτό. Ζητούσε να βρ ή ένα μέσον άσφαλές γιά τη θεραπεία της παραφροσύνης. Πρέπει να πώ άκόμη ότι έξασκοός πάω μου μεγάλη έπιρροή. Τό βράδυ μού έξηγουσε τις μελέτες του. Κι' έγώ όμολογώ άρχισα να ένδιεφερόμαι γιά τά πειράματά του.

Κατά τό Σεπτέμβριο θα γινόταν ή κλήρωση του μεγάλου λαχείου ύπέρ των άρρανοτροφείων, του όποιου ό πρώτος άρτίμος κέρδιζε μισό έκατομμύριο χρυσά φράγκα. Άγόρασα ένα λαχείο. Την άγορά του λαχείου την άνακίνησα και στο Βάτσον γελάοντας. Άπό τη

στιγμή εκείνη ό άνθρώπος αυτός είνε άπόλυτος κύριος του πνευμάτός μου, και του σώματός μου.

Όταν μιλούσαμε με κύτταζε κατάματα σάν να ήθελε να μού επιδώη τη θέλησί του. Κι' έγώ έπίσης δεν μπορούσα να φύγω από σιάμ του. Πέρασαν έτσι δεκαπέντε ήμέρες κατά τις όποιες ήμουν σε μία περίεργη ψυχική ταραχή.

Ηρθε τέλος ή μέρα της κληρώσεως του λαχείου. Τό ίδιο βράδυ είδα να έρχεται ό Βάτσον άνεμίζοντας στο χέρι του μιάν έφημερίδα και φωνάζοντας:

Κέρδισες τόν πρώτο άρτίμο! Βεβαιώθηκα και με τά μάτια μου γιά την αλήθεια. Περιττόν να σου πώ πόσο χάρηκα. Νόμιζα ότι πραγματικώς θα τρελλανόμουν. Ο Βάτσον μ' άδήγησε άμέσως στο έργαστήριό του και έτοιμάσε ένα πολυτέλεις γεύμα. Ένώ τρώγαμε τόν είπα τά σκέδιά μου. Μιλούσαμε και πίναμε άρετική ώρα. Δέν έξρω άν έξ αίτίας του κρασιού ή από άλλη αίτία άποκοιμήθηκα στο τέλος στο κάθισμά μου.

Σαφινικά όμως, ένας δυνατός πόνος στο κεφάλι με έξύπνησε. Είδα ότι ήμουν έαπλωμένος στο κρεβάτι τό φίλου μου. Ώς έξ ένστικτου έφερα τό χέρι μου στο κεφάλι μου. Άλλά τό άπέσυρα άμέσως γεμάτο αίμα. Τρόμαξα και πήδησα γιά να καθίσω στο κρεβάτι. Όρθιος μπροστά μου έστεκε ό Βάτσον και σ' ένα διπλανό τραπέζι ήσαν διάφορα έργαλεία και μία λέκανή. Ο Βάτσον μ' έπιασε από τούς ώμους και με όποχρεώσε να μένω ακίνητος. Άλλά ό φόβος μου μού έδωσε μεγάλη δύναμη.

Ξέφυγα από τά χέρια του και με μία γροβιά τόν άποαίχνησα από σιάμ μου. Έπειτα πήδησα από τό κρεβάτι και τόν έπιασα από τό λαιμό. Πάγω στο τραπέζι του είδα τό λαχείο μου. Και τότε άφησα τόν Βάτσον κι' έτρεξα να τό πάρω.

Άλλά οι δυνάμεις μου με έγκατέλειπαν. Έπεσα στο κρεβάτι έξαντλημένος κι' άποκοιμήθηκα βαρύντα.

Θα μπορούσα να πώ ότι ό πόνος αυτός κράτησε πέντε χρόνια και πάλιν. Γιάτί από τη στιγμή εκείνη δεν θυμόμουν πλέον τίποτε. Είχα τρελλαθί!...

Ενώ βράδυ, ένδ βρισκόμουν στο φρενοκομείο, μού φάνηκε πως ένοιωσα ένα δυνατό πόνο στο κεφάλι. Έπεσα στο κρεβάτι, αλλά δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Ο πόνος δεν μ' άφηνε να ήσυχασα. Έβαλα τέρμα τό χέρι μου στο κεφάλι μου, τότε είδα ότι κάποιο πράγμα με κεντούσε. Με τά δυό χέρια μου τότε προσάφθησα να βγάλω τό αντικείμενο αυτό. Κι' έλειπα από όρκετη προσπαθεία έβγαλα ένα βελόνι.

Τό πέταξα κάτω. Κι' άμέσως δοκίμασα μία γενική άνακούφισι. Ο πόνος μου είχε πάψει.

Κοιμήθηκα, κι' όταν ξύπνησα είχα γύρω μου στο κρεβάτι τό γιατρό και τούς νοσοκόμους.

Είχα κοιμηθί περισσότερο από δυό ήμέρες. Σίγα - σίγα άποχτούσα τη μνήμη μου. Και σάν σ' όνειρο θυμήθηκα όλη τη ζωή μου, ως την ήμερα της καταστροφής.

Θέλησα να φύγω, με έπιδόσαν κι' έγινε έξω φρενών. Οι γιατροί, με επί κεφαλής τό Βάτσον, ό όποιος είχε γιναι διευθυντής, τού φρενοκομείου με κήρυξαν ως επικίνδυνο τρελλό και μ' έκλεισαν σ' ένα δωμάτιο. Έγώ, έννοείται, τελείως λογικός πιά, φώναζα να με άπολύσουν.

Σε λίγες όμως ήμέρες ό Βάτσον με κάλεσε ιδιαιτέρως. Έγώ τον έβρισσα με ίς χυδαίστερες φράσεις. Θέλησα να τού έπιτεθώ, αλλά μία ματιά του με παρώλεσε και τέλος μού υποσχέθηκε ότι θα μού έπέστρεφε τό μισό έκατομμύριο μία μέρα.

Άπελπισμένος, περνούσα στο φρενοκομείο τόν καιρό μου άνάμεσα στους τρελλούς. Κατά τό διάστημα αυτό παρατήρησα ότι και άλλοι τρελλοί είχαν την ούλη πού είχα κι' έγώ στο κεφάλι. Και σκέφθηκα πόσους είχε τρελλάνει ό Βάτσον γιά να τούς κλέψη.

Διέκοινα τόν Μάρκ και γιά να τόν παρηγορήσω τού είπα ότι ό Βάτσον έτήρησε τούλάχιστον την όπόσχεσί του.

Τι με μέλλει γιά τά χρήματα, άφού γιά τόν κόσμο θα είμαι πάντα τρελλός, άφού δεν θα μπορούσα ποτέ να άποκαλώμω τό κακούργημα τού άτιμου αυτού; μού άπάντησε.

Όταν έφυγα από τό σπίτι του φίλου μου ή πρώτη σκέψις μου ήταν να καταγγείλω τό έγκλημά. Άλλά φοβήθηκα μήπως ό έσταγγέλεις με έσω σπ τρελλό και με κλείση στο φρενοκομείο, τόσο άπίστευτη ήταν ή τρομερή ατή αλήθεια.

ΟΙ ΟΣΜΕΣ ΤΟΥ άνδρωπίνου σώματος

Τα συμπεράσματα του δόκτ. Κάρπεντερ

Θά έχετε άσφαλώς προσέξει ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν μία χαρακτηριστική όσμη, πού τους συνοδεύει παντού και πού άποτελεί, μπορεί να πη κανείς ένα ιδιαίτερο γνώριμά τους.

Η όσμη αυτή, σύμφωνα με τη θεωρία του δόκτωρος Κάρπεντερ, είνε άποτέλεσμα της χημικής σύνθεσεως των κυμών του σώματος και διαφέρει από τό ένα άτομο στο άλλο. Γι' αυτό και ένα σκυλί με έξηλεκμένη όσμη μπορεί να παρακολουθήση σε άπόστοι έκατοντάδων και χιλιάδων χιλιομέτρων και άναμεσα στο πιο διαφορετικό περιβάλλον να ήκνη ένός ατόμου, έχοντας ως μοναδικό όδηγο την όσμη του ή την άποτύπωση αυτής της όσμης πάνω σ' ένα αντικείμενο πού του άνκει.

Ο δόκτωρ Κάρπεντερ προχωρεί, όμως, άκόμη περισσότερο. Υποστηρίζει ότι ή όσμη του άνδρωπίνου σώματος μπορεί να μάς άποκαλύψη την κατάσταση της υγείας του και ως ένα σημείο τόν συναδιστατικό και ψυχικό του κόσμο.

Μία βασική διακρίσις τών όσμών πού κάνει ό δόκτωρ αναφέρεται στο φύλον του ατόμου και στην ηλικία του.

Η όσμη του γυναικείου σώματος είνε βαρεία και δεν παρουσιάζει όμοιογένεια. Άποτελείται, δηλαδή, από πολλές μικρότερες όσμες, πού άντωνώνίζονται ή μία την άλλη και τό γεγονός αυτό κάνει τη συνιστώμενη αυτών των όσμών βαρεία και, κάποτε, άποπνικτική.

Η φυσική άδυναμία του γυναικείου οργανισμού παρατρεί ό δόκτωρ Κάρπεντερ, προκαλεί μία μεγαλύτερη και ταχύτερη συσώρευσι τοξίνων, πού δεν μπορούν ν' άποβληθούν με τις έκκρίσεις και έπηρεάζουν την κατάσταση των ιστών.

Αντίθετα, ή όσμη του άνδρικού σώματος είνε έντονη και όμοιογενής. Γιάτί ή άνδρική δραστηριότης έπιταχύνει τις έκκρίσεις και περιορίζει στο έλάχιστον τό έπιβλαβή και δύσοσμα άποέσματα περιττών υγείων, δηλαδή σποισμένων κυττάρων, μέσα στόν οργανισμό.

Η όσμη του παιδικού σώματος έχει, κατά τόν δόκτωρ Κάρπεντερ, τελεία απαλότητα. Δεν είνε σταθερή και μόνιμη, αλλά εξαράται από τη γενική κατάσταση της υγείας, τις συνθήκες της ζωής του κτλ.

Τό άτομο, είτε άνδρας είτε γυναίκα, άποκτά τη χαρακτηριστική όσμη του γύρω από τά 12-17 χρόνια. Η όσμη αυτή άκολουθεί μία καμπύλη. Ο άμερικανός έπιστήμων χαρακτηρίζει ως έντονη την περίοδο ως τά τριάντα πέντε. Άπό τό σημείο αυτό ή όσμη γίνεται όλοένα και περισσότερο άδύνατη. Τέλος, από τά 50 και πάνω ή όσμη γίνεται περισσότερο έντονη από ό,τι ήταν στα δυό προηγούμενα στάδια.

Η βαρεία και άποπνικτική όσμη ώρισμένων ατόμων είνε άποτέλεσμα άνωμαλίας της θρέψεως, κακής, δηλαδή, έφομοώσεως των τροφών και έλαττωματικής εναλλαγής της ύλης, πού όφειλται είτε σε υπερθρομβοειδία, είτε σε έλλειψη του άπαιτούμενου άσθεσιού στόν οργανισμό.

Μερικά άτομα έχουν μία διαπεραστική όσμη σκόρδου, πού προδίδει κακή λειτουργία του άναπνευστικού συστήματος και παθολογία τών πνευμόνων. Μία άλλη όσμη σάν από σποισμένα τριαντάφυλλα φανερώνει έλλειψη έρωθών αμφοσφαιρίων και χαρακτηρίζει τις κληρονομικές καταστάσεις.

Τα άτομα πού έχουν κακό σπκότι, άδιάφορο άν υποφέρουν από ώ

ΕΝΑ ΔΑΚΡΥ

Στο πλουσιώτερο χαρμύ της Ανατολής ο Σαλαδίν σουλτάνος είχε φυλάξει μονάχα τρεις γυναίκες που ήταν κι αδελφές: τη Μεντίντιν, τη Ναλντίν και τη Μερουέμ.

Σε λίγον καιρό ένας σφοδρός από τη Δύση επικρατούσε σουλτάνος και τόν έπεισε, ότι δεν ήταν καλό ένας άνθρωπος να κρατάει κοντά του τρεις γυναίκες. Κι' ο Σαλαδίν άποφάσισε να κρατήσει μονάχα μία. Τις κάλεσε τότε και τις τρεις και τους είπε:

Θα κρατήσω στο παλάτι μου, όπου να περνάω εκείνη από σ'ασ, που θα μπορούσε να μου δώσει, ύστερα από ένα μήνα, τη μεγαλύτερη απόδειξη αγάπης.

Απ' τη στιγμή εκείνη και οι τρεις εξαφανίσθηκαν από το παλάτι και την τελευταία ημέρα του μηνός παρουσιάστηκαν πάλι στο σουλτάνο. Ο Σαλαδίν, η Μεντίντιν και η Ναλντίν ήταν χαρούμενες, ενώ η τρίτη η Μερουέμ ήρθε λυπημένη και συλλογισμένη.

—Τι έκανες για μένα όλο το μήνα; ρώτησε ο σουλτάνος τη Μεντίντιν.

Αυτή γονάτισε μπροστά του κι άρχισε να του λέει: —Απ' όλες τις γυναίκες έγω μονάχα, πολυχρονιμένη μου, σ' αγαπώ. Είσαι για μένα η ζωή, η εύτυχία μου! Είμαι υπερήφανη που σου άνηκα. Το όνειρό μου είναι να ζω μαζί σου παντοτε κοντά σου. Και για να μείνω ώραια, δεν διίστασα να βρέξω τα χείλη μου την πρώτη ημέρα της πανσελήνου, σε μία κοψιά γεμάτη δηλητήριο άρσενικού φιδιού.

—Υστερα πέρασα έπτά φορές, τρεις ολοκληρές νύχτες, στο ψηλότερο μινάρ το τζαμιού του Άμπντολλάχ για να μάθω απ' τους χοτζάδες το μυστικό ενός φίλτρου που θα σε κόνη αθάνατο.

Ο Σαλαδίν την άκουσε χα-

ρίς να εκδήλωσε τις διαθέσεις του και ρώτησε τη δεύτερη αδελφή:

—Πες μου τώρα κι' εσύ Ναλντίν τι έκανες για μένα τον μήνα αυτό;

Η Ναλντίν άκούμπησε το μέτωπό της στα γόνατα του σουλτάνου, και με φωνή που μαρτυρούσε ότι ήταν βέβαιη για τη νίκη της, του απάντησε:

—Απ' όλες τις γυναίκες έγω μονάχα σ' αγαπώ περισσότερο, πολυχρονιμένη μου, γιατί είσαι ο μεγαλύτερός κι' ο πιο γενναϊόδαρος απ' όλους τους πιστούς. Κι' αυτός ο ήλιος δεν λάμπει όπως εσύ! Το μέλι είναι λιγότερο γλυκό απ' τη φωνή σου! Ο ώκεανός πεύο λίγο βαθύς από τη σκέψη σου! Κανείς δεν μπορεί να σε δη χωρίς να θαμπωθεί από τη μεγαλοπρέπεία σου!

—Θέλησα λοιπόν να σου προσφέρω μια στολή, κάτι μοναδικό κι' ασύγκριτο. Και σου κέντησα με τα ίδια μου τα χέρια ένα καφτανί από κείνα που δεν φορούν ούτε οι προφίτες στον παράδεισο του Μωάμεθ.

Τη στιγμή εκείνη ένας μαύρος καφτανός μ' ευλάβεια το καφτανί μπήκε μέσα. Ο σουλτάνος θαύμασε για το ώραιό κέντημα της Ναλντίν, που δεν θυμωσαν να είχε ξαναβεί ομοιο.

Η Ναλντίν ήταν όλη χαρά. —Κύτταξε άρχοντά μου, προσέβασε, τα πολύτιμα αυτά πετράδια τα λάμπω έχουν. Πήγα και τα βάρηκα στα πείο μακρινά άστρα για να σ' ευχαριστήσω.

Και η Ναλντίν κύτταξε με αγωνία τον Σαλαδίν για να δη τι έντύπωσι του έκανε το δώρο της.

Αλλά ο σουλτάνος χωρίς να της δώσει απάντησι κάλεσε και την τ' τρίτη αδελφή.

—Μίλα τώρα εσύ, της είπε.

Η Μερουέμ προχώρησε ντροπαλή και κατακόκκινη. Κι' όμως ήταν ώραια, τόσο ώραια μάλιστα που την έλεγαν «ελαφίνα του Προφήτου».

—Εγώ, πολυχρονιμένη μου σουλτάνε, είπα η Μερουέμ, δεν είμαι Ικανή ούτε τά ξηνη των ποδιών σου να φιλήσω. Δεν έκανα τίποτε όλο το μήνα που μάς πέρασε. Η αλήθεια είναι ότι δεν έπαφα να σε συλλογίζωμαι. Μέρα και νύχτα σ' έέλεπα μπροστά μου. Δεν μπόρεσα όμως να βρω τι έπρεπε να κάω για να σου αποδείξω την αγάπη μου.

—Και γιατί; ρώτησε ο Σαλαδίν θυμωμένος.

—Αλλοίμονο! Πέρασα τον καιρό μου ψάχνοντας, μά του κακού. Δεν βρήκα κανένα δώρο αξίο για σένα. Βάλε τους σκλάβους σου να με διώξουν ή να με μαστιώσουν, γιατί μου πρέπει αυτή η τιμωρία. Οι αδελφές μου σ' αγαπούν περισσότερο από μένα...

Ο Σαλαδίν σηκώθηκε όρθος.

—Όχι! απάντησε, δεν θα σε διώξουν οι σκλάβοί μου, γιατί δεν μπορώ να ξεχάσω πως ή- τιαμε νερό απ' το ίδιο κύπελλο. Σε διατάξω όμως να φύγεις αμέσως απ' το παλάτι μου. Ο Άλλαχ ξέρει μονάχα ποιά θα είναι το μέλλον σου.

Η Μερουέμ έσκυψε το κεφάλι της.

—Το ξέρω, πολυχρονιμένη μου, ότι είμαι αξία της τιμωρίας σου. Αλλά θα σε παρακαλώ να μου κάμης μία τελευταία χάρη.

—Τι χάρη;

—Κάτι περισσότερο από χάρη, και λιγότερο από τη συγγνώμη σου: να σου φιλήσω το χέρι.

—Εστώ!

Ο Σαλαδίν πλησίασε το χέρι του, που η Μερουέμ το άρπαξε και το φίλησε με πάθος. Ο σουλτάνος τράβηξε κατόπιν το χέρι του και το κύτταξε.

—Ενα δάκρυ!... Ψιθύρισε. Κλαίει Μερουέμ!... Βλέπω ένα δάκρυ στο χέρι μου... Γιατί κλαίει;

—Γιατί σ' αγαπώ.

—Μ' αγαπάς; Γιατί όμως; Μήπως έπειδή είμαι σουλτάνος;

—Όχι, δεν σ' αγαπώ γι' αυτό, αλλά επειδή είσαι Σού. Θά σ' αγαπούσα κι' αν ήσουν φτωχός κι' αν ήσουν και άσχημος. Δεν μπορώ ν' αγαπήσω άλλον στη ζωή μου! Είσαι για μένα κάτι παραπάνω και γι' αυτό δεν μπορώ να σου αποδείξω την αγάπη μου με λόγια ή με έργα.

Ο σουλτάνος κύτταξε τώρα πότε το χέρι του πότε τη Μερουέμ. Δεν την είχε δη άλλη φορά τόσο ώραια. Η Μερουέμ έκλαιγε. Τα δάκρυά της ήταν ήρεμα κι' ευγενικά!

Ο σουλτάνος εξακολουθούσε να βλέπει το δάκρυ στο χέρι του, που έμοιαζε σάν σταγόνα δροσιάς, και είπε:

—Ω! αγαπημένο δάκρυ! Ω! ελκρινές δάκρυ, είσαι για μένα πείο πολύτιμο απ' όλους τους θησαυρούς! Ωστε μ' αγαπά μία γυναίκα, μονάχα για τον εαυτό μου!...

Ο Σαλαδίν δεν ήξερε τί να κάμει απ' τη χαρά που τον έπαινε η Μερουέμ, τη φίλησε στο μέτωπο και της είπε:

—Μου έδωσες, ώραια μου της, μεν' αλεύτερη απόδειξη αγάπης. Μείνε κοντά μου. Είσαι σ' όλη μου τη ζωή η αγαπημένη μου, η λατρευτή σα.

—Όσο για σ'α, είπε στις άλλες δύο αδελφές, σ'α εγώ, μά δεν μπορώ να σ'α κρατήσω κοντά μου. Το δώρο Μωάμεθ ήταν το πολυτιμότερο. Αυτή θα γίνει γυναίκα μου...

ΧΑΝ ΙΜΠΑΡ

Ανατολικό Χίοκμορ

Παληόκοσμος

—Ο κόσμος είν' ανάποδος και μίζερος και γκρινιάρης. Έλεγε συχνά-πυκνά ο Ναοτραδίν Χόντζας στη γυναίκα του. Ποτέ δεν είχε ευχαριστημένος. Πάντα θα βρή να πη τον καιρό το λόγο.

—Τα παραλέω, καμμένο Χόντζα, του άπαντούσε η γυναίκα του.

—Τα παραλέω; Καλά. Θα σου άποδείξω πως ξέρω εγώ τι κουβεντιάζω. Την άλλη μέρα κι' όλος, ο Ναοτραδίν κι' η γυναίκα του ξεκίνησαν να πάνε στο άμπελί τους. Κι' όπως είνε συνήθεια στο χωριό της Ανατολής, καθάλιεψε στο γάιδαρο τους ο Χόντζας κι' η γυναίκα του ακολουθούσε πεζή.

Οι χωριανοί τους που το είδαν αυτό άρχισαν να μουρμουρίζουν:

—Καλό κουράσι αυτός ο Χόντζας, μά τον Άλλαχ! Πάει αυτός καθάλα στο γάιδαρο κι' άφηνει τη γυναίκα του να τρέχει ξεπίσω του με τα πόδια. Ου να χαρή ο άκαμάρτης!

Τ' άκουσε ο Ναοτραδίν, κατέβηκε από το γάιδαρο και είπε στη γυναίκα του να καθάλλικέψη.

Μά δεν προχώρησε και πολύ κι' άκουσαν πάλι άλλους χωριανούς των να μουρμουρίζουν:

—Τεμπελανού τζάνεμ, αυτή η γυναίκα του Χόντζα! Αδιάντροπη γυναίκα. Πάει αυτή καθάλα, σάν σουλτάν, κι' άφηνει το Χόντζα, νερό άνθρωπο, να σέρνεται και να ποδοτακίζεται τρέχοντας κατόπι της.

Πάλι άκουσε ο Χόντζας τις μουρμούρες κατέβηκε τη γυναίκα του απ' το γάιδαρο κι' άρχισαν να προχωρούν πεζοί.

Συναντήθηκαν σε λίγο με μερικούς συχωριανούς των. Έκείνοι μόλις τους είδαν ψιθύρισαν:

—Μπουντάλας άνθρωπος αυτός ο Χόντζας! Μυαλοκομμένη κι' η γυναίκα του. Έχουν γάιδαρο και πηγαίνουν στο άμπελί τους με τα πόδια!

Δεν είπε λέξη ο Χόντζας. Όταν όμως προχώρησαν λίγο ανέβηκαν κι' οι δύο στο γάιδαρο. Μά πάλι συναντηθηκαν με χωριανούς των που μόλις τους είδαν τους φώναζαν:

—Τι κάνετε εκεί, Ναοτραδίν; Θα τον κοψοφουρίσετε το φουκαρά το γάιδαρο. Δεν βλέπετε που μόλις σέρνεται τα πόδια του, ο δύστηνος απ' το βάρος;

Τοιμωδιά ο Χόντζας. Πήδησε κάτω, ξεκαθαλίκεψε κι' η γυναίκα του και, χωρίς πολλές κουβέντες, φορτώθηκαν το γάιδαρο και τον πήγαιναν καμσώτο-κομσώτο.

Τότε πεία έγινε μεγάλο κακό. Οι διαβάτες που τους συναντούσαν ξεκαρδίζονταν στα γέλια και φώναζαν:

—Ο Χόντζας κι' η κυρά του ζουράθηκαν! Άκουσ' να φορτωθούν το γάιδαρο, αντί να τον καθάλλικέψουν και να πάνε στη δουλειά τους!...

Ο Χόντζας κι' η γυναίκα του άφηναν το γάιδαρο κάτω.

Ο Ναοτραδίν φουτούσε τώρα και ξεφουτούσε. Γύρισε τέλος στη γυναίκα του, την κύτταξε καλά-καλά και της είπε:

—Τα βλέπεις, γυναίκα; Δεν σου τάλεγα εγώ; Ο κόσμος είνε... παλινόκοσμος, είνε μίζερος, ανάποδος γκρινιάρης, με τίποτα δεν ευχαριστείται. Γι' αυτό θες μία συμβουλή; Άκου την: Κάνε πάντα το κεφάλι σου και μην άκούς τι λένε οι άλλοι, αν θες να ζήσης εύτυχισμένος και νάχης ήσυχο το κεφάλι σου.

Μεταξύ υπηρετριών

—Γιατί έφυγες από το σπίτι του κυρίου Δημητράκη;

—Γιατί με μεταχειρίζονταν σάν τη γυναίκα του.

—Απλά; —Δεν με κύτταζε καθόλου!

Γιατρός - κυνηγός

Ο γιατρός Δ. διακρίνεται περισσότερο ως κυνηγός παρά ως Άσκληπιάδης. Προχθές δύο κυνηγοί αυχτούσαν γι' αυτόν:

—Και είνε καλός κυνηγός ο Δ; —Καλός! Νομίζεις... πως το κάθε πουλί είνε πελάτης του. Μπα και κάτω!...

Στή φλογισμένη έρημο

Η ζέση ήταν άφορητη, όταν ένας ξένος σταμάτησε έξω απ' το πατρίδιο βενζίνης που διατηρούσε ο Έρυθρόδερμος Τσάρλυ Κότσις. Άναν έρημο και μακρινό δρόμο, κοντά στα σύνορα του Μεξικού. Ο διαβάτης άδειασε άπληστα τη μπουκάλια με τη μύρα, που τούφερε ο Τσάρλυ. Έπειτα μπήκε μαζί του στο πατρίδιο.

Ο Έρυθρόδερμος τον κύτταξε με προσοχή. Η μνήμη του φωτίσθηκε ξαφνικά. Το προηγούμενο βράδυ, το ραδιόφωνο είχε περιγράψει τα χαρακτηριστικά ενός επικίνδυνου γκαγκστερ, που τον κυνηγούσε λυσσασμένα ή αστυνομία. Και τώρα ο Τσάρλυ άναγνώριζε τη λιπόσαρκη φυσιογνωμία, τα μικρά και μακροχρόνια μάτια και την πλακουτσή μύτη του κακοποιού, καθώς κι' ένα σημάδι στο δεξί χέρι του!...

Πώς μπορούσε όμως να τα βγάλει πέρα μαζί του, αυτός, ένας άοπλος νερός; Το προτιμώτερο ήταν να προσποιηθί τον κουτό.

—Το αυτόκίνητό μου έσπασε στο δρόμο, πίσω απ' αυτούς εκεί τους λόφους, του είπε ο ξένος. Ήρθα ως εδώ με τα πόδια. Έχετε να μου νοικιάσετε κανένα άλλο αυτόκίνητο;

—Έχω ένα, αλλά πρέπει να σ'ας το έτοιμάσω, γιατί δεν τόχω χρησιμοποιήσει από καιρό. Θέλεις εν τω μεταξύ να φάτε κάτι;

—Εγώ ο Τσάρλυ πηγάινε αυγά. Ο ξένος τον ρώτησε:

—Πόσο άπένουν απ' εδώ τα σύνορα;

—Τρίαντα μίλια... όλο έρημος. Δίχως νερό, με ζέση φοβερή.

—Άφου ο γκάγκερ καταβρόχθισε γρήγορα ό,τι του σερβίρισε ο Έρυθρόδερμος, πέρασαν μαζί στην διπλανή όδο, πέρασαν όπου βρισκόταν ένα παλιό μικρό καμινιόν. Ο Τσάρλυ διώχθηκε διάφορες έλλείψεις του και του είπε:

—Θα μου δώσετε 10 δολάρια για νοίκι και 50 για έγγυοι ότι θα φέρετε πίσω το καμινιόν.

—Ευχαρίστως! απάντησε ο ξένος. Θα ήθελα όμως άκούμ δυό δοχεία βενζίνης κι' άλλο ένα με νερό.

Ο Τσάρλυ μπήκε στο πατρίδιο και ξαναβήκε σε λίγο φέρνοντας τα τρία δοχεία.

Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε το τηλέφωνο. Οι δυό άντρες μπήκαν μαζί στο κατάστημα.

Ο Τσάρλυ πήρε το ακουστικό. Του τηλεφωνούσε ο αστυνομικός Λόγκαν, απ' την πόλη Γιομπα. Ο Ένδρος κατέλαβαν ότι ο κακοποιός, που σταλάσαν πίσω του, άκουγε καθαρά όλες τις λέξεις του Λόγκαν.

—Έχουμε πληροφορίες ότι ο Μάξον, ο περιπόλος γκαγκστερ, έρχεται προς τα μέρι σας, για να περάσει τα σύνορα, είπε ο αστυνομικός. Μήπως τον είδατε καθόλου;

Ο Ένδρος γύρισε και κύτταξε τον ξένο. Έκείνος είχε βγάλει τώρα ένα πιστόλι και τον σιμύδευε.

—Όχι, δεν είδα κανένα... απάντησε στο τηλέφωνο ο Τσάρλυ.

—Αν τυχόν φανή, να με ειδοποιήστε άμέσως. Είναι ψηλός, άδύνατος, με μάτια μικρά, μύτη πλακουτσή κι' ένα σημάδι στο δεξί του χέρι.

—Μάλιστα, μάλιστα! Μείνετε ήσυχος...

Κι' ο Τσάρλυ ξανακρέμασε το ακουστικό.

—Θαίνετο ότι με είδε κάποιος, μούνγκισε ο Μάξον, κι' άρπάχοντας ένα σίδερο κομπάκιος τήπλεψω.

Ο Τσάρλυ έμεινε άπαθής.

—Μάλιστα, αν έχετε να μου δώσετε καμιά συμβουλή χρήσιμη για το ταξίδι μου στην έρημο! είπε ο Μάξον. Αυτό μπορεί να σ'α σώση τη ζωή.

Ο Ένδρος σκέφθηκε λίγο κι' άπάντησε:

—Για να μην υποφέρετε απ' τη

ζέση, να πίνετε συχνά νερό, κάθε λίγα λεπτά.

Ο Μάξον σήκωσε το δοχείο του νερού και ήπιε μία καλή γουλιά. Τόβαλε έπειτα δίπλα στο καθίσμα του σφύρη και γύρισε και κύτταξε τον Ένδρο. Θάινετο ότι ή έκφραση των ματιών του δεν του πολυάρεσε, γιατί μούνγκισε άγρια:

—Σας ξέρω, εσάς τους Ένδρους! Είσαστε ύπουλοι, προδότες!

Του κατάφερε ξαφνικά μία δυνατή γροθιά στο στήθος. Ο Τσάρλυ έπεσε ανάσκελα, φτύνοντας αίμα.

—Μην κουνιθής γιατί στην άναφα! φώναξε ο Λόγκας. Αν μπορούσες, θα μου φύτευες μία μαχαίρη στην πλάτη, καταραμένε!

Ανέθηκε έπειτα στο αυτόκίνητο και ξεκίνησε, προς τη διεύθυνση των μεξικανικών συνόρων.

Ο Τσάρλυ σηκώθηκε, κι' άφησε να περάσει πολλή ώρα. Έπειτα βγήκε έξω, έριξε βενζίνη και λαδί μέσα σ' ένα δοχείο και τούβαλε φωτιά. Σε λίγη ώρα φάνηκε ένας όμοιος καπνός απ' το μέρος της φέρμας του Στάππεν Χόρς, που σπείκε ως 8 μίλια. Τότε ο Ένδρος ήπνε ένα μεγάλο πανί κι' άρχισε ν' ανεμίζει επιδέξια τη φωτιά. Έτσι ώστε να διασκοπτείται η στήλη του καπνού κατά ώριμους κύκλους στήλη στήλη. Ήταν ένα συνδυαστικό αλφάβητο, που χρησιμοποιούσε σ' εξαιρετικές περιπτώσεις για να συνεννοηθεί με το γείτονό του.

Σε μία ώρα, έφτασαν οι αστυνομικοί, που τους είχε ειδοποιήσει ο Χόρς τηλεφωνικά. Όταν έμαθαν ότι ο Μάξον είχε φύγει από δυό ώρων, φώναξαν μ' άπογοήτευση:

—Μας έφυγε το πουλί! Τώρα πιά θαχρη περάσει τα σύνορα.

—Ο Ένδρος χαμογέλασε.

—Δεν το πιστεύω... απάντησε αινιματικά. Γάμε να ιδούμε.

Έπειτα από μισή ώρα ταξίδι μέσα απ' τη φλογισμένη έρημο, οι αστυνομικοί είδαν το αυτόκίνητο του γκαγκστερ, μισοκρυμμένο ανάμεσα στους κάκτους. Σταμάτησαν το δικό τους και κύτταζαν να ιδούν το Μάξον. Μία σφαίρα χτύπησε έξω απ' αυτούς στο μέτωπο. Οι άλλοι έσπευσαν να προφυλάξουν πίσω απ' το αυτόκίνητο.

Ο Μάξον, κρυμμένος πίσω από ένα βράχο, ήταν άποφασισμένος ν' άμυνθι λυσσασμένα...

Αλλά ο Τσάρλυ συνεννοήθηκε γρήγορα με τους αστυνομικούς, κι' ενώ εκείνοι πυροβολούσαν κάθε τόσο για ν' άποσκόλουν τον κακούγο, ο Ένδρος σύρθηκε σ'α φείδι ανάμεσα στους κάκτους, έκαμε ένα μεγάλο γύρο κι' έφτασε άθροονά πίσω απ' το Μάξον. Μ' ένα πήδημα τήγρεως, βρέθηκε στην πλάτη του τού φράξε το χέρι που κρατούσε το τυφέκι, κι' άκούμπησε στο λαιμό του τη μύτη του μαχαίριού του.

—Πετάξε το όπλο! του φώναξε.

Ο γκαγκστερ άναγκάστηκε να άπακούση. Ο Ένδρος φώναξε τους άστυνομικούς να του περάσουν χειροπέδες. Ο Μάξον ζήτησε νερό. Τα χείλη του ήταν σκαμμένα, τα μάτια του γουρλωμένα απ' τη δίψη.

—Μά δεν μας είπατε ότι είχε πάρει μαζί του νερό; ρώτησε ένας άστυνομικός τον Ένδρο.

—Ναι, αλλά είχα ρίξει στον πάτο του δοχείου λίγη κοντό αλάτι, έξηγησης ο Τσάρλυ, χαμογελώντας. Στην άρχή, όταν δοκίμασε ο Μάξον το νερό πρίν ξεκινήσει, το βόηκε εν τάξει.

—Επειτα όμως, με τα τραντάγματα του αυτόκινήτου, έλυσε σιγά-σιγά το αλάτι και το αλατιμένο νερό τον έκανε να διψή άκατό φορές πιο πολύ από πωτά!

—Καταραμένε!... μούνγκισε ο Μάξον. Τι έκανες στο καμινιόν;... Πώς ήξερες ότι θα σταματήσω στο δρόμο;

—Μ' αυτή τη φοβερή ζέση, το καρμπυράκι ανάθει και δεν λείτουνει πιά, αν δεν του έχη προσέσει κανείς ένα εδάφημα από άμιανο άπομονωτικό της θερμότητας. Είνε μία λεπτομέρεια, που την ξέρουμε μόνο εμείς που ζούμε σ' αυτά τα ζεστά μέρη...

—Όταν είδωσα λοιπόν το καρμπυράκι, παραέψα αυτό το εδάφημα. Το καμινιόν σταμάτησε σε λίγο. Ο Μάξον δεν ήξερε τί να κάνει. Έξέταξε το μωτέρ, κι' έπνε συγχρόνως νερό άλατισμένο, ως την ώρα που φτάσαμε.

—Καταραμένε!... μούνγκισε ο Μάξον. Τι έκανες στο καμινιόν;... Πώς ήξερες ότι θα σταματήσω στο δρόμο;

—Μ' αυτή τη φοβερή ζέση, το καρμπυράκι ανάθει και δεν λείτουνει πιά, αν δεν του έχη προσέσει κανείς ένα εδάφημα από άμιανο άπομονωτικό της θερμότητας. Είνε μία λεπτομέρεια, που την ξέρουμε μόνο εμείς που ζούμε σ' αυτά τα ζεστά μέρη...

—Όταν είδωσα λοιπόν το καρμπυράκι, παραέψα αυτό το εδάφημα. Το καμινιόν σταμάτησε σε λίγο. Ο Μάξον δεν ήξερε τί να κάνει. Έξέταξε το μωτέρ, κι' έπνε συγχρόνως νερό άλατισμένο, ως την ώρα που φτάσαμε.

—Καταραμένε!... μούνγκισε ο Μάξον. Τι έκανες στο καμινιόν;... Πώς ήξερες ότι θα σταματήσω στο δρόμο;

—Μ' αυτή τη φοβερή ζέση, το καρμπυράκι ανάθει και δεν λείτουνει πιά, αν δεν του έχη προσέσει κανείς ένα εδάφημα από άμιανο άπομονωτικό της θερμότητας. Είνε μία λεπτομέρεια, που την ξέρουμε μόνο εμείς που ζούμε σ' αυτά τα ζεστά μέρη...

—Όταν είδωσα λοιπόν το καρμπυράκι, παραέψα αυτό το εδάφημα. Το καμινιόν σταμάτησε σε λίγο. Ο Μάξον δεν ήξερε τί να κάνει. Έξέταξε το μωτέρ, κι' έπνε συγχρόνως νερό άλατισμένο, ως την ώρα που φτάσαμε.

—Καταραμένε!... μούνγκισε ο Μάξον. Τι έκανες στο καμινιόν;... Πώς ήξερες ότι θα σταματήσω στο δρόμο;

—Μ' αυτή τη φοβερή ζέση, το καρμπυράκι ανάθει και δεν λείτουνει πιά, αν δεν του έχη προσέσει κανείς ένα εδάφημα από άμιανο άπομονωτικό της θερμότητας. Είνε μία λεπτομέρεια, που την ξέρουμε μόνο εμείς που ζούμε σ' αυτά τα ζεστά μέρη...

—Όταν είδωσα λοιπόν το καρμπυράκι, παραέψα αυτό το εδάφημα. Το καμινιόν σταμάτησε σε λίγο. Ο Μάξον δεν ήξερε τί να κάνει. Έξέταξε το μωτέρ, κι' έπνε συγχρόνως νερό άλατισμένο, ως την ώρα που φτάσαμε.

—Καταραμένε!... μούνγκισε ο Μάξον. Τι έκανες στο καμινιόν;... Πώς ήξερες ότι θα σταματήσω στο δρόμο;

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Στο προηγούμενο σημείωμα μου μίλησα για τα διάφορα προσιτά μέσα και τις αναγκαίες φροντίδες τις οποίες απαραίτητως πρέπει να λαμβάνει την εποχή αυτή κάθε κοσμική Κυρία, για να επιτύχει το ταχύτερο το φρεσκάρισμα και το ξεκούρασμα της επιδερμίδος του προσώπου της και για να της ξαναδώσει την λευκότητα, τη φρεσκάδα και τη ζωηρότητα, ύστερα από τις τόσες κακές επιδράσεις του καλοκαιριού (ιδρώς, καυστικός ήλιος, αλμύρα της θάλασσας κτλ.).

Σήμερα θα πούμε δυό λόγια και για την απαραίτητη περιποίηση και τον καλλωπισμό των ώμων, το στήθους, του λαιμού και του τραχήλου—θέμα που φαίνεται άρκετα επίκαιρο—άφου σε λίγο θ' άρχίσουν οι χοροί και οι δεξιώσεις στις οποίες κάθε Κυρία πρέπει να παρουσιάσθ με έξωμο τουαλέττα.

Η παραμέλησι των μελών αυτών του σώματος, παρουσιάζει αντιαισθητική εμφάνισι ενώ, άπεναντίας, η καλή κι' άνθηρα εμφάνισι των άποδίδει μία ιδιαίτερη χάρη κι' άρμονία στο γυναικείο σύνολο.

Το πρώτο πράγμα λοιπόν που έχετε να κάνετε, κάθε φορά που πρέπει να παρουσιάζεσθε ντεκολτέ, είναι να μελετήσετε το χρώμα του δέρματος ως και κάθε τι άλλο αντιαισθητικό ελάττωμα (μαύρα μπιμπικία, μαύροι και σκληροί άγκώνες, διεσταλμένοι πόροι κτλ.) των ώμων, λαιμού, τραχήλου και των βραχιόνων και άφου βρήτε τα τρωτά των να τα διορθώσετε με τα παρακάτω μέσα.

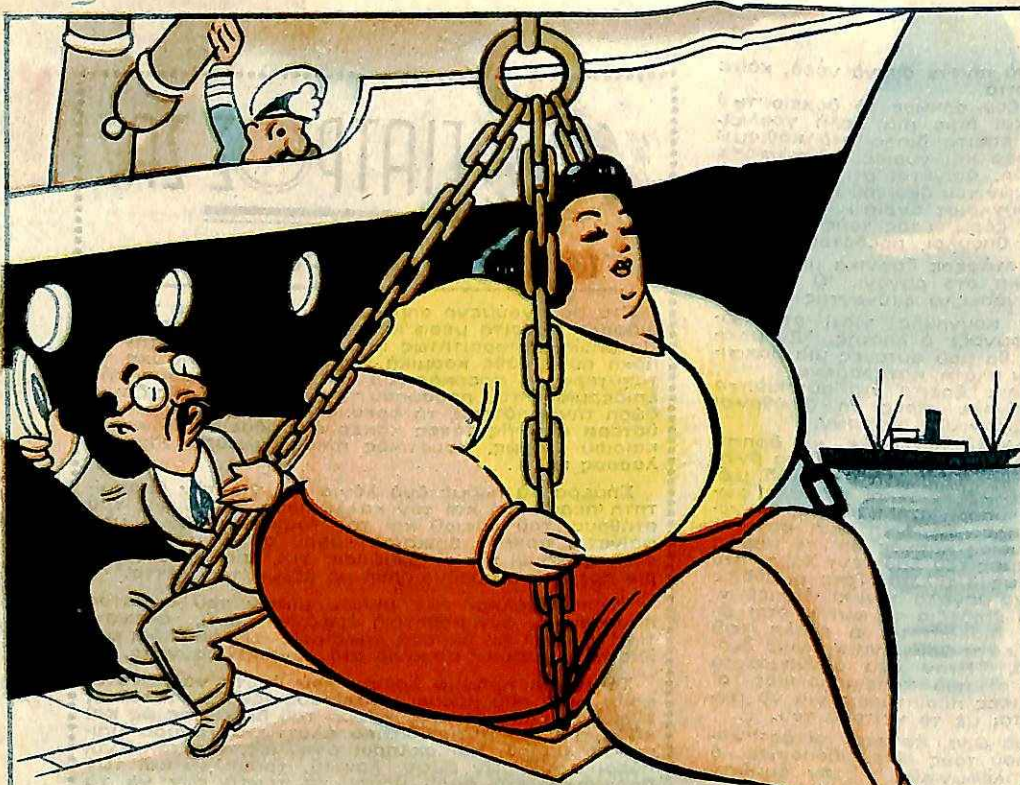
Διαφορά της χροιάς του δέρματος του προσώπου από του ντεκολτέ είναι πράγμα πολύ αντιαισθητικό και ζημινώει πολύ το γυναικείο σύνολο. Ψαύτως, κακό κι' άξέτητο για την καθόλου εμφάνισι παρουσιάζουν μία ξεχωριστή μαυρίλα ή μία ιδιαίτερη σκληρόνισι από μέρος από το δέρματος ή όταν το δέρμα των μπράτσων της είναι γεμάτο από πόρους σάν το δέρμα μαδημένης κόττας.

Τέλος τα πλασάρ και ρυτιδωμένα μπράτσα δέχονται μία ιδιαίτερη αντιαισθητική όψη που καταστρέφει και το τελειότερο σύνολο της πιο κομψής γυναικείας σιλουέττας.

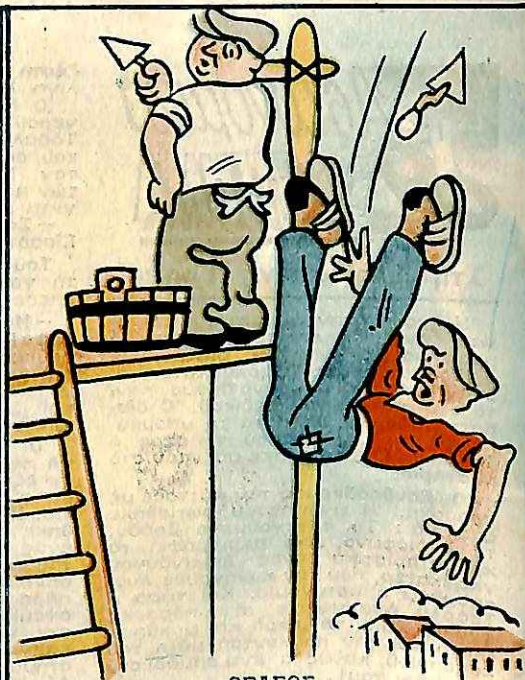
Και τώρα άς δούμε λοιπόν πως θα επιτύχουμε την ομοιόμορφη χροιά του δέρματος προσώπου και του ντεκολτέ. Εξαιρετέστερες ώρες προ της τουαλέτας σας χρειάζεται γενικός καθαρισμός του δέρματος του προσώπου, του λαιμού, των ώμων και των βραχιόνων.

Ο απλούστερος κι' ο πρακτικότερος τρόπος είναι ο καθαρισμός με χυμό λεμονιού, έπειτα πλύσιμο μ' άφθονο χλιαρό νερό και μετά επάλειψις του δέρματος των μελών αυτών με άγνη γλυκερίνη.

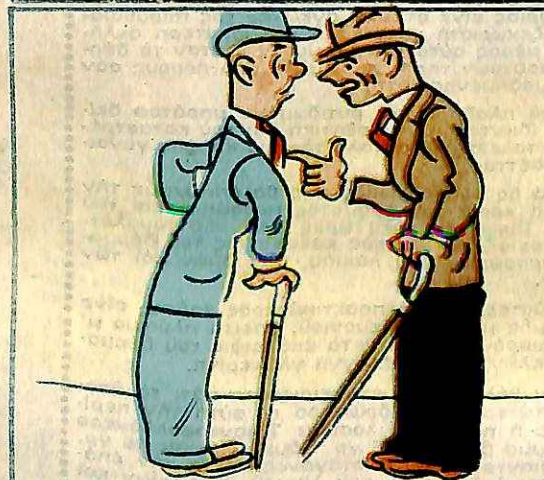
Άλλ' αν θέλετε να μεταχειρισθτε κάτι το άποτελεσματικώτερο και ειδικότερο σ' αυτή την περίπτωση είναι η παρακάτω λoσίον: Τριανταφυλλόνερο 10 γρ. Βάμμα βανίλλης 15 γ

Η ΧΟΝΤΡΗ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ
— Ζαχαρία μὴν κουνᾶς τὸ χέρι σου γιατί τὸ βίντζι ἄρχισε νὰ ταλαντεύε-
αι καὶ μπορεῖ νὰ σπάσῃ ἡ ἀλυσίδα!...

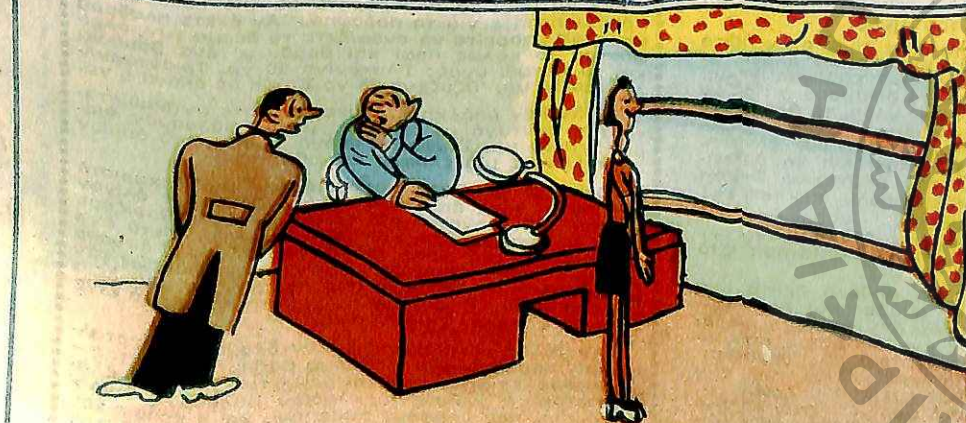
ΘΡΑΣΟΣ
— "Ὅταν θὰ ξανανεβῆς, φέρε μου τὸ
μιστρί.

ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ
— Ὁ Λάκης εἶνε στὸ νοσοκομεῖο...
— Μὰ χθές τὸν εἶδα μὲ μιά ξανθεία!
— Τὸν εἶδε κι' ἡ γυναῖκα του...

— "Ὅταν ζωγραφίζω θαλασσογραφίες θέλω νὰ ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶμαι
κοντὰ στὴ θάλασσα!

— "Ἄν θέλετε καμμιά πιὸ στρουμπουλὴ γυναῖκα ἐλάτε αὐριο. Σήμερα
εἶνε ἡμέρα ἀκρεοφαγίας.

— Ἀκουσε ἐγὼ πρέπει νὰ ἀνέβω
γιατί μὲ τρώει τὸ αὐτί μου καὶ θέλω νὰ τὸ
ζύσω...